

NOIEMBRIE 1997

Curierul dventist

REVISTĂ LUNARĂ DE INFORMAȚII ȘI INSPIRAȚIE PENTRU AȘTEPTĂTORII REVENIRII LUI HRISTOS

CU CREDINȚA DE PLINĂ

Să trăim cu bucurie siguranța mântuirii

*Lecturi pentru Săptămâna de rugăciune
12-20 decembrie 1997*

Era un creștin învins. Cândva, Îl cunoscuse pe Domnul Hristos, lucrase împreună cu El, făcuse minuni în Numele Său. Dar acum era un învins. Nu se așteptase că avea să se întâmple astfel. „Sunt prietenul Tău! Voi fi alături de Tine, orice s-ar întâmpla! Îmi voi da viața pentru Tine!”, spusese el, pe un ton patetic.

Domnul Isus îl avertizase. „Și Isus i-a zis: 'Adevărat îți spun că astăzi, chiar în noaptea aceasta, înainte ca să cânte cocoșul de două ori, te vei lepăda de Mine de trei ori'” (Marcu 14,30).

Chiar și atunci, Petru a insistat, spunând apăsat: „Chiar dacă ar trebui să mor împreună cu Tine, tot nu mă voi lepăda de Tine” (versetul 31). Și era sincer.

Dar, ca urmaș al Domnului Hristos, fusese învins. El a făcut mai mult decât să dezamăgească biserica și să încalce regulile. El a tăgăduit chiar că Îl cunoaște pe Domnul Isus.

Petru știa că fusese învins. Ca și Iuda, a ieșit și a fugit departe de Domnul Hristos. Însă, în loc să se spânzure, s-a dus și a plâns cu amar, cu regret. Și cu încredere. Cu încrederea că iubirea lui Isus ajungea chiar până la un învins vrednic de dispreț, la un păcătos nevrednic.

El l-a permis Domnului Isus să-l transforme. Nu a pretins că merită harul Domnului său. N-a încercat să-și justifice înfrângerea deplorabilă. Nu! El a recunoscut răul pe care l-a făcut, și-a regretat păcatele și a primit nu doar iertarea, ci și curățirea din partea Domnului Isus.

Dar el nu s-ar fi putut schimba dacă n-ar fi crezut că Domnul Isus îl iubește și îl primește și atunci. El a știut aceasta pentru că văzuse privirea Domnului Isus. Privirea aceea îndurerată, în care se citea dezamăgirea, dar care, mai presus de toate, exprima iertarea.

Așa a știut el că Domnul Isus avea să-l primească din nou. Că, în împărăția Sa, urma să fie loc și pentru el. Că, prin Domnul Isus, a fost răscumpărat, vindecat, înnoit, înfiat în familia cerului, invitat să stea la dreapta Domnului Isus. Că, atunci când Se uita la el, Dumnezeu vedea nu un învins demn de dispreț, înspăimântat în așteptarea pedepsei, ci pe Hristos cel biruitor, înviat din morți, înălțat la cer, care va reveni și va domni. Nu fiindcă Petru *merita* să fie tratat astfel, ci pentru că Domnul Isus l-a iubit și i-a oferit darul acesta.

Și eu sunt un învins. Nu m-am lepădat de Domnul Isus, jurând că nu Îl cunosc. Dar m-am lepădat de El prin faptele, atitudinile, neglijențele mele, prin felul în care m-am purtat cu „fiecare dintre acești foarte neînsemnați frați ai Mei” (Mat. 25,40). Pot să mă încred și eu în El? Sau, nu cumva, trebuie să gădesc vreun mijloc prin care să dovedesc că sunt vrednic, înainte de a veni în prezența Sa?

Îndrăznesc eu să mă încred în iubirea Lui, să primesc făgăduința Sa, să cred mărturia Duhului Său și să mă închin la Calvar?

O, da! Pot să mă încred în El, pentru că mâinile Sale rănite mi-au atins fruntea întristată, iar buzele Sale uscate de sete au șoptit: „Tată, iartă-l!” (Luca 23,34). Făgăduința Lui este adevărată. Cuvântul Său este sigur și e pentru mine.

Fie ca, în această săptămână, să ne predăm pe noi înșine și să învățăm să ne încredem pe deplin în El. Să primim darul Său: *Siguranță în Domnul Hristos!*

Philip Follet este vicepreședinte general al Conferinței Generale.

Să ne apropiem cu o inimă curată, *cu credință deplină*, cu inimile stropite și curățite de un cuget rău și cu trupul spălat cu o apă curată” (Evr. 10,22).

Domnul Isus Hristos a întins podul peste prăpastia dintre om și Dumnezeu, produsă de păcat. Bariera dintre Dumnezeu și oameni a fost dărâmată. Prin sacrificiul Său desăvârșit, Domnul Isus, Dumnezeul-Om, ne-a deschis o cale nouă și vie, prin care să avem intrare la Dumnezeu, în sanctuarul din cer (vezi Evr. 10,19-22).

Cheia pentru credința noastră deplină este faptul că Domnul Isus „a căpătat o răscumpărare veșnică” pentru noi (Evr. 9,12). Prin moartea Sa pe Calvar, El a plătit pedeapsa pentru păcatele noastre, iar acum mijlocește pentru noi în sanctuarul din cer, prezentând meritele neprihănitului Sale desăvârșit în favoarea noastră. Nu pentru că noi merităm altceva decât moartea, ci datorită marii Sale iubiri și îndurări. Pe cruce, Domnul Isus a purtat mânia indignării îndreptățite a lui Dumnezeu împotriva păcatului, așa încât niciodată să nu trebuiască să o suportăm noi. În schimb, noi putem să venim înaintea lui Dumnezeu în sanctuarul din cer, datorită răscumpărării veșnice pe care Domnul Isus a obținut-o deja pentru noi.

Vorbiți despre siguranța mântuirii!

Primindu-L pe Domnul Hristos *prin credință*, știm că speranța noastră nu vine din ceea ce am făcut noi, ci din ce a făcut Domnul Hristos pentru noi. „Deci, fiindcă suntem socotiți neprihăniți prin credință”, scria Pavel, „avem pace cu Dumnezeu, prin Domnul nostru Isus Hristos. Lui Îi datorăm faptul că, prin credință, *am intrat* în această stare de har, în care suntem; și ne bucurăm în nădejdea slavei lui Dumnezeu” (Rom. 5,1,2).

Sora White i-a scris unei surori descurajate una dintre cele mai frumoase afirmații despre siguranța mântuirii: „Solia pe care am primit-o din partea lui Dumnezeu pentru voi este aceasta: 'Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară' (Ioan 6,37). Dacă nu ai nimic altceva de cerut din partea lui Dumnezeu, decât această singură făgăduință a Domnului și Mântuitorului tău, ai asigurarea că niciodată, absolut niciodată, nu vei fi alungată. Poate îți se pare că te bizui pe o singură făgăduință, dar însușește-ți această singură făgăduință și ea îți va deschide întreaga comoară a bogățiilor harului Domnului Hristos. Prinde-te de această făgăduință și ești în siguranță. 'Pe cel ce vine la Mine, nu-l voi izgoni afară.' *Prezintă-I Domnului Isus această asigurare și ești în siguranță, ca și când te-ai afla în cetatea lui Dumnezeu*” (Manuscript Releases, vol. 10, pag. 175).

În timp ce medităm la tema Săptămânii de rugăciune de anul acesta, să ne ațintim ochii asupra Domnului Isus, El fiind nu doar sacrificiul nostru, ci Marele nostru Preot, știind că nădejdea noastră de mântuire, siguranța noastră deplină, în credință, depinde de El, care „trăiește pururea ca să mijlocească” pentru noi (Evr. 7,25).

În acest timp de criză, să folosim toate resursele care ne sunt oferite pentru îmbogățirea noastră spirituală, ca să ne ajute să înaintăm pe calea creștină. Dacă ne ațintim privirea asupra Domnului Isus, prinzându-ne, prin credință, de făgăduințele Sale, atunci, prin harul Său, avem siguranța vieții veșnice.

Robert Folkenberg, președintele Conferinței Generale a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea

Dumnezeu este fericit

*Ce învățăm de la un Tată fericit,
deși mulți copii se pierd.*

Adrian Bocăneanu

Bun venit tuturor, la începutul Săptămânii de rugăciune! Încă în această primă seară, aducem cu noi amintiri, speranțe, emoții și poveri diferite - după cum și noi suntem atât de diferiți. Multora dintre noi, acest început ne readuce în suflet numeroase amintiri, mai vechi sau mai noi, de la săptămâni asemănătoare în cursul anilor trecuți. Alții nu au împlinit încă un an de viață - în biserică. Acum va fi prima lor experiență de acest fel.

Da, noi ne deosebim așa de mult unii de alții. În plus, ne și schimbăm foarte repede. Dar suntem chemați de Cel care nu Se schimbă - ca să ne apropiem de El și unii de alții, să ne întărim convingerile, să ne înviorăm credința și iubirea, să aprindem mai vie flacăra rugăciunii și să-L așteptăm pe Domnul să lucreze. Ca întotdeauna, multe dintre rugăciunile noastre vor da glas nevoilor și grijilor noastre. Să nu ne sfim s-o facem. Aceasta este cu adevărat o casă de rugăciune pentru toți oamenii și aceasta este săptămâna pentru toate rugăciunile.

Totuși, o minte hrănită corect se roagă mai bine, și lucrul acesta este important mai ales pentru viața de rugăciune a comunității. Care este deci hrana spirituală recomandată pentru această săptămână? Elementele ei principale sunt cuprinse în expresia *Siguranța mântuirii în Hristos*. Efectele hrănirii corecte se vor manifesta prin încrederea deplină în Mântuitorul nostru și prin fericirea autentică a vieții creștine.

Cu doi ani în urmă, comitetul Conferinței Generale a discutat care ar fi subiectele esențiale de pus în fața bisericii din toată

lumea. Ceea ce s-a căutat nu a fost o lozincă religioasă pe care, ca organizație, să o votăm și să ne liniștim conștiința pentru câțiva timp. Mai ales noi, în această parte a lumii, simțim că orice lozincă ne stârșește repulsia. Am avut prea multe, în trecut. Nici nu s-a dorit ceva care să pretindă să facă ordine în viața sau în teologia tuturor celor despre care credem că ar avea nevoie de așa ceva.

Chiar în momentele cele mai cumplite ale istoriei, Dumnezeu este senin și statornic. Isus ne-a ajutat mult să pătrundem în pacea și bucuria de neatins ale Divinității.

S-a ales un subiect mai adânc și mai direct decât ceea ce, de obicei, se găsește în hotărârile diferitelor comitete. Ceva care ne atinge în mod egal pe fiecare, indiferent de istoria noastră sau de locul nostru în biserică. *Să trăim viața așa cum este în Isus.*

Chiar dacă sună ca un îndemn, aproape un imperativ, nu este ceva venit din afară, ci exprimă o năzuință care se ridică din interior, atunci când Duhul lui Dumnezeu

lucrează. Chiar dacă sună la plural, la modul colectiv, este o experiență de trăit în zona cea mai personală a existenței. Este răspunsul la declarația de misiune a Domnului Hristos: „Eu am venit ca oile Mele să aibă viață, și s-o aibă din belșug” (Ioan 10,10).

Deci, pentru anul acesta și pentru următorii trei ani, acest titlu generos va fi aplicat astfel: „Să trăim bucuria mântuirii” (1997), „Să cunoaștem puterea Cuvântului Său (1998), „Să trăim părtașia familiei Sale” (1999) și „Să ne bucurăm în siguranța venirii Sale” (2000). Și acestea sunt mai mult decât niște titluri pentru subiectele din Săptămâna de rugăciune. Dumnezeu ne cheamă să-L cunoaștem și să-L primim, așa încât, mereu și mereu, să „scoatem apă cu bucurie din izvoarele mântuirii” (Is. 12,3).

Să trăim bucuria mântuirii

Mă aștept ca titlul acesta să stârșească simțăminte contradictorii. Cu siguranță că sunt aici unii cărora nu trebuie să li se spună așa ceva! Ei sunt de-a dreptul copleșiți de bucurie. Câteodată, chiar se întreabă dacă este normal să fie așa de fericiți. Dar alții nu au gustat niciodată această bucurie sau, chiar dacă au avut-o cândva, au pierdut-o.

Unii sunt îngrijorați de lipsa ei și năzuiesc să o redobândească. Ei ar asculta cu interes oricâte predici pe această temă, chiar dacă, în trecut, au mai ascultat câteva fără să descopere secretul. Îndemnul și argumentele în favoarea bucuriei nu nasc neapărat fericirea.

În sfârșit, unii resping hotărât însăși ideea de bucurie. Ei aduc argumente din Biblie că nu e nici un motiv de bucurie. Ei aduc argumente din viață că bucuria este falsă și primejdioasă. Ei arată spre excesul de bucurie mărturisit de unii creștini, identifică imediat păcatele capitale din doctrina acelei biserici, ca și cum ar spune: Nu vedeți că este de neconceput ca ei să aibă bucuria mântuirii? Ei calcă poruncile. Totul este o înșelăciune. Domnul nu le poate da nici răspuns la rugăciune, nici asigurarea mântuirii.

Înțelegerea doctrinală, experiențele de viață, temperamentul și

chiar împrejurările diferite în care trăim ne fac să privim în mod diferit subiectul bucuriei creștine. Suntem înclinați să citim Biblia potrivit părerilor noastre. Există atâtea texte inspiratoare de bucurie, dar sunt și atâtea muștrări și avertismente care, gândesc unii, taie nu numai orice drept la fericire acum, dar aproape și orice speranță pentru viitor. Unii se arată hotărâți ca, dacă vor ajunge vreodată în cer, să se știe că s-au chinuit din rășputeri și că n-au avut niciodată timp să zâmbescă, nici măcar atunci când cântau „Ce fericire, am pe Isus!” Dacă uneori s-au oprit, au avut timp numai să-și steargă sudoarea de pe frunte!

Sunt convins că, în fiecare zi din această săptămână, studiul acestui subiect dificil ne va lumina și îmbogăți. Dar acum, la început, cred că ar fi cel mai bine să privim spre Cel de la care învățăm totul. Ca și copiii, care încep să simtă și să se gândească la ceva, dar nu au siguranță că e bine, și atunci privesc cu interes spre părinți, cu dorul să fie la fel, și noi să privim spre Dumnezeu. Avem ceva de învățat în această privință?

Fericitul Dumnezeu

De două ori, în prima epistolă către Timotei, Pavel îl caracterizează pe Dumnezeu ca fiind „fericit”. Mai întâi, în capitolul 1, versetul 11, unde spune astfel: „potrivit cu Evanghelia slavei *fericitului Dumnezeu*”. Apoi din nou, la sfârșitul epistolei, în capitolul 6, versetele 14 și 15: „arăta-rea Domnului nostru Isus Hristos, care va fi făcută la vremea ei de *fericitul și singurul Stăpânitor*”.

Într-un fel, ne este foarte ușor ca să-L concepem pe Dumnezeu ca fiind senin și zâmbitor. Trăsăturile naturii Sale și ale caracterului Său nasc o dispoziție fericită. El este atotputernic și atotștiutor. El este iubitor, nobil și generos. Deci, interiorul Său, caracterul Său, este de o frumusețe luminoasă. Din exterior, nimic nu Îl poate vătăma. El nu este atins de emoțiile negative ale neliniștii, fricii, urii, egoismului, rușinii, răzburării.

Aceasta este temelia sigură pe care stau credința și iubirea noas-

tră față de El. Chiar în momentele cele mai cumplite ale istoriei, Dumnezeu este senin și statornic. Isus ne-a ajutat mult să pătrundem în pacea și bucuria de neatins ale Divinității. El le-a manifestat atât în mod activ, trăind și exprimând bucurie chiar în preajma morții, cât și în mod pasiv, de exemplu adormind încrezător și mulțumit, în mijlocul mării, care clocotea dezlănțuită, și al marinarilor înnebuniți de groază pentru viața lor.

Bine, dar sunt atâtea pierderi

Tabloul seninătății impecabile în care trăiește Dumnezeu se potrivește foarte bine cu contextul lumilor necăzute și al societății îngerești a cerului. Dar pământul nostru contrazice tot ce spune universul. El nu se potrivește cu mesajul bucuriei universale. Și Dumnezeu nu este indiferent. Pentru mai multe motive, planeta aceasta micuță ocupă un loc aparte în sufletul Lui.

Ce-I oferă această planetă? O natură haotică, urâtă, în curând de nelocuit. Dar El știe cum a creat-o. Apoi, o omenire mândrită iremediabil de ură și răutate, coruptă de imoralitate, schimonosită de urmele vieții de păcat, de boli și de brutalitate. Și El știe ce a avut în minte când ne-a creat! În cuvintele unei melodii de care am ajuns conștienți în zilele tragice din decembrie 1989, parcă Îl implorăm pe Dumnezeu să ne explice toate acestea: „Vino, Doamne, să vezi ce a mai rămas din oameni”. Dar El a venit și a văzut deja, mai mult decât putem vedea noi.

Din perspectiva destinului final, cei mai mulți oameni născuți vreodată pe pământ vor pieri împreună cu el, la sfârșit. Cerul, conceput atât de spațios, nu va fi umplut la capacitate. Mulți vor fi șterși de pe pământul celor vii, pentru veșnicie.

Unii sunt așa de tulburați de imaginea unui Dumnezeu care îi lovește și îi ucide pe cei creați din dragoste, încât își pierd judecata și închid în mod voit ochii la ceea ce Biblia numește „lucrarea ciudată” (Is. 28,21) a lui Dumnezeu. Și nu putem să nu recunoaștem că orice idee de pierdere, fie ca o con-

secință firească a neascultării, fie ca pedeapsă activă pentru revoltă, este tulburătoare și dureroasă.

Biblia nu ascunde tulburarea, durerea, sfâșierea sufletească a lui Dumnezeu, pentru cei care pier în păcat. Despre cei simbolizați prin Efraim cel nestatornic și atras de idolatrie, El spune: „Când vorbesc de el, Îmi aduc aminte cu gingășie de el, de aceea Îmi arde inima în Mine pentru el” (Jer. 31,20). În cele din urmă, Dumnezeu va spune: „Voi fi ca un leu pentru Efraim... Eu, da, Eu voi sfâșia, și apoi voi pleca” (Osea 5,14).

Chiar o simplă listă a pierderilor, enumerarea profețiilor strălucite, dar niciodată împlinite aici datorită neascultării, menționarea tuturor începuturilor promițătoare eșuate în necredință și neascultare - ar reprezenta o colecție înspăimântătoare de realități. David spune că lacrimile îi sunt păstrate într-un recipient ceresc (vezi Ps. 56,8). Cu atât mai mult sunt păstrate lacrimile lui Isus - atât „în zilele vieții Sale pământești, aducând rugăciuni și cereri cu strigăte mari și cu lacrimi” (Evr. 5,7), cât și ca Mediator perpetuu în Sanctuarul ceresc - și ale Duhului Sfânt (vezi Rom. 8,26).

Cum poate Dumnezeu să fie fericit? În ciuda tuturor acestor pierderi? În ciuda atâtor surse de dezamăgire și durere sufletească?

Doresc să accentuez din nou că, oricât de mult am încerca să simțim durerea omenirii, durerea lui Dumnezeu pentru omenire este incomparabil mai vie și mai cuprinzătoare. Noi suntem născuți în păcat și simțurile noastre sunt tocite. Dar El este cu totul sfânt și sensibil. Noi suntem preocupați numai de ceea ce se petrece în jurul nostru, cu cei la care ținem. Ceilalți care suferă sunt în cel mai bun caz o statistică anonimă pentru noi. Dar pentru Dumnezeu, absolut fiecare ființă este mai prețioasă chiar decât sunt pentru noi copiii noștri. El a dat și El Și-a dat viața pentru fiecare. Chiar față de cei apropiați, noi închidem ochii, ne refugiem în propriile griji, ne liniștim cugetul cu soluții simpliste. Dumnezeu nu poate face la fel. El este Cel care poate să spună pe drept: „Toate acestea pe Mine Mă lovesc!” (Gen. 42,36)

S-ar putea ca întrebările ridicate să fie mai grele decât capacitatea noastră de a le răspunde pe deplin. Sper totuși că și o înțelegere parțială ne poate fi de folos practic.

1. Dumnezeu este fericit din interior, nu din exterior. El nu depinde de informații exterioare, ca să-Și verifice căile, și nici de evenimente sau întâmplări în jurul Său, ca să-Și îmbunătățească starea de spirit. Nimic din ceea ce are loc în exterior nu Îl schimbă în interior. El este credincios principiilor Sale. Chiar atunci când „se întărită neamurile”, când „împărații pământului se răscoală”, „Cel ce șade în ceruri râde”, iar Unsul spune: „Eu voi vesti trotărârea Lui” (Ps. 2,1.2.4.6).

Fericirea este o decizie la un nivel mai profund decât cel al emoțiilor sau al reacțiilor instinctive față de ce se întâmplă în jur.

Ce înseamnă aceasta pentru noi? Noi suntem în deplină siguranță, câtă vreme rămânem în El. Atâta vreme cât El este fericit cu privire la noi, noi suntem de asemenea fericiți în mod desăvârșit. „Domnul își pune plăcerea în tine... și Dumnezeuul tău Se va bucura de tine” (Is. 62,4.5).

2. Dumnezeu este statornic în iubirea Sa răscumpărătoare față de noi. El nu se îngrijorează cu privire la mijloacele necesare pentru salvarea noastră. „Eu știu gân-

durile pe care le am cu privire la voi... ca să vă dau un viitor și o nădejde” (Ier. 29,11). Chiar pentru planurile încă neîmplinite, El Se bucură, pentru că toate „lucrările Lui fuseseră isprăvite încă de la întemeierea lumii” (Evr. 4,3). „Domnul Se [va] bucura să vă facă bine și să vă înmulțească” (Deut. 28,63).

Ce înseamnă aceasta pentru noi? Cel în mâinile Căruia ne-am predat știe și poate să realizeze ce a hotărât. Dacă El este fericit cu privire la noi, noi suntem de asemenea fericiți în mod desăvârșit.

3. În ultimă instanță, Dumnezeu va accepta că, deși a vrut și a făcut totul, unii vor alege să-I întoarcă spatele. Dorința Sa de a-i avea cu El nu înfrânge hotărârea lor de a se desprinde de El. În înțelepciunea Sa și consecvent principiilor caracterului Său, Dumnezeu va lucra curățirea universului și restabilirea Edenului, fiind fericit în tot acest proces.

În mod matur și trăind deja, prin credință, în Împărăția Sa restabilită, putem să fim fericiți în mod desăvârșit.

„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nesticăcioasă și neîntinată, și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi. Voi sunteți păziți

de puterea lui Dumnezeu, prin credință, pentru mântuirea gata să fie descoperită în vremurile de apoi! În ea voi vă bucurați mult, măcar că acum, dacă trebuie, sunteți întristați pentru puțină vreme, prin felurite încercări, pentru ca încercarea credinței voastre, cu mult mai scumpă decât aurul care piere și care totuși este cercat prin foc, să aibă ca urmare lauda, slava și cinstea, la arătarea lui Isus Hristos, pe care voi Îl iubiți fără să-L fi văzut, credeți în El, fără să-L vedeți, și vă bucurați cu o bucurie negrăită și strălucită, pentru că veți dobândi, ca sfârșit al credinței voastre, mântuirea sufletelor voastre” (1 Petru 1,3-9).

Întrebări pentru discuție

1. Ce înseamnă pentru mine să fiu în Domnul, atunci când mă confrunt cu pierderi materiale, pierderea sănătății fizice sau emoționale sau pierderi în relațiile cele mai importante?

2. Ce mă poate scoate din fericirea care-mi este împărtășită atunci când sunt cu Domnul meu fericit?

3. Formulează câteva gânduri pe care să le transmiți celor care au o înțelegere greșită despre Dumnezeu și religie.

Adrian Bocăneanu este președintele Uniunii române a Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea.

Bucuria mântuirii

Emoția care clocotește în inima fiecărui creștin

Robert Folkenberg

Mi-am deschis ușa de la dormitor, la Universitatea Andrews, întorcându-mă dintr-o vacanță de vară, în care lucrasem acasă. Colegul meu de cameră, Robert, care stătea la masă, s-a întors să mă privească, surâzând. Apoi, spuse nerăbdător: „Răspunsul ei este 'da'!” Fața lui spunea totul. Când o întrebăse: „Vrei să te căsătorești cu mine?”, Marilyn răspunsese: „Da”. În aceeași zi, înainte să apună soarele, toți studenții de la Universitatea Andrews știau că Robert era logodit, urmând să se căsătorească. Vestea aceasta i se citea pe tot chipul.

Ca și în cazul lui Robert, Domnul dorește ca poporul Său să trăiască o viață biruitoare și plină de bucurie, chiar mai mult decât atât, să aibă viața din belșug, care să radieze de bucurie și fericire. Acest adevăr se dezvăluie în cuvintele folosite de scriitorii Bibliei pentru a transmite solia lui Dumnezeu. Spre exemplu, când urmărim felul în care sunt folosite anumite expresii cheie din Evanghelii, întâlnim de douăzeci și șase de ori, doar în aceste patru cărți, cuvinte care exprimă bucuria. Este vădit că Dumnezeu dorește să ne bucurăm pentru că umblăm împreună cu El.

De ce este important lucrul acesta? Fiind urmașii Săi, noi dorim să vorbim despre lucrurile despre care a vorbit El. Desigur,

Domnul Isus a vorbit despre subiecte sum sunt păcatul, judecata și suferința, pentru că ele fac parte din viață. Dar *subiectul cel mai accentuat*, atât în vorbirea Sa, cât și în cea a apostolilor, a fost bucuria. Pe aceasta trebuie să o subliniem și noi.

La cruce, Dumnezeu scrie „Iertat” pe filele păcate ale raportului vieții noastre.

În prezent, unii creștini manifestă o surprinzătoare rezervă față de punerea ideilor despre sfințenie laolaltă cu cele despre fericire. Din anumite motive, ei cred că un creștin consacrat trebuie să aibă tot timpul o înfățișare solemnă, serioasă. Fericirea pare să fie ceva străin, oarecum mângjit de un spirit contrar adevăratei iubiri pentru Dumnezeu. Din punctul lor de vedere, Domnul Isus și bucuria nu au nimic comun, iar alăturarea lor compromite, cumva, respectul cuvenit față de Dumnezeu.

Însă aceste idei vin de undeva din afara Bibliei. Ascultați câteva

afirmații din Cuvântul lui Dumnezeu: „Și-i voi umple de veselie în Casa Mea de rugăciune” (Is. 56,7). De asemenea, citim că „atunci toți cei ce se încred în Tine se vor bucura, se vor veseli totdeauna” (Ps. 5,11). Iar psalmistul cântă, spunând: „Nu ne vei înviora iarăși, pentru ca să se bucure poporul Tău în Tine?” (Ps. 85,6). Ce atitudine a creștinilor reflectă cel mai bine viața și lucrarea Domnului Isus? Evangheliile ne arată că până și copiii veneau cu bucurie la Mântuitorul, iar aceasta ne spune foarte mult despre atmosfera care înconjură fața Sa însorită.

Dar nu a fost Domnul nostru un „un om al durerii și obișnuit cu suferința”? Desigur că așa a fost. În viața fiecăruia dintre noi, există o parte în care ne doare inima din cauza lucrurilor care rănesc inima lui Dumnezeu. Fiecare creștin cunoaște agonia sfâșietoare de inimă a vinovăției și pierderile provocate de tragedii. Vine un timp când fiecare dintre noi plânge. Fiecare creștin cunoaște mahnirea, când îi vede pe cei dragi ai săi făcând alegeri care îi ruinează. Dar prietenia cu Domnul Isus deschide calea pentru o călătorie plină de bucurie, chiar și atunci când mergem pe un drum presărat cu suferință.

În bine cunoscuta Sa predică, pe care o numim Predica de pe munte, Domnul Isus a vorbit despre mijlocul prin care putem trăi bucuria. Iar și iar, El Și-a exprimat adevărurile începând cu expresia „Ferice de cei care...”, descriind apoi felul în care descoperim adevărata fericire. În această predică, El Se inspira din expresiile de laudă des întâlnite în Scripturile ebraice (Vechiul Testament), în care aceasta este o expresie foarte elocventă. Din această predică impresionantă, se înțelege clar că Domnul Isus dorește ca poporul

Lui să caute și să ajungă să radieze de bucurie în lucrarea Sa.

Cum poate o generație care stă chiar în fața judecății să fie plină de bucurie? Răspunsul îl găsim în Psalmul 98,4-9: „Strigați către Domnul cu strigăte de bucurie, toți locuitorii pământului! Chiuiți, strigați și cântați laude! Cântați Domnului cu arfa, cu arfa și cu cântece din gură! Cu trâmbițe și cu sunete din corn, strigați de bucurie înaintea Împăratului, Domnului! Să urlă marea și tot ce cuprinde ea, să chiuiască lumea și cei ce locuiesc pe ea, să bată din palme răurile, să strige de bucurie toți munții înaintea Domnului!” Și de ce această jubilație? Versetul continuă: „Căci El vine să judece pământul! El va judeca lumea cu dreptate, și popoarele cu nepărtinire”.

Tot pământul, chiar și natura, sunt îndemnate să strige de bucurie, pentru că Domnul „vine să judece pământul!” Dar din ce cauză trebuie ca judecata care vine să ne determine să strigăm de bucurie? Pentru că judecata lui Dumnezeu înseamnă reabilitare, ridicarea acuzațiilor aduse împotriva noastră. Înseamnă că se pune capăt nedreptății, păcatului. Înseamnă că Însuși Dumnezeu este recunoscut ca fiind drept. Înseamnă sfârșitul domniei păcatului. Înseamnă restabilirea armoniei dintre Creator și toate ființele create de El. Înseamnă că nu vor mai fi mâhnire, moarte, durere și lacrimi. Dacă nu putem fi bucușori în fața judecății, aceasta nu poate însemna decât că nu îl considerăm pe Judecător ca fiind Prietenul nostru.

Fiindcă suntem poporul lui Dumnezeu, biserica Sa, trebuie să radieem simțământul bucuriei spirituale lăuntrice față de toți cei pe care îi întâlnim. Fața noastră trebuie să strige către prietenii,

vecinii și conlucrătorii noștri:

„Am o bucurie supremă în viață, pentru că mă încred în Domnul meu și pentru că eu însumi merg împreună cu El”. O asemenea bucurie îi atrage pe oameni - bărbați și femei, băieți și fete, adolescenți și buniici, pe toți - la Domnul nostru.

Pentru unii oameni, viața și biserica sunt ca o fortăreață, care trebuie apărată de relele din afară. Deși este adevărat că creștinii sunt prudenți și înțelepți tot timpul, Biblia îi prezintă ca fiind un popor preocupat mai mult ca să atragă decât ca să apere. Mentalitatea că biserica ar fi o „fortăreață” reprezintă o înfrângere, nu o biruință. Domnul Isus dorește ca oamenii care privesc la poporul Lui să vadă credincioși care ies în evidență printr-un sentiment de bucurie incandescentă, care nu poate fi reținută, care strălucește din ei. Motivul acestei bucurii nu constă în faptul că ei trăiesc într-un mediu ideal, ci în umblarea lor lăuntrică împreună cu Dumnezeu, deasupra realităților dure ale vieții de zi cu zi.

Scripturile vorbesc astfel despre experiența poporului Israel: „Atunci gura ne era plină de strigăte de bucurie, și limba de cântări de veselie. Atunci se spunea printre neamuri: 'Domnul a făcut mari lucruri pentru ei!' Da, Domnul a făcut mari lucruri pentru noi, și de aceea suntem plini de bucurie” (Ps. 126,2,3). Această bucurie niciodată nu poate fi ceva creat de noi, ci ea izvorăște din recunoașterea a ceea ce Dumnezeu face pentru noi.

Nu cumva am reprezentat chipul Tatălui în trăsături atât de întunecate, încât pentru mulți El nu mai pare atrăgător? Nu cumva recunoaștem prea încet că bucuria reprezintă cea mai remarcabilă caracteristică exterioară a creștinului

născut din nou? Dacă așa stau lucrurile, atunci trebuie să facem o schimbare. Nu este necesară frivolitatea sau orice fel de bucurie superficială și absurdă. Adevărata închinare creștină nu înseamnă a spune glume în biserică; aceasta este lipsă de respect. Ci experiența creștină este o bucurie profundă, care nu poate fi înlocuită, care ne face atractivi și care aduce pe fața noastră o strălucire ce nu poate fi umbrită de împrejurări.

Care este izvorul unei asemenea bucurii? Câteva versete din Neemia 8 conțin o relatare care nu se citește destul de des. Israeliții tocmai se întorceau de la apostazie ca să-I slujească din nou lui Dumnezeu. Atmosfera în care ascultau iarăși Cuvântul lui Dumnezeu era redeșteptarea. „Ei citeau deslușit în cartea Legii lui Dumnezeu, și-i arătau înțelesul, ca să-i facă să înțeleagă ce citiseră. Dregătorul Neemia, preotul și cărturarul Ezra și Leviții care învățau pe popor au zis întregului popor: 'Ziua aceasta este închinată Domnului, Dumnezeului vostru; să nu vă bociti și să nu plângeți!' Căci tot poporul plângea când a auzit cuvintele Legii. Ei le-au zis: 'Duceți-vă de mâncări cărni grase și beți băuturi dulci, și trimiteți câte o parte și celor ce n-au nimic pregătit, căci ziua aceasta este închinată Domnului nostru; nu vă mâhniți, căci bucuria Domnului va fi tăria voastră'” (Neem. 8,8-10). Versetele următoare ne spun că poporul s-a bucurat foarte mult, pentru că auzise cuvintele Domnului și înțelesese că Dumnezeu îl primise.

Mult prea des, suntem conduși să credem că împrejurările sunt cele care ne stăpânesc, aducându-ne bucurie sau întristare. Dar adevărata bucurie izvorăște din trăirea ca în prezența lui Dum-

nezeu. Împrejurările se pot schimba, aducând elemente noi în viața noastră, însă nimeni nu ne poate răpi cea mai înaltă mulțumire sufletească, aceea de a ști că suntem iubiți de Dumnezeu, care ne poartă de grijă. Domnul Isus a venit ca să avem viață, și s-o avem din belșug. Dovada acestui fapt se vede în bucuria pe care el o produce în urmașii Săi. Sora White spunea astfel: „A-L onora pe Dumnezeu, a deveni asemenea Lui, a lucra pentru El constituie cea mai înaltă ambiție și cea mai mare bucurie a vieții” (*Education*, pag. 297).

În mod paradoxal, pentru creștin, bucuria începe la cruce, unde a avut loc cea mai îngrozitoare crimă din istorie. Poate crucea să devină locul de naștere al celei mai înalte bucurii? Numai un Dumnezeu suveran putea să transforme un astfel de eveniment, încărcat de agonie, în cel mai important eveniment al tuturor timpurilor. Dar, pentru creștinul care a fost atins de puterea sa vindecătoare, știm cât este de adevărat, pentru că noi înșine am fost eliberați, la cruce.

Motivul pentru care crucea aduce bucurie este faptul că, din acel moment, nu mai suntem condamnați să fim robi. Singura trăsătură onestă, universală, pe care o aducem la cruce este vinovăția noastră. Această vinovăție atârnă de noi ca o povară, șoptindu-ne în urechi noaptea, strigând condamnarea faptelor și motivelor noastre, pe care nu le putem nega, făcând ca scene dureroase să ni se deruleze din nou în minte. Trecem descumpăniți prin viață, paralizați de vinovăție, iar diavolul ne aduce acuzații cât se poate de exacte. Însă crucea schimbă toate acestea, pentru că Dumnezeu rescrie istoria noastră. La cruce, El scrie „Iertat” pe filele păcate ale raportului vieții noastre. Aceasta nu înseamnă doar că trage o linie peste un articol dintr-un registru al cerului. Printr-un act juridic pe care niciodată nu-l vom înțelege pe deplin, El ne dă posibilitatea să stăm în fața universului, ca și când n-am fi păcătuit niciodată! Aceasta numim noi har - har uimitor. Un imn vechi exprimă foarte bine lucrul acesta:

„La cruce, la cruce,

Unde am văzut prima dată
lumina,
Și unde mi s-a îndepărtat
povara din inimă,
Acolo, prin credință, mi-am
primit vederea,
Iar acum sunt fericit toată ziua!”
Datorită harului lui Dumnezeu,
putem să fim fericiți - să fim plini
de bucurie - în fiecare zi.

Ai nevoie, astăzi, să trăiești această bucurie spirituală? Pentru prima dată în viață, poate dorești să-I predai Domnului Isus viața ta, să Îl rogi ca să îți fie atribuite meritele sacrificiului Său pe Calvar. Sau poate simți că ai nevoie de atingerea înnoitoare a iertării Sale. Dacă faci parte din oricare dintre aceste grupuri, te invit chiar acum să Îl rogi ca să-ți îndepărteze poverile din inimă și să-ți ofere bucuria care vine din cunoașterea faptului că ai fost iertat în mod deplin și desăvârșit.

În timp ce ne bucurăm fiindcă iertarea de păcate și pacea cu Dumnezeu sunt o realitate, strigăm:

„Doamne, transformă-ne din ceea ce suntem din fire!” Și El face tocmai lucrul acesta. Nu numai că smulge buruienile, dar ne promite că distruge rădăcina. Iată una dintre cele mai încurajatoare afirmații scrise vreodată de serva Domnului, o declarație care ne cucerește cu totul. O găsim în *Hristos, Lumina lumii* (ed. 1997), la pagina 558:

„Dacă noi consimțim, El Se va identifica cu gândurile și cu țintele noastre în așa măsură, încât va lega inima și mintea noastră cu voința Sa. Astfel, atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile noastre îndemnuri... Dacă-L cunoaștem pe Dumnezeu așa cum avem privilegiul să-L cunoaștem, viața noastră este o viață de continuă ascultare. Prin aprecierea caracterului Domnului Hristos, prin comuniunea cu Dumnezeu, păcatul va ajunge pentru noi ceva odios”.

Marele conflict dintre bine și rău s-a derulat destul și, în curând, Dumnezeu va interveni ca să vindece tot răul produs de păcat. De mii de ani, oamenii lui Dumnezeu așteaptă cu nerăbdare ca Domnul Hristos să revină, iar după Calvar, acesta este cel mai important eveniment de pe agenda cerului. Domnul Isus promite că ne va lua acasă, fiind nu doar prieteni, ci fii și fiice, moștenitori ai Împărăției (vezi Rom. 8,17). Avem privilegiul să trăim astăzi bucuria mântuirii, iar împlinirea ei viitoare, în curând, în Împărăția slavei. Este adevărat că depindem întru totul de harul mântuitor al Domnului nostru, dar Îl proslăvim pe Dumnezeu pentru că totul ne este asigurat. Ospățul este pregătit și, în curând, vom sta pentru veșnicie la masa Domnului. Adevărata bucurie este molipsitoare. Să producem o epidemie, radiind în fiecare zi bucuria care vine din umblarea noastră personală cu Domnul Isus!

Întrebări pentru discuție

1. Cum poate înțelegerea corectă a noțiunii biblice a judecății să-i aducă bucurie creștinului? De ce nu întâmpinăm totdeauna, cu bucurie, perspectiva judecății?
2. Cum putem împăca bucuria cu gândul la solia despre ceasul judecății? Cum este posibil ca, având o atitudine de bucurie, să îi ajutăm pe cei păcătoși să înțeleagă solemnitatea judecății?
3. Ce gând important rețineți din această lectură, gând care va consolida pe viitor umblarea dv. cu Dumnezeu?

Robert Folkenberg este președintele Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea, Silver Spring, Maryland.

Oamenii veniți din cer și sănătatea ca misiune

Dacă avem siguranța mântuirii, ne bucurăm să trăim sănătos și facem din sănătate o misiune.

dr. Gily Ionescu

La vederea celor făcute de Pavel, noroadele și-au ridicat glasul și au zis în limba licaoneană: 'Zeii s-au pogorât la noi în chip omenesc!' Pe Barnaba îl numeau Jupiter, iar pe Pavel Mercur' (Fapte 14,11-12).

În martie 1493, după ce timp de săptămâni în șir călătorise pe mare departe de ținuturile natale, Cristofor Columb scria suveranilor lui, descriindu-le ceea ce descoperise în Lumea Nouă și modul în care îi aborda pe locuitorii acestor ținuturi:

„Le-am oferit o mulțime de lucruri bune și plăcute pe care le-am adus cu mine, ca astfel să le fim plăcuți și să dorească să devină creștini. De asemenea, aceasta îi va face să vă iubească și să slujească de bunăvoie Înălțimilor voastre și întregii națiuni castilene și să încerce să ne ajute și să ne dea lucrurile pe care le au din abundență, dar care pentru noi sunt o necesitate.

De îndată ce am ajuns în Indii, din prima insulă pe care am găsit-o, am luat cu forța pe câțiva dintre locuitorii ca să-i învăț limba [castiliană] și astfel să pot obține informații despre posesiunile pe care le au în aceste regiuni. În scurt timp, ei au început să ne înțeleagă pe noi, iar noi pe ei, prin vorbe sau semne, și ne-au fost de mare folos. Încă îi am cu mine și continuă să creadă că am venit din cer, în ciuda legăturilor repetate și apropiate pe care le-am avut cu ei; și ei erau primii care anunțau acest lucru oriunde mergeam, iar ceilalți alergau de la o locuință la alta și la așezările din împrejurimi,

anunțând cu strigăte puternice: „Haideți! Haideți să vedeți oamenii veniți din cer!”

În lumea în care trăim, suntem priviți uneori ca și cum am fi veniți din cer. Chiar dacă petrecem timp îndelungat alături de necredincioși, ei știu că suntem diferiți de ei și au grijă să anunțe acest lucru chiar și celor ce nu doresc să-l afle. Suntem studiați de ei, atunci când ne așteptăm sau nu, și până și cei care încearcă să-și ascundă identitatea sunt depistați destul de repede, din cauza principiilor de viață pe care le mai au. Aceasta, pentru că „noi suntem trimiși împunerniciți ai lui Hristos” (2 Cor. 5,20), „o privesc pentru lume, ... și oameni” (1 Cor. 4,9).

Pentru a fi capabili să facem acest lucru, este însă absolut necesar să acceptăm să fim luați captivi de Domnul Hristos. Aceasta înseamnă renunțare completă la eu și îmbarcarea zilnică pe corabia încrederii depline în Domnul Hristos. Să nu părăsim această corabie, oricât de aprigă ar fi furtuna. Numai păstrându-ne încrederea, îl vom cunoaște cu adevărat pe Cel care a părăsit cerul și a pomit în misiunea uriașă a redescoperirii lumii noastre, rătăcite în deriva păcatului. Numai alături de El vom învăța limba și obiceiurile cerului. Viața noastră se va schimba atunci în mod natural, fără eforturi artificiale - întocmai cum copiii învață limba maternă de la părinți, ascultându-i și imitându-i.

Schimbarea se va vedea în toate aspectele vieții - în închinare, în gândire, în vorbire, în muncă și odihnă, în mâncare și băutură etc.

Vom face cu bucurie tot ce ne cere Stăpânul, pentru că am înțeles că suntem o piatră vie din Templul Lui de pe acest pământ.

Se întâmplă însă ca semenii noștri să ne privească uneori și altfel decât ca pe niște „oameni veniți din cer”. Cred că sunt cel puțin două motive pentru aceasta: fie ne asemănăm cu ceilalți până la confundare, fie ne deosebim de ei într-un mod neconvingător, ca niște actori care își interpretează artificial rolul. De aceea nu convinge, de pildă, modul nostru diferit de viață. Pentru că, adesea, nu suntem nici noi siguri de el. Și pentru că, probabil, nu îl practicăm nici noi, cu adevărat. Facem din el doar un steag, pe care îl afișăm la câte o sărbătoare, când dorim să facem caz de identitatea noastră. Sau facem din el o sabie, pe care o mânuim cu multă dibăcie, în disputele cu cei pe care ar trebui nu doar să-i numim, ci să-i și considerăm frații noștri în Hristos.

Poate că aceste cuvinte par exagerate, dar cred că ele ilustrează atitudinea pe care o adoptăm, uneori, și pe care o exprimăm apoi, prin întrebări de genul: „Nu-i așa că renunțarea la consumul de carne este un punct de mântuire?”

Nu am dori să se înțeleagă că recomandăm consumul de carne sau că Dumnezeu nu așteaptă din partea noastră să trăim după lumina pe care ne-a descoperit-o în această privință. Dimpotrivă. Este dincolo de orice ideală faptul că aceia care vor fi martori vii ai venirii lui Isus în slavă vor fi făcuti o mulțime de schimbări sănătoase în modul de viață, inclusiv în alimentație. Următoarea afirmație a sorei White pune un obicei alimentar în legătură cu pregătirea noastră pentru întâlnirea cu Domnul: „Între cei care așteaptă venirea Domnului, se va pune capăt, în cele din urmă, folosirii cărnii ca aliment; carnea va înceta să facă parte din alimentația lor. Ar trebui permanent să avem în vedere ținta aceasta și să ne străduim să o atingem” (*Counsels on Diet and Food*, pag. 380-381).

Dar întrebările de felul acesta reflectă un mod greșit de a-l înțelege pe Dumnezeu. El ar fi un examinator extrem de exigent,

care are un fel de grilă cu „puncte de mântuire”, pe care o aplică în dreptul fiecărui credincios. Dacă se întâmplă ca viața vreunei persoane să lase de dorit în dreptul unui asemenea punct, pentru ea cerul se închide. Primejdia ascunsă în raționamentele de acest fel se numește legalism, sau cădere din har (vezi Gal. 5,4). Pe neobservate, ajungem să credem că Dumnezeu ne mântuiește, dacă ne achitam de anumite obligații, pe care căutăm să le precizăm cât mai amănunțit. Astfel s-au rătăcit și fariseii, încercând să-și merite mântuirea. Realitatea este că „faptele neprihănite ale omului sunt lipsite de valoare în banca cerului” (Is. 64,6) (*The Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 6, pag. 975).

Avertismentul din Galateni 2,21: „dacă neprihănirea se capătă prin Lege, degeaba a murit Hristos” se aplică tuturor celor care cad în greșeala de a crede că se pot mântui pe baza eforturilor lor omenești de a păzi poruncile lui Dumnezeu. Sunt convins că acceptăm cu toții lucrul acesta. Dar avertizarea lui Pavel „este la fel de valabilă și în dreptul celor care mai cred că pot să atingă un nivel de neprihănire mai înalt, înaintea lui Dumnezeu, prin respectarea meticuloasă a normelor de viațuire creștină, cum ar fi cele privind îmbrăcămintea sau dieta. Ei fac aceeași greșeală, pe care o făceau iudeii din vremea Domnului Hristos (vezi Rom. 14,17 și Marcu 7,1-14). Alții îi înapoiază lui Dumnezeu zecimea, merg la biserică și chiar serbează Sabatul, amăgindu-se că astfel câștigă merite în fața lui Dumnezeu. Desigur, creștinul va respecta cu credincioșie toate cerințele divine. Dar nu va face aceasta cu speranța de a câștiga favoarea divină, ci pentru că, în calitatea sa de fiu al lui Dumnezeu, obținută prin credința în harul mântuitor al lui Isus Hristos, el își găsește cea mai înaltă bucurie și fericire în a-și trăi viața în armonie cu voința supremă a lui Dumnezeu (vezi Mat. 7,21-27)” (*Ibid.*, pag. 934).

Pentru cine acceptă mesajul Evangheliei în curăția și simplitatea lui divină, există un singur

„punct de mântuire”: „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Col. 1,27). Credinciosul care Îl are pe Domnul Hristos în el își va trăi viața fiind însuflețit de bucuria mântuirii. El va ști să descopere călăuzirea lui Dumnezeu în orice împrejurare, iar greutățile și necazurile nu vor face decât să-i ofere noi temeieri de recunoștință față de cer. Tocmai această bucurie a mântuirii constituie motivația cea mai puternică pentru schimbare. Ea mă face să gândesc altfel, să vorbesc, să privesc, să mă îmbrac, să muncesc, să mă recreez, să mănânc altfel. Nu pot să mai fiu așa cum am fost, pentru că am fost transformat. Și, atâta timp cât voi păstra această nouă atitudine, voi rămâne altfel. Mi se pare atât de minunat faptul că Isus este gata să ne ofere „și voința, și înfăptuirea”! (Fil. 2,13)

Cel care a gustat din fericirea mântuirii va fi gata să facă totul „ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni” (Col. 3,23). Nici chiar renunțarea la carne nu i se va părea o povară. Ceva însă îi va fi cu nepuțință: nu va fi niciodată în stare să-i condamne pe cei care parcurg drumul credinței într-un ritm diferit.

Cristofor Columb a descoperit Lumea Nouă, ai cărei locuitori au fost exterminați de cei care au venit după el. Isus Hristos a venit în lumea noastră pierdută, aducând speranța mântuirii, iar noi, care călcăm pe urmele Lui, avem misiunea de a-i salva pe semenii noștri care „pier din lipsă de cunoștință” (Osea 4,6).

De aceea, avem o solie unică privitoare la sănătate. Ea are menirea să ne facă mai sănătoși și mai energici, deci mai capabili de slujire, dar niciodată nu trebuie să o considerăm ca fiind proprietatea noastră exclusivă. Împreună cu ea, ne-a fost dată misiunea specială de a o transmite lumii astăzi, când natura umană este mai degenerată și mai solicitată decât oricând. Sănătatea - sau, mai bine zis, păstrarea și redobândirea ei - este pentru noi o misiune, nu un motiv de disensiune.

Iată cum vorbește Ellen White despre rezultatele care se vor obține atunci: „Puneți-i la lucru pe

tinerei și tinerele din biserici. Împlețiți lucrarea misionară medicală cu proclamarea întregii solii îngerești. Faceți eforturi adevărate, organizate, pentru a-i ridica pe membri din starea de amorfie în care zac de ani de zile. Trimiteți în biserici lucrători care trăiesc principiile reformei sănătății. Să fie trimiși cei care discern necesitatea tăgăduirii de sine în privința apetitului. Altfel, vor fi o cursă pentru biserică. Să vedeți dacă suflarea de viață nu va veni atunci în bisericile noastre” (*Medical Ministry*, pag. 320).

Făcând astfel, vom descoperi că semenii noștri ne consideră veniți, nu căzuți din cer. Și ei vor fi cei care ne vor deschide calea către alte suflete valoroase, care ard de nerăbdare să-i întâlnească pe „oamenii veniți din cer”.

Să nu-i dezamăgim!

Întrebări pentru discuție

1. Modul nostru de viață ne face diferiți de ceilalți. Cum considerați că trebuie să trăim principiile sănătății, pentru ca ceilalți să le găsească atractive?

2. Care considerați că este motivația cea mai înaltă pentru respectarea principiilor de viațuire sănătoasă?

a) dobândirea unui nivel spiritual mai ridicat, prin achitarea de o obligație care constituie „punct de mântuire” pentru biserică rămășiței;

b) dorința de a le oferi celor din jur un exemplu, o lecție, privind efectele viețuirii sănătoase;

c) bucuria mântuirii prin jertfa Domnului Hristos, care mă face să îmi armonizez viața cu voința expresă a lui Dumnezeu privind standardele de viațuire creștină;

d) alta (precizați).

3. Reprezintă principiile viețuirii sănătoase o misiune pentru biserică dv.? Dacă nu, ce poate face biserică dv. pentru a dobândi „o nouă suflare de viață”, prin „împletirea lucrării misionare medicale cu proclamarea întregii solii îngerești”? Ce planuri aveți ca să vă implicați personal în aceste activități?

Dr. Gily Ionescu este directorul departamentului Sănătate în Uniunea Română.

Siguranța mântuirii

*Să ne ancorăm în „cuvântul proorociei
făcut și mai tare“*

Israel Leito

După ce a vorbit în vechime părinților noștri prin prooroci, în multe rânduri și în multe chipuri, Dumnezeu, la sfârșitul acestor zile, ne-a vorbit prin Fiul, pe care L-a pus moștenitor al tuturor lucrurilor și prin care a făcut și veacurile (Evr. 1,1.2).

Biblia este plină de relații despre încercările lui Dumnezeu de a comunica împreună cu noi, de dragul mântuirii noastre veșnice. Dar încercările acestea n-au avut întotdeauna efectul dorit și a fost necesar ca El să-și modifice iar și iar metoda de comunicare (nu și conținutul acesteia), ca să intre în legătură cu noi. Versetul introductiv descrie foarte bine acest proces.

Gândul cel mai important este că, după secole întregi în care ne-a vorbit în felul acesta, Dumnezeu a realizat cea mai deplină comunicare, descoperirea prin Fiul Său.

Totuși, nu putem neglija încercarea lui Dumnezeu de a ajunge la noi de-a lungul secolelor, încercare consemnată în Scripturi. Dacă noi căutăm siguranța mântuirii prin Domnul Hristos, trebuie să începem cu istoria cuvântului Său împlinit. De fapt, acesta este principala mijloc prin care ajungem să-L cunoaștem pe Domnul Isus și să descoperim siguranța în El. Când vedem că Dumnezeu a fost credincios în trecut, putem avea astăzi certitudinea că El va împlini tot ce promite. În aceasta se include și făgăduința Sa de a ne mântui, care nu depinde deloc de sentimentele noastre în această privință.

În contextul acesta, cuvintele din 2 Petru 1,19 primesc un nou înțeles: „Și avem cuvântul proorociei făcut și mai tare“, spune tex-

mul, „la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre“.

Când unim pasajele din Evrei 1,1.2 (cel pe care l-am folosit mai devreme) și 2 Petru 1,19, înțelegem foarte clar cât de important a fost, este și va fi Cuvântul lui Dumnezeu, pentru planul de mântuire.

Întregul univers dă mărturie despre puterea și sigu- ranța Cuvântului lui Dumnezeu, oferindu-ne astfel deplină încredere în făgăduința Sa de a ne mântui.

Faptul că a vorbit „părinților noștri prin prooroci“ ne convinge că Dumnezeu ne vorbește și astăzi, prin același mijloc. Siguranța cuvintelor lui Dumnezeu trebuie să fie indiscutabilă. Profeții au trăit prin aceasta și ne îndeamnă să facem și noi la fel.

Prin urmare, Dumnezeu Se descoperă și Își face cunoscut planul cu privire la noi, în cel puțin trei modalități: (1) prin Cuvântul Său vorbit, (2) prin Cuvântul Lui scris și (3) prin Cuvântul Său întru-

pat. Fiecare dintre aceste manifestări dă mărturie despre harul lui Dumnezeu. Ele se completează una pe alta, crescând în intensitate, pe măsură ce oamenii respingeau tot mai mult harul lui Dumnezeu. Această intensitate și-a atins punctul culminant în Domnul Isus Hristos.

Să privim acum, pe rând, la fiecare dintre aceste trei descoperiri.

Prima descoperire, Cuvântul rostit

Prin Cuvântul rostit, am fost asigurați de puterea lui Dumnezeu, de voința Sa de a ne mântui și de faptul că El poate să aducă la îndeplinire planul de mântuire. Puterea Cuvântului Său vorbit arată în mod clar că, pentru El, nimic nu este prea greu. Dumnezeu Își împlinește cuvântul. El nu poate face altfel. Acesta este motivul pentru care, astăzi, putem avea „nădejdea vieții veșnice, făgăduite mai înainte de veșniciei de Dumnezeu, care nu poate să mintă“ (Tit 1,2).

Înainte de Cuvântul scris, așa cum îl cunoaștem astăzi, a existat Cuvântul Său vorbit, atât de puternic, încât nu avea nevoie de nici o altă confirmare. „De aceea și Dumnezeu, fiindcă voia să dovedească cu mai multă tărie moștenitorilor făgăduinței nestrămutate hotărârii Lui, a venit cu un jurământ“ (Evr. 6,17). Jurămintele se fac prin invocarea numelui unei persoane sau a unui lucru superior celui care îl pronunță. Dar, în cazul lui Dumnezeu, nimeni nu era mai mare decât El.

Prin acest Cuvânt puternic - cuvântul vorbit - au fost create universul și tot ce cuprinde el. „Cerurile au fost făcute prin Cuvântul Domnului, și toată ostirea lor prin suflarea gurii Lui... Căci El zice, și se face; poruncește și ce poruncește ia ființă“ (Ps. 33,6-9). „Să laude Numele Domnului, căci El a poruncit și au fost făcute“ (Ps. 148,5).

Necredincioșii nu pot să distrugă realitatea puterii Cuvântului lui Dumnezeu. Dacă oamenii pot să transforme materia în energie, prin procesul reacției nucleare, de ce să se creadă că Dumnezeu nu poate face invers, adică să creeze materie prin energia Cuvântului Său?

Întregul univers dă mărturie despre puterea și siguranța Cuvântului lui Dumnezeu, oferindu-ne astfel încredere absolută în făgăduința Sa de a ne mântui. Puterea Cuvântului Său rostit ne garantează că făgăduința Lui, cu privire la mântuirea noastră, se va împlini.

A doua descoperire, Cuvântul scris

De la Genesa la Apocalipsa, tema dominantă a Bibliei este că Dumnezeu dorește să mântuiască omenirea. Cuvântul scris are scopul să le fie de folos generațiilor următoare, ca și noi, care trăim astăzi, să avem acces la același cuvânt rostit cu mult timp în urmă. Pentru primirea Cuvântului scris, pot fi aduse aceleași argumente care au fost aduse pentru acceptarea Cuvântului rostit. Totuși, toate contraargumentele și toate îndoielile privind siguranța mântuirii sunt părăsite, atunci când Cuvântul scris este citit și înțeles.

Dumnezeu a fost foarte clar în ceea ce a comunicat, așa încât este imposibil ca inima curată și căutătoare să înțeleagă greșit. Când Dumnezeu comunică, fie verbal, fie în scris, este ca și cum în mintea noastră ar rămâne un ecou al cuvintelor Sale. Psalmistul exprimă astfel gândul acesta, în Psalmul 62, 11.12: „O dată a vorbit Dumnezeu, de două ori am auzit că 'Puterea este a lui Dumnezeu'. A Ta, Doamne, este și bunătatea, căci Tu răsplătești fiecăruia după faptele lui”.

Frumusețea acestui pasaj constă în faptul că el arată că, în mintea celor care înțeleg cuvintele lui Dumnezeu, nu rămâne nici o îndoială. Pentru că aceste cuvinte, chiar dacă au fost rostite doar o singură dată, continuă să răsună în urechi, conducându-l pe ascultător la o înțelegere din ce în ce mai mare a lor, mai ales în ce privește bunătatea și iubirea lui Dumnezeu. Da, „O dată a vorbit Dumnezeu”, dar noi continuăm să-I auzim cuvintele, iar și iar.

Cuvântul scris al lui Dumnezeu stă la temelia siguranței noastre privind harul Său mântuitor. „Domnul este milostiv și plin de îndurare”, scrie psalmistul, „îndelung răbdător și bogat în

bunătate. Domnul este bun față de toți, și îndurările Lui se întind peste toate lucrările Lui” (Ps. 145,8.9). Când citim aceste cuvinte, nu putem decât să-L laudăm pe Dumnezeu pentru harul și îndurarea Lui și, în același timp, să avem deplină siguranță a mântuirii prin El. Știm că aceasta se datorează faptului că „Bunătățile Domnului nu s-au sfârșit, îndurările Lui nu sunt la capăt” (Plâng. 3,22). Citirea Cuvântului Său ne oferă asigurare și ne ajută să credem că totul a fost făcut pentru mântuirea noastră.

Când Dumnezeu comunică, fie verbal, fie în scris, este ca și cum în mintea noastră ar rămâne un ecou al cuvintelor Sale.

A treia descoperire, Cuvântul întrupat

După ce totul a fost rostit și scris, Dumnezeu a dorit să mai ofere și cel mai strălucitor exemplu despre ce înseamnă cuvintele Sale. De aceea, ni l-a dăruit pe Domnul Isus, cea mai înaltă descoperire divină. „Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1,14). Scopul acestei descoperiri era tot acela de a ne confirma marea Sa intenție de a ne mântui.

Întruparea Domnului Isus face parte, de asemenea, din acest „cuvânt... făcut și mai tare”. Prin profeți, a fost făgăduită venirea Lui, s-a vorbit despre El, iar acum El S-a descoperit. Așa cum fusese prezis, aceasta trebuia să fie o descoperire desăvârșită pentru toate timpurile.

Unii oameni înțeleg din ultima afirmație că, după ce a venit Domnul Isus, ca o completare și ca o împlinire a Cuvântului rostit și a

celui scris, nu mai este nimic de spus. Cu alte cuvinte, Domnul Isus a fost manifestarea supremă a voinței exprimate a lui Dumnezeu, de a mântui în mod desăvârșit. „În adevăr, Legea pune mari preții pe niște oameni supuși slăbiciunii; dar cuvântul jurământului, făcut după ce a fost dată Legea, pune pe Fiul, care este desăvârșit pentru veșnicie” (Evr. 7,28).

Scopul deplin al Cuvântului este să ni-L prezinte pe Domnul Hristos, ca să-L primim în viața noastră, în procesul mântuirii. Domnul Hristos s-a implicat total în mântuirea noastră. Acest adevăr este evident, atunci când înțelegem sensul afirmației lui Ioan, „Cuvântul S-a făcut trup” (Ioan 1,14). Acest Cuvânt era „la început”, „era cu Dumnezeu” și „era Dumnezeu. Toate lucrurile au fost făcute prin El... În El era viața, și viața era lumina oamenilor” (versetele 1-4).

Domnul Isus este, deci, manifestarea supremă a cuvântului sigur al profeției, a Cuvântului lui Dumnezeu. Chiar și numai faptul acesta ar trebui să ne dea deplină încredere în făgăduința harului Său mântuitor. „Iarba se usucă”, spune profetul Isaia, „floarea cade; dar cuvântul Dumnezeului nostru rămâne în veac” (Is. 40,8).

Putem să-I credem, pentru că Dumnezeu l-a rostit.

Întrebări pentru discuție

1. Dacă îl avem pe Domnul Isus, de ce mai avem nevoie și de Cuvântul scris? Nu este de ajuns Domnul Isus?

2. Epistola către Evrei se referă la Domnul Isus ca fiind descoperirea desăvârșită a lui Dumnezeu. Autorul lecturii de astăzi interpretează aceasta în sensul că a fost rostit ultimul cuvânt și că nu mai este nimic de adăugat. De ce susțin atunci adventiștii, în mod special, că Dumnezeu a vorbit din nou, în timpul nostru, prin darul profeției? Cum împăcați aceste idei?

3. Cum ați exprima scopul deplin al revelației divine?

Israel Leito este președintele Diviziunii inter-americane a adventiștilor de ziua a șaptea, Coral Gables, Florida.

Siguranța Cuvântului lui Dumnezeu

*Îmi aduc aminte de ziua în care am văzut
pentru prima dată o Biblie.*

Leo Ranzolin

Aveam 14 ani când am întâlnit pentru prima dată Cuvântul lui Dumnezeu.

Niciodată nu mai văzusem o Biblie! Îmi amintesc și acum bucuria și entuziasmul pe care le-am simțit, mama mea și cu mine, când cartea aceea a fost adusă în casa noastră. Imediat a început o relație de iubire între noi, Cuvântul lui Dumnezeu și Autorul său. Mă bucuram atât de mult când îl citeam, îl studiam și îl cercetam. Foloseam ore întregi, în Sabat după-amiază, recitind frumoasele istorisiri, solii și făgăduințe încurajatoare, din care se alimenta noua mea credință.

Pot spune, împreună cu Ieremia: „Când am primit cuvintele Tale, le-am înghițit; cuvintele Tale au fost bucuria și veselia inimii mele, căci după Numele Tău sunt numit, Doamne, Dumnezeul oștirilor“ (Ier. 15,16).

Creștinii au nevoie să caute Cuvântul

Unele versiuni ale Bibliei prezintă ideea că, asemenea comorilor ascunse, Cuvântul lui Dumnezeu trebuie descoperit. Comorile Cuvântului nu pot fi găsite decât dacă săpăm adânc. Privirea ocazională spre locul în care se află ametistul nu va scoate la suprafață pietrele prețioase. Trebuie să săpăm ca să ajungem la aceste cristale. Este posibil să avem multe Biblii acasă

și în biblioteca noastră, dar ele nu ne vor aduce bucurie, atâta timp cât nu le vom deschide și nu le vom studia stăruitor.

Sora White spune că, „personal, trebuie să studiem Cuvântul lui Dumnezeu“ (*Calea către Hristos*, pag. 81). „Dacă vrei să-L cunoști mai bine pe Mântuitorul“, spune ea, „studiază Sfintele Scripturi. Uplete-ți inima de Cuvântul lui Dumnezeu! El este apa vie, care stinge setea ta arzătoare. El este pâinea vie venită din cer“ (*Ibid.*, pag. 80).

Nu cumva, asemenea deșertului, suntem uscați și fără viață, pentru că nu ne-am luat timp ca să studiem Scripturile? Nu cumva nu îl cunoaștem pe Mântuitorul, așa cum trebuie, fiindcă nu citim cartea Sa? Nu cumva murim de foame, pentru că nu am mâncat din Pâinea Vieții? Nu cumva primim tot felul de teorii și de interpretări, fiindcă nu am aprofundat

dat noi înșine Cuvântul lui Dumnezeu?

Studiul Cuvântului lui Dumnezeu este condiția fundamentală a vieții creștine. Acest studiu trebuie făcut cu rugăciune și cu meditație. De fapt, sora White spune astfel: „Sfânta Scriptură să nu fie studiată niciodată fără rugăciune“ (*Ibid.*, pag. 83). Domnul este Autorul ei și trebuie să comunicăm cu El, așa încât, prin Duhul Său, El să comunice cu noi, să facă să se reverse făgăduințele Sale prețioase și să ne dea siguranța de care avem nevoie, ca să înfruntăm viața, știind că El este alături de noi.

Iată mărturia unei nevăzătoare, Helen Keller, una dintre cele mai bune creștine din timpul nostru.

După ce Societatea biblică americană i-a trimis un exemplar din noua Biblie braille, în 20 de volume, ea a spus: „M-am așezat lângă ele, atingându-le cu iubire și cu mândrie. De patruzeci de ani, iubesc Cuvântul lui Dumnezeu. Sunt foarte recunoscătoare și simt că paginile binecuvântate de sub mâna mea sunt un toiaș și o nuia, care să mă conducă în mod sigur prin valea umbrei deprimării și a nenorocirii din această lume. Într-adevăr, Biblia

- învățătura Mântuitorului nostru - este singura cale de a ieși din întuneric“ (citată în W. B. Knight, *3.000 Illustrations*, pag. 40).

Creștinii au nevoie să se hrănească din Cuvânt

Este atât de trist să vezi oameni care mor de foame! Foarte des, urmărind la televizor sau citim în ziare relatări despre foamete și despre moarte prin înfometare fizică. Cu toate acestea, cea mai mare tragedie din lume o reprezintă foametea spirituală. Osea scria astfel: „Poporul Meu pierde din lipsă de cunoștință“ (Osea 4,6).

Pare de neînțeles. Având în vedere abundența și risipa de alimente din multe țări care se dezvoltă rapid, nicăieri n-ar trebui să fie oameni care să moară de foame.

Nu trebuie decât să ducem aceste alimente celor care nu le au. De ce este aceasta atât de greu de făcut?

Același lucru se aplică și în domeniul spiritual. Atât de mulți oameni mor fără să-L cunoască pe Domnul Isus Hristos, iar noi Îl avem pe El, Pâinea Vieții. Fiind creștini, trebuie să ne îndeplinim răspunderea de a împărți această hrană cu o lume care, din punct de vedere spiritual, moare de foame.

Într-o zi, în timp ce săpam în grădină, a apărut în preajma mea un măcăleandru foarte atrăgător. După un timp, am observat că această pasăre venea după mine. Se părea că nu-i este frică, ci era doar încântată pentru că îi procurasem atât de multă mâncare. Cred că este necesar ca noi, creștinii, să deschidem Cuvântul lui Dumnezeu și să le dăm și altora posibilitatea să se hrănească din el. Asemenea acestui măcăleandru prietenos, ei se vor bucura și vor fi fericiți.

Un aspect important al studierii Cuvântului lui Dumnezeu este acela că, așa cum facem cu pâinea, el trebuie mestecat și digerat. Trebuie să studiem Biblia cu multă atenție, analizând fiecare text, discutându-l împreună cu alții și meditănd asupra lui, așa încât să ne poată transforma viața.

Mulți dintre noi cunosc istorisirea, atât de captivantă, despre revolta de pe vasul britanic *Bounty*, care naviga în 1787, spre Marea Sudului, într-o misiune de prietenie. După o ședere îndelungată în Tahiti, marinarii s-au răsculat și l-au abandonat pe căpitanul William Bligh pe mare, într-o barcă mică. În mod miraculos, el a supraviețuit, s-a întors în Anglia și apoi a condus o expediție, în care i-a prins pe 14 dintre răsculați.

Totuși, un mic grup de nouă marinari a reușit să ajungă pe insula Pitcairn. Îndată ce s-a început producerea alcoolului pe insulă, ea a devenit un loc al dezământului, în care beția și omorul erau la ordinea zilei. Doar un singur bărbat, Alexander Smith (care și-a schimbat apoi numele în John Adams), a supraviețuit, împreună cu 11 femei și 23 de copii. Atunci, s-a produs o minune. Printre lucrurile unui marinar mort, Adams a descoperit o Biblie. Pe măsură ce a citit și a stu-

diat această minunată Carte, învățându-i din ea și pe femei și pe copii, a avut loc o transformare. Mai târziu, când insula a fost descoperită, a fost găsit și un grup de oameni credincioși, care trăiau acolo în pace și prosperitate.

„În 1876, James White și J. N. Loughborough au trimis literatură pe insula Pitcairn. Peste zece ani, John Tay, un tâmplar adventist care construia bărci, a rămas cinci săptămâni pe insula Pitcairn și i-a convins pe locuitorii săi serbeze Sabatul zilei a șaptea... E. H. Gates și J. A. Read, care au lucrat acolo timp de trei săptămâni, au botezat și au organizat o biserică, având 82 de membri, și o Școală de Sabat cu 114 membri (pe 6 decembrie 1890)” (*Seventh-day Adventist Encyclopedia*, 1996, vol. 11, pag. 355). Cuvântul lui Dumnezeu transformase întregul grup.

Creștinii vor găsi bucurie în Cuvânt

Dacă privim mai adânc în experiența lui Ieremia, observăm că, deși a fost cunoscut ca fiind profesorul plângerilor, după ce trecuse prin atâtea necazuri, el a găsit bucurie când a descoperit și a „mâncat” Cuvântul lui Dumnezeu.

Fiind lipsit de tovarășia unei soții și respins de poporul său, profetul a găsit mângâiere în Cuvântul lui Dumnezeu. Și noi putem face lucrul acesta. În Ioan 15,11, este exprimată dorința Domnului Isus pentru urmașii Săi: „Ca bucuria Mea să rămână în voi, și bucuria voastră să fie deplină”.

Oswald Chambers spune astfel: „Bucuria Domnului Isus a constat în supunerea absolută și în sacrificiul de Sine față de Tatăl Său, în bucuria de a împlini ceea ce Tatăl L-a trimis să facă... Primul lucru care va pune capăt acestei bucurii este iritarea, greu de mulțumit, care vine dintr-o exagerată preocupare de împreriuri. Grijele acestei lumi, spunea Domnul Isus, vor înăbuși Cuvântul lui Dumnezeu” (*My Utmost for His Highest*, pag. 244).

Psalmistul spunea: „Orânduiri Domnului sunt fără prihană și veselele inima; poruncile Domnului sunt curate și luminează ochii” (Ps. 19,8). „Cuvântul Tău este o candelă pentru picioarele

mele și o lumină pe cărarea mea” (Ps. 119,105).

Iar Pavel ne prezintă un motiv demn, ca să avem în inimă Cuvântul lui Dumnezeu: „Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în voi în toată înțelepciunea. Învățați-vă și sfătuiți-vă unii pe alții cu psalmi, cu cântări de laudă și cu cântări duhovnicești, cântând lui Dumnezeu cu mulțumire în inima voastră” (Col. 3,16).

În Ioan 1,1,2, ni se amintește încă o dată care este sursa Cuvântului: „La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu. El era la început cu Dumnezeu”. Apelul este că trebuie să lășăm Cuvântul să locuiască în noi. Dacă Domnul Hristos este prezent în viața noastră, ne vom bucura să trăim, vom avea energie nelimitată ca să lucrăm pentru alții și să continuăm să cercetăm Cuvântul Său.

Creștinii care așteaptă a doua venire a Domnului Hristos ar trebui să fie cei mai fericiți oameni din lume, pentru că se încred în Cuvântul lui Dumnezeu. Să stăruim în a cerceta Cuvântul Său. Să ne hrănim cu plăcere din Cuvânt. Să ne bucurăm în mântuirea care ne este oferită prin Domnul Isus, Mântuitorul nostru.

Întrebări pentru discuție

1. Autorul acestei lecturi a făcut o paralelă între moartea prin înfometare fizică și cea prin înfometare spirituală. Poate doriți să discutați mai amănunțit această paralelă. Prin ce se aseamănă aceste situații? Prin ce se deosebesc?

2. Auzim despre reacția față de Biblie a unor oameni ca Helen Keller, a unor oameni din țări totalitare și chiar a unor oameni ca autorul acestei lecturi, atunci când au văzut Biblia pentru prima dată. Dacă, acolo unde sunteți, Biblia poate fi procurată ușor, cum vă manifestați aprecierea față de Biblie?

3. Relatați o experiență în care ați găsit tărie, încurajare sau mângâiere deosebită, într-un pasaj din Cuvântul lui Dumnezeu. Care a fost pasajul biblic care a răspuns nevoilor dv.?

Leo Ranzolin este vicepreședinte general al Conferinței Generale a adventiștilor de ziua a șaptea.

Siguranța făgăduințelor lui Dumnezeu

Se desprinde de pe fiecare pagină a Bibliei.

Prema Gaikwad

Îmi amintesc și acum, în mod clar, de ziua în care am adus acasă o bicicletă - un dar pe care i-l promisesem fiului nostru. Ochiul lui mari, plini de entuziasm, și zâmbetul lui nerezitat ne-au umplut de emoție pe noi, părinții. Nu am fi făcut nimic altceva, nu ne-am fi dus nicăieri, nu ne puteam imagina nici o bucurie mai mare decât să fim în stare să-i oferim fiului nostru acest dar. Când a urcat pe bicicleta aceea și a început să meargă pe ea, am plâns de bucurie.

Abia atunci am înțeles cu adevărat ce înseamnă textul din Matei 7,11. „Deci, dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu atât mai mult Tatăl vostru, care este în ceruri, va da lucruri bune celor ce Îl cer!”

De obicei, promisiunile se fac datorită iubirii și preocupării unei persoane față de alta. Făgăduințele lui Dumnezeu sunt o dovadă a iubirii Sale.

Scripturile abundă în făgăduințe, iar unii oameni s-au străduit să le numere. Se spune că John Loughborough, unul dintre pionierii noștri, care a predicat până la decesul său, la 92 de ani, a citit Biblia de cel puțin 70 de ori. Pe forța lui uneia dintre Bibliile sale, a rămas această însemnare a lui, scrisă de mână: „În total, 5.891 de făgăduințe în Biblie”.

Oh, dacă fiecare dintre noi ar cerceta aceste făgăduințe, așa cum a făcut acest pionier!

Fiecare făgăduință a lui Dumnezeu își găsește confirmarea în Domnul Isus. În cuvintele lui Pavel, „făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt 'da'; de aceea, și 'Amin', pe

care-l spunem noi, prin El este spre slava lui Dumnezeu” (2 Cor. 1,20).

Să revedem, cu această ocazie, în linii mari, câteva dintre cele mai importante făgăduințe din Cuvântul lui Dumnezeu.

1. Făgăduința unui Mântuitor

Dragostea necondiționată a lui Dumnezeu a trezit admirația oamenilor, de-a lungul întregii istorii. Prin toate făgăduințele Sale, Domnul ne spune: „Te iubesc”. Nu numai că ne spune, dar ne-o și arată. El Și-a manifestat iubirea față de primii noștri părinți, oferindu-le încă o șansă, după ce au păcătuit, și prin făgăduința unui

Răscumpărător, prima făgăduință a Bibliei: „Vrăjmășie voi pune între tine și femeie, între sămânța ta și sămânța ei. Aceasta îți va zdrobi capul, și tu îi vei zdrobi călcâiul” (Gen. 3,15).

Această făgăduință s-a împlinit după mii de ani, când un Prunc S-a născut în Betleem. Mântuitorul a venit ca să moară pentru noi, „pe când eram noi încă păcătoși” (Rom. 5,8).

2. Făgăduința protecției

Iar și iar, Dumnezeu Și-a arătat dragostea prin făgăduințele Sale. El a întins curcubeul pe cer, în urma potopului, făgăduind că niciodată nu va mai distruge pământul în felul acesta. „Curcubeul se va arăta în nor”, a spus Dumnezeu. „și Eu Îmi voi aduce aminte de legământul dintre Mine și voi” (Gen. 9,14,15).

Biblia ne vorbește și despre un alt curcubeu - un curcubeu din cer. „Și iată că în cer era pus un scaun de domnie, și pe scaunul acesta de domnie ședea Cineva... și scaunul de domnie era înconjurat cu un curcubeu, ca o piatră de smaragd la vedere” (Apoc. 4,2,3). „Curcubeul făgăduinței, care înconjoară tronul de sus, este o veșnică mărturie că: 'Atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică' (Ioan 3,16). El mărturisește universului că Dumnezeu nu va părăsi niciodată pe poporul Său, în lupta lui cu cel rău. Aceasta este pentru noi o asigurare că vom primi putere și ocrotire, atâta timp cât va dura stăpânirea Sa” (Hristos, Lumina lumii, ed. 1997, pag. 413).

Se povestește despre un om care a visat că se plimba împreună cu Domnul, pe malul unei ape. Pe cer apăreau scene din viața lui. Pentru fiecare secvență, a observat, pe nisip, două perechi de urme de pași, una aparținându-i lui, iar cealaltă Domnului.

Când i-a apărut în față ultima scenă, el a privit înapoi, la pașii

din nisip, și a observat că, de multe ori, pe calea vieții lui, nu era decât o singură pereche de urme. A observat, de asemenea, că aceasta se întâmpla în momentele cele mai dureroase și mai deprimante din viața sa.

Tare neliniștit de faptul acesta, el s-a adresat Domnului: „Doamne, Tu ai promis că, de îndată ce mă hotărâsc să Te urmez, vei merge tot timpul împreună cu mine. Dar văd că, în clipele cele mai grele din viața mea, nu este decât o singură pereche de pași. Nu înțeleg de ce m-ai părăsit, când aveam cea mai mare nevoie de Tine”.

Domnul i-a răspuns: „Scumpul Meu, scumpul Meu copil, Eu te iubesc și niciodată nu te-aș părăsi. Când treceai prin încercări și prin suferințe, când ai văzut doar o singură pereche de urme, atunci Eu te purtam în brațe”.

Cuvintele cântării „Dumnezeu nu a promis” sunt atât de frumoase!

Dumnezeu nu ne-a promis un pat comod, de flori, spune ea, „Dar Dumnezeu ne-a promis putere pentru fiecare zi, Odihnă după efort, lumină pe drum, Har pentru încercări, ajutor de sus, Bunătate nesfârșită și iubire nemuritoare”.

3. Făgăduința iertării

Una dintre cele mai scumpe făgăduințe ale lui Dumnezeu are de-a face cu iertarea păcatelor. „Cât este de departe răsăritul de apus”, spune psalmistul, „atât de mult depărtează El fărădelegile noastre de la noi” (Ps. 103, 12). „Dacă ne mărturisim păcatele”, spune Ioan, „El este credincios și drept, ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire” (1 Ioan 1,9).

Câtă asigurare! Datorită neprihănirii Domnului Hristos, cel păcătos poate să fie primit de Dumnezeu. Oricât de păcătoasă ar fi fost viața noastră, dacă noi credem că Domnul Isus este Mântuitorul nostru personal, stăm în fața lui Dumnezeu îmbrăcați cu haina imaculată a neprihănirii Domnului Hristos.

4. Făgăduința Duhului Sfânt

Înainte de moartea Sa pe cruce, Domnul Hristos le-a oferit ucenicilor Săi acest dar esențial și deplin: „Și Eu voi ruga pe Tatăl, și El vă va da un alt Mângâietor, care să rămână cu voi în veac; și anume, Duhul adevărului” (Ioan 14,16,17).

Sora White scrie astfel: „Această făgăduință ne aparține astăzi tot așa de sigur cum le-a aparținut și ucenicilor... Fiecare membru al bisericii să îngenuncheze în fața lui Dumnezeu și să se roage serios pentru primirea Duhului Sfânt” (*Review and Herald*, 10 iunie, 1902). De îndată ce suntem născuți din nou, Duhul Sfânt este cel care ne ajută, încurajând gânduri noi, atitudini noi și preocupări noi pentru viața noastră.

În cer, există un curcubeu pentru noi toți.

5. Făgăduința celei de a doua veniri

Una dintre cele mai strălucitoare făgăduințe enunțate în Biblie este cea referitoare la a doua venire a Domnului Hristos, punctul culminant al marii lucrări de răscumpărare. „Din ziua în care prima pereche de oameni a părăsit cu durere Edenul, copiii credinței au așteptat venirea Celui făgăduit, pentru a doborî puterea nimicitorului și a-i aduce iarăși în paradisul pierdut; Bărbații sfinți din vechime așteptau cu nerăbdare venirea lui Mesia în slavă, ca împlinire a nădejzii lor” (*Tragedia veacurilor*, ed. 1996, pag. 305).

Cu puțin timp înainte de a Se despărți de ei, Mântuitorul îi mângâiasă pe ucenicii Săi întristați, asigurându-i că Se va întoarce: „Să nu vi se tulbure inima... În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri... Mă duc să vă pregătesc un loc. Și după ce Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine” (Ioan 14,1-3).

Îngerii care rămăseseră pe Muntele Măslinilor, în timp ce Domnul Hristos Se înălța la cer, le-au repetat ucenicilor făgăduința revenirii Sale: „Acest Isus, care S-a înălțat la cer din mijlocul vostru, va veni în același fel cum L-ați văzut mergând la cer” (Fapte 1,11).

Venirea Domnului a fost, în toate veacurile, nădejdea adevăraților Săi urmași. Făgăduința făcută de Mântuitorul, la înălțarea Sa de pe Muntele Măslinilor, că Se va întoarce, a iluminat viitorul pentru ucenicii Săi, umplându-le inima de bucurie și de speranță, pe care întristarea nu le poate stinge, iar încercările nu le pot micșora. Deși, aparent, întârzie, venirea Sa va avea loc. El va veni. Să fim totdeauna gata să-L întâmpinăm.

O făgăduință că El Se va îngriji de toate nevoile noastre

Domnul Hristos ne îndeamnă să căutăm mai întâi Împărăția Sa și ne promite că „toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra” (Luca 12, 31). El dorește să ne sature sufletul. El făgăduiește că „nu lipsește de nici un bine pe cei ce duc o viață fără prihană” (Ps. 84,11). Ne trebuie o simplitate ca de copil, care ne va conduce să-I spunem Domnului toate nevoile noastre, și credința că, potrivit bogăției, bunătății și iubirii Sale, El le va împlini. Dacă veți cere ceva în Numele Meu, spune El, „voi face” (Ioan 14,13).

Dumnezeu dorește ca paharul nostru să fie „plin de dă peste el” (Ps. 23,5). Fie ca făgăduințele lui Dumnezeu - darurile iubirii Sale - să ne susțină, în timp ce așteptăm venirea Domnului Isus.

Întrebări pentru discuție

1. Care este relația dintre caracterul lui Dumnezeu și făgăduințele Sale?

2. Discutați fiecare dintre făgăduințele care au fost prezentate în cadrul lecturii. Care înseamnă cel mai mult pentru dv.?

3. Ce făgăduințe biblice v-au încurajat în mod special, de-a lungul anilor? Vorbiți despre motivul sau motivele acestui fapt cu membrii grupei dv. de discuție.

Prima Gaihwad este șefa catedrei de educație elementară la Colegiul Spicer Memorial, Pune, India

Minunile

Asigurarea privind puterea lui Dumnezeu de a ne garanta mântuirea

Bertil Wiklander

Si astăzi au loc minuni. Și astăzi, ele atrag atenția. Deși oamenii din timpul nostru pot să aibă rezerve sau să respingă cu totul credința în minunile biblice, evenimentele extraordinare și miraculoase sunt la modă. Faptul acesta este ilustrat într-un mod atât de viu, în filmele de mare popularitate, în spectacole și în reclame! Minunile, fictive sau adevărate, îi atrag și îi impresionează pe oameni.

Ele ridică și întrebări: Sunt posibile minunile? Poți să crezi în ele? În cele din urmă, minunile pun în discuție credința.

În general vorbind, ceva „miraculos” este opusul a ceea ce considerăm ca fiind „obișnuit”, „la ordinea zilei”. Fiind ceva extraordinar, ceva care creează respect, surprindere sau uimire, minunea poate să facă o adâncă impresie. De fapt, acesta este motivul pentru care au loc minunile, în Biblie și în viața adevăraților credincioși ai lui Dumnezeu. Minunile adevărate din viața de credință transmit un mesaj despre Dumnezeu. Ele sunt văzute și, de aceea, sunt crezute. Nu credința în minuni este adusă în discuție, ci puterea lui Dumnezeu.

Modelul biblic este acela de a vedea minunile ca fiind dovezi ale puterii unice a lui Dumnezeu și acte mântuitoare, care descoperă caracterul Său divin, care dau naștere la uimire și laudă, la recunoștință și încredere, la credință și mărturisire. Când sunt considerate și recunoscute ca fiind fapte ale lui Dumnezeu, minunile Sale mântuitoare întăresc credința și asigurarea poporului Său. Copiii Săi își aduc aminte de minunile Lui, se bucură. Îl laudă pentru ele și le vestesc lumii.

Isus Hristos - cea mai mare minune a tuturor timpurilor

Marele eveniment salvator din Noul Testament este relatarea actelor supranaturale care Îl au în centru pe Domnul Isus Hristos - originea Sa divină, întruparea, viața neprihănită, moartea ispășitoare, autoritatea Lui în calitate de Mântuitor înviat, înălțarea și lucrarea Lui de Mare Preot, în sanctuarul din cer, și făgăduința că, în curând, va veni pentru a doua oară.

Noul Testament arată clar că Dumnezeu a dat mărturie despre

Nimic nu poate schimba faptul că minunea cea mai mare are loc și astăzi, atunci când inima omenească este transformată.

mântuirea îndeplinită de El prin Domnul Hristos, „prin semne, puteri și felurite minuni” (Evr. 2,4). Manifestându-Și puterea, Dumnezeu L-a acreditat pe Domnul Isus Hristos, așa cum spunea apostolul Petru, în predica sa din ziua Cincizecimii: „Pe Isus din Nazaret, om adevărat de Dumnezeu înaintea voastră prin minunile, semnele și lucrările pline de putere, pe care le-a făcut Dumnezeu prin El în mijlocul vostru, după cum bine știți” (Fapte 2,22).

Minunile făcute de Domnul Isus confirmau autoritatea Sa de Fiu al lui Dumnezeu, Mesia cel promis. Ele aveau scopul să-i ajute pe oameni să creadă în El. El a spus: „Lucrările [minunile] pe care le fac Eu, în Numele Tatălui Meu, ele mărturisesc despre Mine” (Ioan 10,25).

Între îndeplinirea minunilor de către Domnul Hristos și credința oamenilor exista o strânsă legătură. Când a vizitat Nazaretul, cetatea Sa natală, Domnul Isus „n-a făcut multe minuni în locul acela, din pricina necredinței lor” (Matei 13,58). Evanghelia după Marcu spune că „n-a putut să facă nici o minune acolo, ci doar Și-a pus mâinile peste câțiva bolnavi și i-a vindecat” (Marcu 6,5). Însă, acolo unde exista credință, semnele și minunile pe care le-a făcut au avut ca rezultat întoarcerea oamenilor la Dumnezeu, supunerea lor față de Domnul Hristos, recunoscându-L ca fiind Mesia, bucurându-se și laudându-L pe Dumnezeu (Luca 19,37).

Primele minuni creștine

Domnul Hristos i-a împuternicit pe ucenicii Săi să folosească puterea lui Dumnezeu făcând semne și minuni. Ca în cazul lui Moise și al celorlalți profeți, aceasta urma să le ofere autoritate divină. Pavel vorbește despre „semne, puteri și minuni” ca fiind „semnele unui apostol” (2 Cor. 12,12).

Puterea semnelor și minunilor în biserica creștină este un dar spiritual care însoțește vestirea Evangheliei Domnului Isus Hristos. Apostolul Pavel spunea că lucrarea sa pentru neamuri era adusă la îndeplinire „prin puterea semnelor și a minunilor... prin puterea Duhului Sfânt” (Rom. 15,19).

Iar când enumeră darurile spirituale, Pavel îi include pe „cei ce au darul minunilor” printre cei pe care Dumnezeu i-a rânduit în biserică (1 Cor. 12,28).

Darul vindecării și cel al minunilor erau strâns legate între ele. În 1 Corinteni 12,9,10, Pavel grupează cele trei daruri, al credinței, al vindecării și al puterii de a face minuni, păstrând pe primul loc darul credinței. Acesta

este darul spiritual al credinței care poate să mute munții, darul care Îi dă lui Dumnezeu posibilitatea să facă ceea ce la oameni este cu neputință, dar la El este cu putință. Acest dar al credinței este exercitat prin darul de a face minuni.

Astfel, în prima biserică creștină, minunile dădeau mărturie despre puterea lui Dumnezeu și ajutau la vestirea Evangheliei.

Minunile astăzi

Când mă întâlnește cu credincioși din multe țări și culturi, sunt uimit de lucrarea supranaturală a Duhului lui Dumnezeu. Nu este așa că ar fi o binecuvântare extraordinară, dacă, în serviciile divine din această Săptămână de rugăciune, s-ar oferi destul timp ca fiecare dintre noi să audă și să vorbească despre minunile pe care le face Dumnezeu, prin Duhul Său, în viața noastră?

Natura minunilor se schimbă, cu timpul, pentru că și părerile noastre despre ceea ce constituie o minune se modifică. În timpul nostru, datorită tehnologiei, atâtea lucruri, care cândva erau considerate minuni, au loc acum în fiecare zi. Însă nimic nu poate schimba faptul că minunea cea mai mare are loc și astăzi, atunci când inima omenească este transformată. Cerul se bucură împreună cu noi, când Duhul Sfânt îl conduce pe un om să-și mărturisească din toată inima păcatul și să-L recunoască pe Domnul Isus ca fiind Domn și Mântuitor.

Când încerc să înțeleg dovezile copleșitoare ale puterii lui Dumnezeu, îmi aduc aminte de un soldat croat, în timpul războiului civil din fosta Iugoslavie. Căutând

un refugiu, intrase în clădirea bisericii adventiste din Derwenta, Bosnia, care fusese distrusă complet, și trăgea focuri de mitralieră de la ferestrele ei. În timp ce aștepta o ocazie să fugă, a găsit câteva reviste și a început să le citească. Desene ale copiilor, înfățișându-L pe Dumnezeu, Creatorul, rămăseseră încă prinse de peretele distrus al Școlii de Sabat. În acea biserică părăsită, tânărul soldat a descoperit Cuvântul plin de putere al lui Dumnezeu. El i-a

transformat viața. După ce s-a întors acasă, a căutat o biserică adventistă, în care l-a primit pe Isus ca Domn și Mântuitor și a fost botezat.

De asemenea, îmi amintesc de o altă minune, un serviciu divin de botez, cu totul deosebit. Biserica adventistă din Riga, Letonia, fusese folosită de serviciile secrete sovietice (KGB), ca sală de distracții, timp de 45 de ani. Unul din-

tre pastorii tineri care se aflau pe platformă lucrase cândva pentru KGB, dar acum era un un alt om, schimbat în mod supranatural. Pe măsură ce candidații coborau în bazinul pentru botez, președintele Uniunii, care fusese persecutat toată viața de către autoritățile sovietice, îmi spunea în șoaptă istoria fiecăruia. Fiecare dintre ei era o mărturie uimitoare a puterii lui Dumnezeu.

Unul dintre ei fusese condamnat pentru crimă. De fapt, mulți deținuți din oraș au trăit minunea primirii Duhului Sfânt. În 1996, a fost înființată biserica adventistă de la închisoarea din Riga, având cincizeci și șase de membri. Oficialitățile penitenciarului au dat mărturie despre această minune, spunând: „Se vede o schimbare clară în viața deținuților, atunci când devin adventiști de ziua a șaptea”.

O tânără din Lituania a relatat următoarea istorisire uimitoare despre convertirea ei: „Nu eram o familie fericită și părinții mei se certau deseori. Tatăl meu fuma foarte mult. Dar, în urmă cu patru ani, s-a întâmplat ceva care ne-a schimbat complet viața.

Într-o dimineață, tatăl meu a avut o durere de stomac cumplită. După operație, s-a simțit mai bine și s-a întors acasă, dar, din cauza com-

plicațiilor, a trebuit să stea la pat încă două luni.

În perioada aceea, un evanghelist american a început o campanie de evanghelizare în orașul nostru. Mama mea și cu mine am participat în fiecare seară, iar când s-a făcut apelul pentru botez, ne-am hotărât să-L urmăm pe Domnul Isus.

La început, tata a râs de noi. Dar, când a văzut că vorbim se-

rios, ne-a interzis să mai mergem acolo. Însă, fiind la pat, nu ne putea opri. Ca să ne demonstreze că greșim, a luat două Biblii în limba lituaniană și una în limba rusă și a început să caute greșelile din credința noastră; dar, cu cât studia mai mult, cu atât vedea mai clar că noi găsiserăm adevărul. După șase luni, l-a invitat pe pastorul nostru să vină să-l viziteze. La început, a avut multe întrebări, dar, treptat, a fost pregătit să ia o hotărâre.

Dumnezeu planificase totul în mod desăvârșit. Îngăduind boala tatălui meu, Dumnezeu ne-a dat posibilitatea, mamei mele și mie, să descoperim vestea bună. În același timp, El a făcut ca tatăl meu să-și dea seama că trebuie să se lase de fumat și să înceapă să studieze Cuvântul.

Acum, tatăl meu este botezat și este unul dintre cei mai activi membri din biserică. Dumnezeu a adus pacea în căminul nostru. Nu se mai aud certuri. În viața mea, s-au împlinit cuvintele Domnului Isus: 'Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă'.

Această tânără a fost traducătoarea multor evangheliști care au vizitat ulterior Lituania și mulți oameni au fost conduși, prin glasul ei, la Mântuitorul.

Darul credinței în Isus

În pofida celor spuse până acum, Domnul Isus a cerut o credință care nu se întemeiază pe semne. „Dacă nu vedeți semne și minuni”, a spus El, „cu nici un chip nu credeți” (Ioan 4,48). Domnul Isus știa că semnele nu vor convinge inima din care lipsește credința, deoarece credința nu este o concluzie intelectuală, ci un dar spiritual. „Celui ce are, i se va da” (Mat. 25,29).

Oamenii nu pot supraviețui fără o minune a mântuirii. Noi suntem pierduți; vom muri și vom pierde tot ce avem și ce suntem; vom fi despărțiți de cei dragi; și, dacă Domnul Isus Hristos nu a înviat și dacă nu ne punem toată credința în El, pentru noi nu există speranță, înviere și viață veșnică. Domnul Isus este semnul supranatural fără egal, al harului lui Dumnezeu! „Cine are pe Fiul are

viața; cine n-are pe Fiul lui Dumnezeu n-are viața” (1 Ioan 5,12).

Dumnezeu L-a umplut pe Domnul Hristos cu toată plinătatea Sa, cu toată slava și cu toată puterea Lui - datorită atitudinii Sale de smerenie: „El, măcar că avea chipul lui Dumnezeu, totuși n-a crezut ca un lucru de apucat să fie deopotrivă cu Dumnezeu, ci S-a dezbrăcat pe Sine Însuși și a luat un chip de rob, făcându-Se asemenea oamenilor. La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte de cruce. De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespuse de mult și l-a dat Numele care este mai presus de orice nume” (Fil. 2,6-9).

Condiția fundamentală ca să avem siguranță în Domnul Hristos este să fim umpluți cu puterea lui Dumnezeu. Cum? Având gândul care era în Domnul Hristos și atitudinea Lui. Spiritul Său de umilință face posibilă revărsarea binecuvântărilor cerului în inima noastră.

În cele din urmă, Domnul Hristos ni Se oferă pe Sine Însuși. Aceasta este cea mai mare minune - și ea are loc tot timpul! El este soluția tuturor problemelor noastre. Îl vom primi? Când Îl primim, binecuvântările cerului sunt revărsate în inima noastră.

Minunile și biserica adventistă

Numele „creștin adventist de ziua a șaptea” atrage atenția la Dumnezeul minunilor. Acest nume se referă la un popor care (1) serbează minunea creațiunii, în ziua a șaptea a săptămânii, primind binecuvântarea Sabatului; (2) Îl mărturisește pe Isus Hristos ca Domn și Mântuitor, bazându-se pe minunile întrupării, morții ispășitoare, învierii, înălțării și lucrării Sale în calitate de Mijlocitor, în cer; și (3) se pregătește pentru minunea celei de-a doua veniri a Domnului Hristos.

Toate acestea se concentrează asupra lui Dumnezeu, asupra puterii și capacității Sale de a-Și aduce la îndeplinire planul. El le dă servilor Săi din puterea Sa. În mod special, toată puterea în cer și pe pământ l-a fost dată Mântuitoru-

lui înviat. El le-o oferă ucenicilor Săi. Darul credinței și al puterii de a face minuni ne este promis prin Duhul Sfânt, care îl dăruiește bisericii Sale.

Pentru ca să primim aceste daruri, este necesar să-I spunem „da” lui Isus. Cea mai mare minune a lui Dumnezeu este că, prin Domnul Isus, El întotdeauna ne spune „da”. „În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt 'da'; de aceea și 'Amin', pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu. Și Cel ce ne întărește... și care ne-a uns este Dumnezeu. El ne-a și pecetluit și ne-a pus în inimă arvuna Duhului” (2 Cor. 1,20-22).

Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al minunilor. Ca să facem parte din sfera activității supranaturale a lui Dumnezeu, trebuie doar să Îi spunem „da” Domnului Hristos. Nimeni nu poate spune „da”, dacă nu a primit Duhul Sfânt, sigiliul lui Dumnezeu, care arată că suntem proprietatea Lui. Așfel, dacă primim Duhul Său în inima noastră ca pe o arună, ca pe o garanție a ceea ce va veni, avem siguranța mântuirii prin Domnul Hristos.

Mă rog, împreună cu apostolul Pavel, să trăim cu toții minunea pe care el o exprimă astfel: „Dumnezeul nădejzii să vă umple de toată bucuria și pacea pe care o dă credința, pentru ca, prin puterea Duhului Sfânt, să fiți tari în nădejde!” (Rom. 15,13)

Întrebări pentru discuție

1. Cum ați defini o minune? Ce deosebire (dacă este vreuna) vedeți între realizările extraordinare ale tehnologiei moderne și minuni, așa cum le definește Biblia?

2. Care sunt avantajele minunilor? Care sunt dezavantajele lor? Cum putem evita să nu credem deloc în minuni sau, dimpotrivă, să fim creduli?

3. Despre ce exemple de minuni din viața dv. puteți vorbi cu membrii grupei din care faceți parte?

Bertil Wiklander este președintele Diviziunii trans-europene a adventiștilor de ziua a șaptea, St. Albans, Anglia.

Împăcați cu Dumnezeu

Siguranța bucuriei noastre în Domnul Hristos

Abelardo Era

Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi. Deci, cu atât mai mult acum, când suntem socotiți neprihăniți, prin sângele Lui, vom fi mântuiți prin El de mânia lui Dumnezeu. Căci, dacă atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu, prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui" (Rom. 5,8-10).

La început, Dumnezeu i-a creat pe oameni după chipul Său, după asemănarea Sa (vezi Gen. 1,26), și le-a dat stăpânire peste întreaga creațiune. Ei erau „în armonie desăvârșită cu natura și cu legea lui Dumnezeu; principiile dreptății erau înscrise în inima" lor (*Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, pag. 476). Pentru un timp, s-au bucurat de comuniune directă cu Dumnezeu, Creatorul lor.

Dar ei s-au supus păcatului și, simțind imediat vinovăția și rușinea pentru fapta lor, s-au ascuns de Cel în prezența căruia simțiseră atâta bucurie, altădată (vezi Gen. 3,8).

Împreună cu păcatul a venit și moartea, o calamitate care „a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit" (Rom. 5,12; Gen. 2,17; 3,19; Rom. 6,23). Pentru a satisface pretențiile sfintei Sale legi, Dumnezeu, din iubire, L-a „dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică" (Ioan 3,16). Domnul Hristos, Fiul veșnic al lui Dumnezeu, a plătit pedeapsa păcatului, ca să ne împăce astfel cu Dumnezeu.

Când Adam și Eva au păcătuit, Dumnezeu nu numai că a mers în căutarea lor (vezi Gen. 3,9), ci le-a

promis imediat că îi va readuce acolo de unde au căzut. El S-a angajat că va pune o vrăjmășie supranaturală între Satana și oameni, între sămânța diavolului și cea a femeii (vers.

15). Era o veste bună care aducea speranță, o făgăduință despre Răscumpărătorul care urma să vină.

Lucrarea ispășitoare a Domnului Hristos influențează nu doar neamul omenesc, ci întregul univers.

Această făgăduință S-a împlinit atunci când „Dumnezeu a trimis pe Fiul Său în lume nu ca să judece lumea, ci ca lumea să fie mântuită prin El" (Ioan 3,17).

„Dumnezeu era în Hristos, împăcând lumea cu Sine" (2 Cor. 5,19). Datorită împăcării prin Domnul Hristos, legătura dintre Dumnezeu și om a fost restabilită. Prin meritele Domnului Hristos, a fost posibil ca oamenii să ajungă din nou în armonie cu Dumnezeu, Cel care i-a creat. Păcătosul este condus astfel înapoi la Dumnezeu, nu singur, ci prin Isus Hristos.

Dumnezeu avea tot dreptul să lase omenirea să piară, însă a luat inițiativa restabilirii relației între rupte dintre om și El, datorită iubirii Sale. „Dar Dumnezeu Își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Hristos a murit pentru noi" (Rom. 5,8). Noi ne făcuserăm vrăjmașii Săi, dar „am fost împăcați

cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său" . „Acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui" (vers. 10).

A fost nevoie atât de viața, cât și de moartea Domnului Hristos, pentru ca să fie întins un pod peste prăpastia creată de păcat. „Datorită păcatului, omul a ajuns atât de decăzut, încât era imposibil ca, prin el însuși, să vină în armonie cu Acela al cărui caracter este bunătațe și curăție. Dar Hristos, după ce l-a răscumpărat pe om de sub condamnarea Legii, poate să dea putere divină, care să se unească cu eforturile omenești. Astfel, prin pocăință față de Dumnezeu și credință în Domnul Hristos, copiii lui Adam, căzuți în păcat, pot deveni iarăși 'copii ai lui Dumnezeu' (1 Ioan 3,2)" (*Patriarhi și Profeți*, ed. 1996, pag. 51).

Răzvrătirea lui Adam a adus păcatul, condamnarea și moartea pentru toți oamenii. Domnul Hristos a oprit declinul acesta și le-a îndreptat pașii în sus. „Prin moartea Sa, Domnul Hristos a rupt stăpânirea păcatului, a pus capăt captivității spirituale, a îndepărtat condamnarea și blestemul legii și a făcut viața veșnică posibilă pentru toți păcătoșii care se pocăiesc... În marea Sa iubire, El S-a supus de bunăvoie judecății divine asupra păcatului și a devenit reprezentantul omenirii" (*Advenștii de ziua a șaptea cred...*, pag. 180-181). El S-a făcut „păcat pentru noi", El, care „n-a cunoscut nici un păcat", pentru „ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El" (2 Cor. 5,21).

Lucrarea ispășitoare a Domnului Hristos influențează nu doar neamul omenesc, ci întregul univers. I-a plăcut lui Dumnezeu, prin Domnul Hristos, „să împăce totul cu Sine prin El, atât ce este pe pământ, cât și ce este în ceruri, făcând pace, prin sângele crucii Lui" (Col. 1,20).

Dar, pentru ca împăcarea să aibă loc efectiv, mai întâi trebuie să existe convingerea de păcat. Trebuie să admitem că suntem păcătoși, fiindcă am călcat legea divină (vezi 1 Ioan 3,4). Caracterul nostru trebuie să fie măsurat cu marele etalon al neprihănirii lui Dumnezeu, pentru ca să ne vedem vinovăția. Legea, asemenea unei oglinzi, arată desăvârșirea unui

caracter neprihănit și ne face în stare să ne recunoaștem propriile defecte.

Dar, cu toate că ne descoperă păcatele, legea nu ne oferă nici un remediu. Numai Evanghelia Domnului Hristos ne poate elibera de condamnarea sau de întinarea adusă de păcat. Însă trebuie să ne regretăm sincer păcatele, în fața lui Dumnezeu, a cărui lege am călcat-o. Trebuie să avem credință în Domnul Hristos, în sacrificiul Său ispășitor, înainte ca păcatele noastre din trecut să poată fi îndepărtate. Apoi devenim părtași ai caracterului lui Dumnezeu și, după ce am primit duhul înfierii, suntem acum copii ai Săi (vezi *Tragedia Veacurilor*, ed. 1996, pag. 477).

Astfel, moartea Domnului Hristos a ratificat dreptul lui Dumnezeu de Stăpân al omenirii. Pavel spune: „Nu știți... că voi nu sunteți ai voștri?” (1 Cor. 6,19.20; vezi și 1 Cor. 7,23).

Dar, deși prețul este plătit, împăcarea nu se poate finaliza, dacă păcătosul nu acceptă darul. Împăcarea are loc efectiv doar atunci când iertarea este primită. Luca relatează pilda fiului risipitor, care a fost împăcat cu tatăl său numai după ce a primit iubirea și iertarea din partea lui (Luca 15,11-24). Vameșul a fost îndreptățit doar atunci când a recunoscut că este păcătos și când L-a rugat pe Dumnezeu să aibă milă de el (Luca 18,13.14). Numai cei care recunosc, prin credință, că Dumnezeu a împăcat lumea cu Sine, în Domnul Hristos, și care I se supun sunt îndreptățiți și au pace cu Dumnezeu (vezi Rom. 5,1).

O persoană îndreptățită Îl va iubi pe Dumnezeu fiindcă a fost împăcată cu El. Iubirea noastră față de Dumnezeu este rezultatul faptului că am fost mântuiți prin sângele Domnului Isus Hristos. Noi dovedim că mărturisirea noastră de a-L iubi pe Dumnezeu este adevărată, prin atitudinea pe care o avem față de legea Sa. „Dacă Mă iubiți”, spune Domnul Hristos, „veți păzi poruncile Mele... Cine are poruncile Mele și le păzește, acela Mă iubește; și cine Mă iubește va fi iubit de Tatăl Meu. Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui” (Ioan 14,15-21). Dar „cine zice:

‘Îl cunosc’, și nu păzește poruncile Lui, este un mincinos, și adevărul nu este în el” (1 Ioan 2,4).

Una dintre ultimele porunci ale Domnului Hristos către ucenicii Săi a fost aceea de a se iubi unii pe alții, așa cum i-a iubit El (vezi Ioan 13,34). Dacă i-am întristat sau i-am rănit pe alții, în vreun fel, avem datoria să ne mărturisim greșeala și să căutăm împăcarea. Această pregătire este esențială, ca să putem veni înaintea lui Dumnezeu, prin credință, pentru a cere binecuvântările Sale. Tot atât de important este că „amărăciunea și spiritul de ceartă trebuie să fie izgonite din suflet, dacă vrem să fim în armonie cu cerul” (*Hristos, Lumina lumii*, ed. 1997, pag. 247).

„Dacă există lipsă de unire între cei care pretind a crede adevărul”, spune Ellen White, „lumea va trage concluzia că poporul acesta nu poate fi al lui Dumnezeu, pentru că oamenii care fac parte din el lucrează unii împotriva altora. Atunci când suntem una cu Domnul Hristos, suntem uniți între noi” (*Mărturia*, vol. 6, pag. 143).

„Influența Domnului Hristos trebuie să fie simțită în lumea noastră prin copiii Săi credincioși. Cel care este convertit trebuie să exercite o influență identică aceeaia prin care, cu ajutorul lui Dumnezeu, a fost condus el la convertire. Întreaga noastră lucrare în această lume trebuie făcută în armonie, iubire și unitate. Trebuie să păstrăm permanent în fața noastră exemplul Domnului Hristos și să călcăm pe urmele Sale” (*Selected Messages*, book 3, pag. 15).

Subiectul central al rugăciunii Domnului Hristos către Tatăl este „ca ei să fie una, cum și Noi suntem una” (Ioan 17,22).

„Armonia și unirea, existente între oameni cu diferite predispoziții, constituie cea mai puternică dovadă care poate fi adusă, că Dumnezeu L-a trimis pe Fiul Său în lume, ca să-l salveze pe păcătoși. Este privilegiul nostru să dăm această mărturie. Dar, pentru a face aceasta, trebuie să ne așezăm sub comanda Domnului Hristos. Caracterul nostru trebuie să fie modelat după caracterul Lui, iar voința noastră trebuie să fie supusă voinței Sale. Atunci vom lu-

cre împreună fără gând de ciocnire” (*Mărturia*, vol. 8, pag. 242).

Dacă Îl primim pe Domnul Hristos, devenim oameni noi; eul nostru cel vechi a murit. Toate lucrurile s-au făcut noi (vezi 2 Cor. 5,17). Când această schimbare radicală are loc în noi, atunci trecem „din moarte la viață, de la păcat la sfințenie; de la călcarea Legii și de la răzvrătire la ascultare și la credincioșie. Viața cea veche de înstrăinare de Dumnezeu a luat sfârșit, iar viața cea nouă, de împăcare, de credință și de iubire, a început” (*Tragedia veacurilor*, ed. 1996, pag. 477). „Cu cât înțelegem mai mult harul lui Dumnezeu în lumina crucii, cu atât vom gândi mai puțin la neprihănirea proprie și ne vom da mai mult seama cât suntem de binecuvântați” (*Advenștii de ziua a șaptea cred...*, pag. 186). „Recunoștința, lauda și bucuria izbucnesc, ascultarea devine o încântare, studierea Cuvântului lui Dumnezeu o bucurie, iar mintea, un loc pregătit pentru locuirea Duhului Sfânt” (*Ibid.*).

Dragostea uimitoare descoperită în lucrarea lui Dumnezeu, de împăcare a noastră cu El, prin Domnul Isus Hristos, îi va constrânge pe toți cei care au fost împăcați cu El să le vorbească altora despre Evanghelia. Atunci când trăim noi înșine această experiență, nu putem să nu spunem că Dumnezeu va ierta păcatele celor care recunosc sacrificiul ispășitor al Domnului Hristos. Nouă ni s-a încredințat „propovăduirea acestei împăcări” (2 Cor. 5,19). „Noi, dar, suntem trimiși împunerniciți [ambasadori] ai lui Hristos” (vers. 20). Trebuie să le transmitem altora dulcea chemare a Evangheliei: „Împăcați-vă cu Dumnezeu! Pe cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (vers. 20.21).

Întrebări pentru discuție

1. De ce este nevoie de împăcare? A fost Dumnezeu supărat pe noi? Cum ați explica această învățătură biblică?

2. Cum trebuie pusă în aplicare doctrina biblică a împăcării, în viața noastră practică, de fiecare zi?

Abelardo Era este președintele Colegiului Mountain View, Bukidnon, Filipine.

Bucuria

Ea vine dintr-o viață de rugăciune și de slujire.

Ruthie Jacobsen

Bucuria este semnul de recunoaștere al creștinului. Lui îi este promisă bucuria - înaintea Feței Lui sunt bucurii nespuse și desfătări veșnice în dreapta Sa (vezi Ps. 16,11).

Una dintre primele roade ale Duhului Sfânt este bucuria - bucuria mântuirii noastre. Ce minunat este Dumnezeu, căruia Îi servim! Dintre toți oamenii de pe pământ, creștinul, care are mântuirea, iertarea, speranța, viața veșnică - și care umblă în lumină - are bucurie, bucuria Domnului Hristos.

Să privim realitatea bucuriei, în timp ce explorăm următoarele modalități prin care putem să obținem și să trăim din ce în ce mai mult această binecuvântare absolut necesară, care vine o dată cu prezența Duhului

Sfânt - bucuria: atât de rară, atât de prețioasă și atât de trecătoare!

Prin înțelegerea iubirii lui Dumnezeu pentru oameni

Pentru început, o metodă simplă este cea pe care o numim „plimbarea pentru rugăciune”. Efiiciența acestei metode constă în faptul că ea ne sensibilizează față de nevoile altora. Aceasta presupune, de fapt, să mergem pe jos, pe lângă câteva blocuri sau case, împreună cu un prieten sau doi, și să ne rugăm fiecare, pe rând, atât cu glas tare, cât și în gând, pentru cei care locuiesc, lucrează sau merg la școală în zona aceea. Rugați-L pe Domnul să facă ceva deosebit pen-

tru ei, să le deschidă inima și mintea ca să înțeleagă cine este El și cine sunt ei, în realitate. Rugați-vă ca ei să își dea seama că au nevoie de mântuire.

Prin dragostea noastră pentru Dumnezeu

Rugăciunea, cel mai mare dar al nostru, cea mai puternică armă a noastră, reprezintă și punctul de pornire al bucuriei adânci. Adolescenții noștri fac experiențe minunate, de felul acesta, atunci când văd rezultatele încrederii depline în Dumnezeu. Nu este deloc neobișnuit ca, la conferințele despre rugăciune, ale tinerilor sub douăzeci de ani, și în alte ocazii și locuri, să vezi grupuri mici și mari de tineri care se roagă împreună, unii pentru alții, pentru conducătorii bisericii lor, pentru părinții

lor, pentru profesorii lor, pentru familia lor. Când îi ascultăm, primim o nouă compasiune pentru cei pierduți. Dumnezeu, care dorește ca nici unul dintre cei pentru care ne rugăm să nu piară, vrea să ne dea Duhul Său Sfânt, care să aducă adevărate binecuvântări.

Atitudinea noastră trebuie să fie cea exprimată în acest cântec vechi, care spune astfel:

„Pe drumurile și pe cărările vieții,
Mulți oameni sunt obosiți și mârniți;
Duceți raze de soare în negura nopții,
Înseninându-i pe cei necăjiți”.

Anul trecut, două sute de adolescenți din Uniunea Columbiană

(din Statele Unite) s-au întâlnit pentru câteva zile, la sfârșit de săptămână, ca să se roage, să studieze Biblia și să lucreze pentru alții. În ultima seară, s-au rugat împreună - așa cum făcuseră și înainte - până târziu, noaptea, pentru că descoperiseră că există Cineva care ascultă, iubește și răspunde.

Nu este de mirare că Domnul Isus ne-a spus să avem credință asemenea unui copil. Cred că, dacă ar fi astăzi aici, i-ar privi pe tinerii noștri și ne-ar reaminti cât sunt de importante credința lor simplă și încrederea lor în Dumnezeu, care nu dezamăgește pe nimeni! Domnul Isus i-ar privi pe tinerii care vor să-L ia pe Dumnezeu pe cuvânt și ne-ar spune: „Fiți ca ei!”

Aflați în vizită la Reykjavik, Islanda, cu ocazia unei conferințe având ca subiect rugăciunea și lucrarea pentru alții, trei tineri, sub douăzeci de ani, și doi adulți au fost invitați la un liceu de stat. Cei trei adolescenți urmau să le vorbească elevilor. Li s-a făcut o primire cordială, dar li s-a cerut să nu facă prozelitism. Li s-a spus, totuși, că sunt liberi să răspundă la orice întrebare pusă de elevi.

Dumnezeu a binecuvântat și onorat credința tinerilor noștri și pe cea a multor prieteni și a familiilor lor de acasă, care se rugau. Ei au vizitat clase la care li s-au pus la dispoziție ore întregi de cursuri. Tot ce am făcut eu a fost să stau în spatele clasei și să mă rog, văzând cum lucra Dumnezeu prin John Westerbrook, în vârstă de 16 ani, din Paradise, California, care vorbea și răspundea la întrebări cu o candoare și o înțelepciune remarcabile. Dumnezeu S-a folosit de acest tânăr jucător de baschet, nu numai datorită aptitudinilor sale sportive (care au făcut o adâncă impresie asupra elevilor islandezi), ci și datorită iubirii pentru Domnul Isus și a încrederii sale depline în El. a felului deschis în care a vorbit despre rugăciune și despre bucuria de a-i conduce pe alții la Domnul Hristos.

Ca rezultat al acestor întâlniri la clase, un mare număr de elevi necreștini, de la acel liceu, au participat cu entuziasm la conferința despre rugăciune, ținută la una dintre bisericile noastre. Greg Howell,

„Duhul Sfânt îi va da celui credincios, care se roagă, strălucirea unei speranțe nemuritoare, muzica unui cântec veșnic.”

un elev la Spring Valley Academy, în Ohio, a participat la conferința despre rugăciune din Anglia, după cea din Islanda. Viața sa, ca și cea a prietenilor lui, a fost schimbată. Când s-au întors acasă, erau bucurosi și dispuși să meargă să le vorbească despre Isus familiilor și prietenilor lor. Felul în care Dumnezeu își manifestase puterea și răspunsese, zi după zi, rugăciunilor lor le trezise cea mai înaltă admirație. Acum, după ce unii dintre prietenii lor au fost deja botezați, ei așteaptă cu nerăbdare ocaziile de a le duce altora solia Evangheliei. Ei se bucură, văzând cum lucrează Dumnezeu pentru ei, și se roagă pentru înțelepciune, dragoste și curaj.

Greg lucrează în serviciul alimentar, la Centrul Medical Kettering, din Ohio, urmând, totodată, cursurile liceului din localitate. El se ruga ca Duhul Sfânt să-l conducă și să Se folosească de el. După un timp, a simțit îndemnul să-i vorbească unei doamne de la serviciu și să se ofere să se roage pentru ea. El știa că familia ei trecea atunci printr-o situație neplăcută, și ea a fost recunoscătoare pentru această ofertă. Datorită rugăciunilor lui, ea a participat la programul Net '96 și, de atunci, este prezentă la serviciile divine.

E. M. Bounds, un mare scriitor creștin și un om care se lupta în rugăciune, a scris următoarele: „Duhul Sfânt îi va da celui credincios, care se roagă, strălucirea unei speranțe nemuritoare, muzica unui cântec veșnic. Prin botezul Său și prin comuniunea Sa cu inima omului, Duhul Sfânt îi va împărtăși o viziune din ce în ce mai plăcută și mai cuprinzătoare asupra cerului, până când gustul lui pentru alte lucruri va dispărea, iar celelalte scene se vor întuneca și vor pieri. El va așeza muzica altor lumi în inima omului, așa încât toate melodiile acestui pământ vor părea distonante și lipsite de muzicalitate”.

În rugăciune, putem să ne exprimăm iubirea față de Dumnezeu, să ne mărturisim păcatele, să prezentăm recunoștința și nevoile, dorințele și cererile noastre; și Îl putem ruga să facă ceva foarte precis și special, în viața altora. Aproape toate rugăciunile din Bi-

ble au fost rugăciuni pentru alții. Dumnezeu ne ajută să sesizăm nevoile altora - nu ca să-i criticăm, ceea ce este distructiv și pentru cel care critică, și pentru victimă. În loc de aceasta, El ne cheamă să mijlocim, să-L rugăm să facă ceea ce numai El poate să facă, în viața celor aflați în nevoie. Un cântec frumos spune astfel:

„Când mă rog, mă rog pentru tine,
Pentru că ai nevoie de iubirea și grija Lui”.

Prin dragostea lui Dumnezeu pentru noi

Cuvântul lui Dumnezeu este izvorul bucuriei noastre, pentru că, prin Cuvântul Său, Îl întâlnim pe Dumnezeu, primim învățătura și binecuvântările Sale, iar inima noastră este curățită. Acest Cuvânt conține descoperirea iubirii Sale. Atât cei tineri, cât și cei mai în vârstă, cu toții descoperim posibilități noi și captivante de înțelegere a Cuvântului, așa încât fiecare dintre noi să primească o solie personală și călăuzire divină. Când ne oprim asupra unui pasaj, când îl citim atent și cu rugăciune, Duhul Sfânt ne ajută să înțelegem semnificația lui. Cineva a pus această întrebare: „Nu este uimitor faptul că afirmațiile lui David, de acum trei mii de ani, se potrivesc întocmai cu nevoile mele, astăzi?” Da, Cuvântul lui Dumnezeu este viu, pentru că Dumnezeu este viu.

Chiar atunci când studiem un pasaj foarte cunoscut din Scriptură, să ne imaginăm că am trăi în timpul în care a fost scris! Să facem observații, să descoperim înțelesul cuvintelor, să punem întrebări despre ceea ce se întâmplă și despre felul în care se aplică totul la viața noastră. Să ne rugăm ca Duhul Sfânt să ne arate cum se aplică mesajul Bibliei la fiecare dintre noi. Să cerem curajul ca să trăim potrivit cu noua lumină și cu puterea pe care le-am primit. Prin Scriptură, Dumnezeu ajunge să ne fie cel mai bun, cel mai apropiat prieten.

Există făgăduințe atât de convingătoare, prin care Dumnezeu ne asigură că este alături de noi. El ne-a promis că va fi cu noi. A promis că este Păstorul nostru; că

Se îngrijește de nevoile noastre de ordin spiritual, intelectual, fizic, social, profesional sau financiar. Nu este surprinzător faptul că suntem uimiți, plini de bucurie și de iubire în prezența Sa!

Prin iubirea Sa, manifestată prin noi

Duhul Sfânt ne este dat ca să avem bucurie, pace și fericire, dar și pentru ca să slujim. Rugăciunea și studierea Scripturilor pot să ne dea bucurie și să ne aducă într-o legătură mai strânsă cu Domnul Hristos. Dar, dacă toate acestea nu ne conduc să lucrăm pentru alții, putem ajunge să ne încredem în noi înșine și să stagnăm din punct de vedere spiritual. Scopul lui Dumnezeu este să le fim de folos semenilor noștri. El dorește să-L cunoaștem, să descoperim ce face El în această lume și să lucrăm împreună cu El.

În toate cele trei daruri mari ale lui Dumnezeu - rugăciunea, studiul Bibliei și slujirea creștină - putem găsi adevărata bucurie și satisfacție, dacă lucrăm împreună cu Împăratul împăraților și Domnul domnilor. Când Duhul Sfânt ne împuternicește și ne conduce, lucrarea noastră pentru alții nu va fi o activitate pe care o facem doar în Sabat după-amiază, de la ora 2 la ora 4, ci va fi un *mod de viață* frumos și plăcut.

Faptul că, astăzi, prin experiențe de felul acesta, ajungem să cunoaștem oameni din jurul nostru, precum și să anticipăm reîntâlnirea, în veșnicie, cu aceia care prin lucrarea noastră iubitoare au fost conduși la Domnul Hristos, ne dă posibilitatea să cunoaștem permanent adevărata bucurie.

Întrebări pentru discuție

1. Cum putem face ca rugăciunea să aibă locul cel mai important în planul nostru, individual și colectiv, de mărturie misionară?

2. Ce exemple despre puterea rugăciunii găsim în Scriptură? Ce exemplu biblic de rugăciune a influențat cel mai mult viața dv.?

Ruthie Jacobsen coordonează slujirea creștină prin rugăciune, în Diviziunea nord-americană a adventiștilor de ziua a șaptea, Silver Spring, Maryland.

Calvarul

Cea mai mare asigurare despre intenția lui Dumnezeu de a ne mântui și a ne ocroti

Ellen White

Domnul Isus, Apărătorul nostru, pledează cu succes în favoarea tuturor celor care, prin pocăință și credință, I s-au predat Lui și au cerut ocrotirea Sa. El le ia apărarea și îl învinge pe acuzatorul lor prin argumentele puternice ale Calvarului. Datorită ascultării Sale desăvârșite de Legea lui Dumnezeu, chiar până la moarte, și încă moarte de cruce, El a primit toată puterea, în cer și pe pământ, și cere de la Tatăl Său milă și împăcare pentru omul vinovat. El îi spune acuzatorului poporului Său: „Domnul să te mustre, Satano! Aceștia au fost răscumpărați cu sângele Meu, sunt tăciuni scoși din foc”. Cei care își pun toată credința în El primesc asigurarea mângâietoare: „Iată că îndepătez de la tine nelegiuirea și te îmbrac cu haine de sărbătoare!” (vezi Zah. 3,2,4)

Toți cei care s-au îmbrăcat cu haina neprihănirii Domnului Hristos vor sta înaintea Lui, fiind aleși, credincioși și statornici. Satana nu are putere să-i smulgă din mâna Domnului Hristos. Domnul Hristos nu va îngădui ca vreun suflet, care prin pocăință și credință a cerut ocrotirea Lui, să treacă sub puterea vrăjmașului. El promite solemn: „Dacă vor căuta ocrotirea Mea, vor face pace cu Mine, da, vor face pace cu Mine” (Is. 27,5).

Făgăduința dată lui Iosua este rostită pentru toți: „Dacă vei umbla pe căile Mele și dacă vei păzi poruncile mele... te voi lăsa să intri împreună cu cei ce sunt aici” (Zah. 3,7). Ei vor fi însoțiți de îngerii lui Dumnezeu, chiar în această lume, iar în cele din urmă, vor sta printre îngerii care înconjoară scaunul de domnie al lui Dum-

nezeu... Noi nu putem răspunde acuzațiilor lui Satana împotriva noastră. Numai Domnul Hristos poate pleda cu succes pentru noi. El este în stare să-l aducă la tăcere pe acuzator, cu argumente bazate nu pe meritele noastre, ci pe ale Sale (*Lift Him Up*, pag. 234).

Lumina care strălucește de la crucea de pe Calvar trebuie să facă din noi oamenii cei mai fericiți de pe pământ.

Isus, Mântuitorul nostru

Domnul Isus a trăit, a suferit și a murit ca să ne răscumpere pe noi. El S-a făcut „om al durerii”, ca noi să fim făcuți părtași ai bucuriei veșnice. Dumnezeu a îngăduit ca iubitul Său Fiul, plin de har și de adevăr, să vină dintr-o lume de nedescrisă slavă, într-o lume mutilată și ruinată de păcat, întunecată de umbra morții și a blestemului. El I-a îngăduit să Se despartă de inima Sa iubitoare, să părăsească adorarea îngerilor, ca să sufere rușinea, insulta, umilirea, ura și moartea. „Pedeapsa, care ne dă pacea, a căzut peste El, și prin rănilor Lui suntem tămăduiți” (Is. 53,5).

Priviți-L în pustie, în Ghetsemani, pe cruce! Fiul nevinovat al lui Dumnezeu a luat asupra Sa

povara păcatului. El, care era una cu Dumnezeu Tatăl, a ajuns să simtă în sufletul Său despărțirea îngrozitoare pe care o aduce păcatul între Dumnezeu și om. Aceasta a smuls de pe buzele Sale strigătul plin de durere: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” (Mat. 27,46). Povara păcatului, conștiința teribilă lui grozăvii, a faptului că el desparte sufletul de Dumnezeu - aceasta a frânt inima Fiului lui Dumnezeu (*Calea către Hristos*, pag. 10).

Lăsați mintea să se umple de recunoștință pentru faptul că, prin Hristos Isus, Tatăl este credincios ca să-și împlinească făgăduința de a ierta orice păcat. Mila și iubirea Lui constituie pentru veșnicie o certitudine, când privim la Domnul Hristos înălțat pe crucea de pe Calvar. Vom ajunge noi să apreciem în mod individual, pe măsura capacității noastre de a înțelege adevărul, faptul că Iehova, Dumnezeu, ne iubește și ne iartă, dacă credem în Domnul Isus și Îl iubim? (*Selected Messages*, book 1, pag. 106)

Este El Mântuitorul meu? Pot să mă prind de meritele Sale chiar în clipa aceasta? Pot să Îl rog astăzi pe Domnul Isus să mă ia sub ocrotirea Sa? Da. Cum? Ce garanție am? Priviți la Domnul Hristos pe Calvar. Puteți să stați în umbra crucii și să vorbiți acolo despre crucea voastră, despre întinericul vostru, despre simțămintele voastre rele? Puteți face aceasta? Îndrăzniți să o faceți? Niciodată să nu îndrăzniți să faceți astfel, dacă stați în umbra crucii, pentru că acest sacrificiu înfinit a fost adus ca să mă facă să Îl iubesc pe Dumnezeu. A fost adus ca eu să pot reflecta chipul lui Dumnezeu în Isus Hristos. Iar dacă a fost adus pentru mine, le voi spune eu tuturor cât de mare este acest sacrificiu? Voi spune eu lumii că Domnul Isus, scumpul Mântuitor, a făcut acest sacrificiu înfinit pentru ca El să ia chip în mine, „nădejdea slavei” (Col. 1,27), și să mă pot bucura în iubirea Sa? (*Sermons and Talks*, vol. 1, pag. 208)

Crucea înseamnă totul

Priviți la crucea de pe Calvar. Pentru noi, crucea înseamnă totul. Ea este garanția mântuirii noastre,

garanția că vom primi cununa slavei, care nu se vestește. Ea trebuie să fie sprijinul nostru în fiecare încercare, refugiul nostru în orice suferință. Ea ne dă asigurarea că Tatăl ne iubește și că L-a dat pe Fiul Său pentru noi. Ne asigură că bucuria noastră poate să fie deplină (*Signs of the Times*, 11 apr. 1892).

Nimeni în afară de Fiul lui Dumnezeu nu putea să aducă la îndeplinire răscumpărarea noastră; pentru că numai El, care a fost la sânul Tatălui, putea să ni-L descopere. Numai El, care cunoștea înălțimea și adâncimea iubirii lui Dumnezeu, o putea demonstra. Nimic mai puțin decât sacrificiul infinit făcut de Domnul Hristos în favoarea omului decăzut nu putea să exprime iubirea lui Dumnezeu Tatăl pentru omenirea pierdută (*Calea către Hristos*, pag. 11).

Prețul plătit pentru răscumpărarea noastră, sacrificiul infinit al Tatălui nostru din cer, de a-L da pe Fiul Său ca să moară pentru noi, trebuie să ne dea o înaltă înțelegere despre ceea ce putem deveni prin Domnul Hristos. Când a privit înălțimea, adâncimea și largimea iubirii lui Dumnezeu Tatăl față de omenirea pierdută, Ioan, apostolul inspirat, a fost cuprins de adorare și respect profund. Negăsind cuvinte potrivite ca să exprime măreția și gingășia acestei iubiri, el a chemat lumea întreagă să o privească. „Vedeți ce dragoste ne-a arătat Tatăl, să ne numim copii ai lui Dumnezeu!” (1 Ioan 3,1) Câtă valoare dă faptul acesta omului! Prin păcat, fiii omului devin robi ai lui Satana. Prin credința în jertfa ispășitoare a Domnului Hristos, fiii lui Adam pot să devină fiii lui Dumnezeu. Luând asupra Sa natura noastră omenească, Domnul Hristos înobilează omenirea. Oamenii păcătoși sunt aduși acolo unde, prin legătura cu Domnul Hristos, pot într-adevăr să devină demni de numele „fii ai lui Dumnezeu”.

Această iubire este fără egal. Să fim numiți copii ai Împăratului ceresc! Prețioasă făgăduință! Tema celei mai adânci meditații! Iubirea fără seamăn a lui Dumnezeu pentru o lume care nu L-a iubit! Gândul acesta are o putere

care subjugă sufletul și aduce mințea în supunere față de voința lui Dumnezeu. Cu cât studiem mai mult caracterul divin în lumina crucii, cu atât vedem mai mult mila, delicatețea și iertarea, împletite cu nepărtinirea și dreptatea, și discernem cu atât mai clar nenumăratele dovezi ale unei iubiri infinite și ale unei mile duioase, care întrec cu mult dragostea și dorul unei mame pentru copilul ei neascultător (*Ibid.*, pag. 11-12).

Prin neprihănirea atribuită a Domnului Hristos, cel păcătos poate să simtă că este iertat și să știe că legea nu-l mai condamnă, pentru că el este în armonie cu toate preceptele ei. Atunci când citește despre pedeapsa care va cădea asupra celor păcătoși și necredincioși, și când meditează la aceasta, el are privilegiul să se considere nevinovat. Prin credință, el se prinde de neprihănirea Domnului Hristos... Știind că este păcătos, că a călcat legea sfântă a lui Dumnezeu, el își îndreaptă privirea spre ascultarea desăvârșită a Domnului Hristos, spre moartea Sa pe Calvar pentru păcatele lumii; și are asigurarea că este îndreptățit prin credința în meritele și în jertfa Domnului Hristos. El își dă seama că ascultarea de lege a Fiului lui Dumnezeu este pusă în contul său și că pedeapsa călcării acestei legi nu poate să cadă asupra păcătosului care crede în El. Ascultarea activă a Domnului Hristos îl îmbracă pe păcătosul care crede în El cu neprihănirea care corespunde pretențiilor legii (*Sons and Daughters of God*, pag. 240).

Au fost luate ample măsuri ca poporul lui Dumnezeu să poată atinge desăvârșirea caracterului. Apostolul Pavel spune: „Voia lui Dumnezeu este sfințirea voastră” (1 Tes. 4,3). Fiecare om să ia cât îi trebuie din izvorul nesecat al întregii puteri morale și intelectuale, ca să poată face fațetele neprihănirii. Prin crucea de pe Calvar, sunt puse la dispoziție toate mijloacele prin care omul poate fi în unire cu semenii săi și în armonie cu Hristos în Dumnezeu. Tatăl spune că, pe cei care cred că Fiul Său a murit pentru ei, îi va iubi așa cum Îl iubește pe singurul Lui Fiu. Crucea Domnului Hristos repre-

zintă asigurarea că putem fi desăvârșiți în El. „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3,16). În Hristos este desăvârșirea, în El este măreția intelectuală și puterea morală (*Review and Herald*, 30 noi. 1897).

Să spunem vestea bună despre Calvar

Dumnezeu, în Hristos, îi îndeamnă pe oameni, în fiecare zi, să se împace cu Dumnezeu. Cu brațele întinse, El este gata să-l primească și să-i spună bun venit nu numai celui păcătos, ci și fiului risipitor. Iubirea Sa, care L-a făcut să-Și dea viața pe Calvar, este garanția celui păcătos că va fi primit, că va avea pace și iubire. Învățați-vă pe oameni aceste lucruri în forma cea mai simplă, așa încât sufletul întunecat de păcat să poată vedea lumina care strălucește de la crucea de pe Calvar (*Mind, Character, and Personality*, vol. 2, pag. 639).

Mântuitorul dorește ca bucuria ta să fie deplină, de aceea îți spune să rămâi în El, iar El va rămâne în tine. Deschide ușa inimii tale și lasă să intre Domnul Isus și razele strălucitoare ale neprihănirii Sale. El ne iubește cu o iubire care nu poate fi exprimată în cuvinte și, dacă vreodată începi să te temi că vei fi pierdut, că Isus nu te iubește, privește la Calvar. Vrei o manifestare a iubirii Sale mai clară decât cea pe care Tatăl ne-a dat-o, prin ceea ce ne-a oferit în Fiul Său? Lumina care strălucește de la crucea de pe Calvar trebuie să facă din noi cei mai fericiți oameni de pe pământ.

Vă întreb, stimați frați și stimate surori, de ce să nu-L iubim? El exclamă: „Ce aș mai fi putut face vicii Mele, și nu i-am făcut?” (Is. 5,4). Dacă ar fi trebuit să ducem până la capăt mântuirea noastră în propria noastră putere, am fi putut să ne descurajăm și să ieșim din luptă; dar El ne spune: „Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,20). Dacă El ne dă o astfel de asigurare despre grija Sa, nu trebuie să-I răspundem acordându-I încrederea noastră? Dacă ați avut

obiceiul de a murmura, de a vă plânge și de a căuta greșeli, trebuie să încetați acestea, pentru că manifestați latura satanică din caracterul vostru. Dacă vă neglijați propriul suflet și dacă începeți să căutați greșeli și să descoperiți defectele altora, faceți lucrarea lui Satana. Dar dacă vorbiți despre iubirea Domnului Isus și încercați să-i binecuvântați pe cei din jurul vostru prin influența voastră, atunci sunteți o binecuvântare, nu un blestem, și intrați în strânsă legătură cu Isus (*Review and Herald*, 30 noi. 1897).

Nici o urmă de egoism nu trebuie să distrugă serviciul nostru. „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Mat. 6,24). Înălțați-L pe El, Omul de pe Calvar. Înălțați-L pe El, prin credință vie în Dumnezeu, pentru ca rugăciunile voastre să fie ascultate. Ne dăm seama cât de mult vrea să Se apropie Domnul Isus de noi? El ne vorbește în mod individual. El Se va descoperi fiecărui om care dorește să fie îmbrăcat cu haina neprihănirii Sale. El declară: „Eu sunt Domnul, Dumnezeul tău, care te iau de mâna dreaptă” (Is. 41,13).

Să ne așezăm în locul în care El poate să ne țină de mână, în locul în care Îl putem auzi spunându-ne cu siguranță și cu autoritate: „Eu sunt Cel viu. Am fost mort și iată că sunt viu în vecii vecilor” (Apoc. 1,18; *Counsels on Health*, pag. 253).

Tot cerul este angajat activ în lucrarea de pregătire a unui popor pentru a doua venire a Domnului Hristos în lumea noastră. „Noi suntem împreună lucrători cu Dumnezeu” (1 Cor. 3,9). Sfârșitul

tuturor lucrurilor este aproape. Acum avem ocazia să lucrăm. „Vine noaptea, când nimeni nu mai poate să lucreze” (Ioan 9,4). Trebuie să Îl vestim pe Domnul Hristos, și pe El răstignit, pregătind astfel calea pentru a doua Sa venire.

Înălțați-L pe El, Omul de pe Calvar. Așezați-vă în locul în care puteți să primiți inspirația cerului

și să le atrageți atenția, sufletelor oboșite, împovărate, cu inima zdrobită, aflate în încurcătură, la Isus, izvorul întregii puteri spirituale. Fiți gata oricând să luptați cu credincioșie, să vestiți laudele Celui care v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată. Prin scris și prin cuvânt, proclamați că Isus trăiește ca să mijlocească pentru noi. Uniți-vă cu Marele Lucrător, urmați-L pe Răscumpărătorul care S-a dăruit pe Sine, în pelerinajul iubirii Lui pe pământ. Același

Isus, care a mers împreună cu ucenicii Săi, care i-a învățat când era pe pământ, care a lucrat din greu și a suferit în natura Sa umană, este împreună cu noi prin puterea Sa divină. El stă la dreapta noastră, ca să ne ajute în orice situație.

Să-L înălțăm pe Isus și să le descoperim oamenilor temelia biblică a credinței noastre. Cu toții trebuie să vestim poruncile lui Dumnezeu și credința lui Isus. Domnul Isus a venit ca să vestească o lege mare și minunată. El a murit ca să înalțe legea lui Dumnezeu, dând mărturie despre caracterul ei neschimbător; și în timp ce proclamăm legea lui Dumnezeu, putem să privim la Isus și să fim mângâiați de această asigurare: „Iată că Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului” (Mat. 28,20; *Review and Herald*, 24 ian. 1893).

Întrebări pentru discuție

1. Cum pot pașajele din Vechiul Testament, citate la începutul acestui articol, să vă întărească în mod practic propriul sentiment de siguranță?
2. Pe baza acestei prelegeri, care credeți că trebuie să fie izvorul absolut al certitudinii noastre? Ce rol avem noi înșine în crearea acestui sentiment de siguranță?
3. Care este responsabilitatea noastră față de alții, având în vedere crucea? Cum formulează sora White această răspundere?

Ellen White a făcut parte dintre pionierii Bisericii Adventiste de Ziua a Șaptea. Lucrarea sa continuă să fie un glas profetic în această biserică.

Favoarea bucuriei depline

Bucuria mântuirii în Hristos poate fi trăită la intensitatea maximă.

Ion Buciuman

Lumea noastră a uitat de mult ce înseamnă să te bucuri cu adevărat. Cu toate acestea, oamenii mai speră să găsească o cale de a trăi emoția neegalabilă a adevăratei bucurii. O întreagă industrie de divertisment este angajată într-o cursă fără precedent să descopere ceva nou, care să împlinească nevoi și căutări vechi de când lumea. Minți geniale și sume colosale sunt implicate într-un neastâmpăr frenetic să ne deschidă porți spre ceva nemaiauzit, spre ceva uluitor, care să ne astâmpere setea de emoție nouă și curiozitatea nesățioasă. Din când în când, câte cineva crede chiar că a descoperit o substanță chimică sau o anumită tehnologie care să corespundă acestor dorințe, dar, curând, se dovedește că totul nu este decât o păcăleală costisitoare și nesănătoasă, iar efectele secundare ne pun pe gânduri.

O anumită uitare stăruie chiar printre creștinii declarați. Ei își trăiesc viața într-o manieră monotonă și rece, încât cei din jur sunt ispitiți să judece creștinismul întreg prin prisma acestui soi de credință, care nu produce nici un fel de entuziasm. Lumea lor este întunecoasă și searbădă, iar ei își continuă viața de credință mai mult din obișnuință decât dintr-o convingere arzătoare și neabătută. Acestora le lipsește bucuria mântuirii.

Uneori, ei cred că presupusa lor sobrietate este semnul adevăratei sfințiri, dar oricine poate observa cu ușurință că, sub rigorismul lor pasionat, se ascunde un creștinism de o calitate îndoielnică. Alteori, sentimentul că le

lipsește ceva îi face să creadă că alții poartă vina pentru neîmplinirile lor și ei găsesc repede o explicație plauzibilă. De fiecare dată, alții sunt de vină pentru eșecurile lor spirituale. Ei sunt de părere că, dacă biserica lor ar fi mai bună, acest lucru i-ar face și pe ei să se simtă mai bine. O altă cale pe care unii o folosesc pentru a pune capăt plictiselii spirituale este să adopte obiceiuri de distracție lumească, dar nivelul lor spiritual, în loc să se îmbunătățească, se înrăutățește mai mult.

Când Dumnezeu este prezent în viața cuiva, cei din jur vor cunoaște repede lucrul acesta.

Numai bucuria care vine de la Dumnezeu poate fi deplină

Stând în camera de sus, la memorabila cină dinaintea morții Sale, Învățătorul a dorit să le descopere ucenicilor care vor fi experiențele prin care vor trece. În mod normal, ne-am fi așteptat ca El să-și ceară scuze pentru că le vorbește despre încercările și nezarurile lor viitoare. Dar, în loc de aceasta, El le spune ceva cu totul diferit, și anume: „V-am spus aceste lucruri, pentru ca bucuria Mea să rămână în voi și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15,11).

Perspectiva lor imediată și cea pe termen lung aveau să fie marcate de suferințe și persecuții, dar, în mijlocul acestora, aveau făgăduința bucuriei depline. Ea nu se baza pe împrejurări favorabile și pe succesul economic sau profesional, ci pe făgăduința divină. Dacă a promis că bucuria Lui va fi în ei, El, care este credincios Cuvântului Său, va face această bucurie să fie o experiență reală și vizibilă.

Lungul șir al martirilor, care a traversat istoria creștină ca un fir însângerat, stă ca dovadă de netăgăduit în favoarea împlinirii făgăduinței Mântuitorului. Ei au întâmpinat moartea, prevestită de Înainte-mergătorul lor pe calea sacrificiului, și au considerat că este o cinste și o onoare să își petrească declarația de credință și misiune cu propriul lor sânge. Mulți dintre ei s-au purtat într-un mod eroic, fără să fi fost mai înainte personalități cunoscute. Cărțile de amintire ale cerului vor fi pline cu mii de nume despre care nici o cronică omenească nu a spus nimic. Totuși, fața lor era plină de o bucurie pe care persecutorii nu o puteau înțelege, bucurie care a mișcat inima multora dintre ei, până la decizia dramatică de a împărtăși aceeași soartă cu cei pe care încercau să-i nimicească.

Bucuria divină umplea ultimul colțor din viața lor și, dincolo de orice pricepere, le conferea o stare de liniște și siguranță autentică. Ei au devenit, prin făgăduință cerească, argumente ale harului în fața lumii întregi, precum și a lumilor necăzute și a îngerilor.

Când Îl cunoști pe Dumnezeu în mod personal, ajungi să cunoști bucuria adevărată

Ioan își începe prima Epistolă într-un mod foarte original. El își prezintă dovezile uceniciei, prin aceea că a fost martor la lucrurile senzaționale care s-au întâmplat pe muntele schimbării la față.

El L-a cunoscut în mod practic pe Fiul lui Dumnezeu, despre care urma să le scrie preaiubiților săi frați creștini. Simțurile sale au participat efectiv. Ochiul său au văzut, mâinile sale au simțit și urechile sale au auzit lucrurile pe care el

dorea să li le transmită. Astfel, el spera să le poată împărtăși mai mult decât istoria minunată a mântuirii și să le ofere o cale de cunoaștere personală a lui Dumnezeu, ca sursă a bucuriei fără margini. „Vă scriu aceste lucruri pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (1 Ioan 1,4).

Scriptura este un izvor nesecat al cunoașterii de Dumnezeu. Cititorul interesat și atent va face descoperiri remarcabile despre felul în care gândește și Se manifestă Făcătorul tuturor lucrurilor. Planul divin se relevă puțin câte puțin, iar omul descoperă că tot cerul își concentrează interesul și lucrarea asupra lui. Perspectiva și făgăduințele de viitor devin realități acceptate prin credință. Cu cât ne familiarizăm mai mult cu Dumnezeu, cu atât este mai puternică siguranța mântuirii. Sentimentul de apartenență la familia divină îi aduce credinciosului bucuria deplină, rezervată doar fiilor și fiicelor lui Dumnezeu. Bucuria aceasta este o favoare pe care o au doar cei apropiați de Dumnezeu.

Rugăciunea este calea spre marea bucurie

„Până acum n-ați cerut nimic în Numele Meu; cereți, și veți căpăta, pentru ca bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 16,24). Cuvântul „rugăciune” nu apare în această încurajare divină, dar el este subînțeles. Cererile despre care vorbește aici Mântuitorul sunt cele prezentate în rugăciunile arzătoare, disperate, ale ucenicilor și ale urmașilor lor. Ei aveau să facă experiențe remarcabile, prin rugăciunile lor ascultate.

Peste foarte puțină vreme, la grupa de rugăciune a ucenicilor, viața lui Petru, întemnițat și amenințat cu moartea, avea să devină subiectul arzător al cererilor. Într-un mod supranatural, Dumnezeu avea să răspundă rugăciunii lor, chiar mai repede și mai frumos decât se așteptau ei. Auzind glasul lui Petru de dincolo de ușă, Roda era copleșită de bucurie. În loc să-i deschidă, ea a alergat să le dea de veste creștinilor adunați la rugăciune despre minunea ascultării cererii lor. Răspunsul Domnului era peste puterea lor de înțelegere, iar bucu-

ria Rodei a fost considerată mai degrabă un acces de nebunie decât o experiență adevărată. Era prea frumos pentru a putea fi crezută!

Bucuria deplină se ascunde în unitate și armonie creștină

„Deci, dacă este vreo îndemnare în Hristos, dacă este vreo mângâiere în dragoste, dacă este vreo legătură a Duhului, dacă este vreo milostivire și vreo îndurare, faceți-mi bucuria deplină, și aveți o simțire, o dragoste, un suflet și un gând” (Fil. 2,1,2).

Când Îl primim pe Isus Hristos, în viața noastră au loc răsturnări importante. Suntem schimbați și născuți din nou. Devenim creștini, dar continuăm să rămânem diferiți unii de alții. Ne deosebim în ce privește felul în care ajungem să-L cunoaștem pe Dumnezeu și să trăim în mod practic legătura noastră de credință cu cerul și cu oamenii.

În ciuda diversității uriașe care caracterizează trupul bisericii lui Hristos, faptul că facem parte din el este un motiv suficient ca să depășim deosebirile și să trăim în unitate și armonie.

Atunci când Duhul lui Dumnezeu lucrează în fiecare dintre noi, care ne deosebim atât de mult unii de alții, vom fi în armonie și vom exprima aceasta prin tot ce vorbim și facem. Pentru apostolul neamurilor, gândul acesta al unității în diversitate este izvorul bucuriei depline. Această experiență este realizată și astăzi, în parte, și avem favoarea să o trăim pe deplin.

Bucuria care ne este pusă înaintea ne încurajează să mărturisim și să împărtășim credința

Când ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, nu putem să nu observăm motivul care L-a determinat pe Domnul Isus să rămână statornic programului pe care venise să îl îndeplinească. Apostolul Pavel spune că, „pentru bucuria care-I era pusă înaintea”, El „a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șade la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu” (Evrei 12,2).

Fără îndoială, în viața și lucrarea Mântuitorului, au fost momente grele și pline de descurajare. Gră-

dina Ghetsemani a fost martoră la descurajarea Sa de moarte, când sudoarea frunții era amestecată cu sângele jertfei Sale. Ceea ce I-a dat putere să bea paharul până la capăt a fost gândul bucuriei veșnice, de a privi mulțimea pe care n-o poate număra nimeni, a celor mântuiți prin jertfa Sa. El „va vedea rodul muncii sufletului Lui și Se va înviora” (Is. 53,11). Bucuria fără margini Îi va umple inima.

Drumul credinței poate fi plin de amenințări și de nesiguranță. Descurajări și necazuri pot veni fără veste asupra noastră, dar bucuria care ne stă înaintea ne dă curaj și putere să mergem mai departe. Uneori, suntem singuri și neînțeleși, alteori, suntem părăsiți chiar de cei mai apropiați ai noștri. Dar bucuria care ne stă înaintea ne alimentează în mod tainic credința în izbăvirea divină.

Cu fețele strălucind de o bucurie deosebită, mii de urmași ai lui Hristos se grăbesc din loc în loc, să ducă vestea bună a Evangheliei veșnice. Argumentele teologice nu vor săvârși mare lucru, fără bucuria simplă, dar strălucitoare, a mărturisitorului umil. Când Dumnezeu este prezent în viața cuiva, cei din jur vor cunoaște repede lucrul acesta, datorită schimbărilor care se produc și a bucuriei care îl caracterizează pe cel izbăvit din păcat. În cuvinte simple sau poate în gesturi și fapte pline de dragoste, lumina îngerului din Apocalipsa 18 va merge crescând și va umple întregul pământ. Astăzi se împlinesc aceste cuvinte.

Întrebări pentru discuție

1. Care sunt laturile neglijate ale experienței creștine, care ne împiedică să ne bucurăm cu adevărat de privilegiile credinței noastre?
2. Cum pot creștinii să-și exprime în mod simplu și natural bucuria mântuirii?
3. Identificați cel puțin cinci surse principale din care se alimentează bucuria creștină.
4. Formați o listă de rugăciune de mulțumire și laudă, pentru motivele de bucurie oferite de Dumnezeu membrilor din grupa dv.

Ion Bucuman conduce departamentul Tineret în Uniunea română.

Siguranță în Domnul Hristos

VIRGINIA SMITH

Introducere pentru părinți și instructori

Tema acestei Săptămâni de rugăciune este „Siguranță în Domnul Hristos”. Vom relua istoria vieții lui Iosif, pentru că în ea găsim motive pentru a avea încredere în mântuirea oferită de Domnul Hristos. Materialul este inspirat din cartea *God Sent a Man*, de Carlyle B. Haynes.

Pentru ca Săptămâna de rugăciune să aibă cu adevărat sens pentru copii, iată secțiunile fiecărei lecții.

Materiale ajutătoare

Fiecare fragment al povestirii va fi precedat de prezentarea unui material vizual. Faceți rost de o hartă a lumii sau a Orientului Mijlociu, ca să le arătați copiilor pe unde a trăit Iosif. Dacă folosiți și flanelograful, pentru a ilustra povestirea, cereți-le copiilor să pună ei figurinele potrivite, în timpul povestirii sau la început.

Introducere

Introducerea fiecărei secțiuni are menirea de a readuce în mintea copiilor elementele din povestire pe care deja le cunosc. Lucrul acesta îi va ajuta să înțeleagă mai bine, iar pe dumneavoastră vă va ajuta să vă dați seama cât știu ei. Introducerea trebuie să fie scurtă. În fiecare zi este câte o idee care trebuie urmărită de-a lungul lecției și inclusă în „tema” pe care le-o dați copiilor pentru a doua zi.

Povestire

Cheia învățării este participarea. Interesul copiilor scade și se pierde cu totul, dacă ei nu au altceva de făcut decât să asculte. În povestire, au fost incluse întrebări pe care să li le puneți. Lăsați-i pe copii să răspundă. Nu răspundeți tot dumneavoastră. Chiar dacă elevii nu vă răspund imediat, siliți-vă să așteptați răspunsurile lor. Ascultați-i. Dacă vorbiți numai dumneavoastră, le lăsați impresia că ei nu au nimic de făcut, că nici măcar nu trebuie să gândească.

Copiii sunt obișnuiți cu întrebări care au un singur răspuns corect. Feriți-vă să trageți imediat concluzia că răspunsul unui copil este „greșit.” Dacă nu înțelegeți răspunsul, cereți-i copilului să vă explice. Adesea, sub răspunsuri care vi se pare că nu au legătură cu întrebarea, se află idei logice. Pe măsură ce înțeleg că pot să-și împărtășească ideile, fără să fie înfrunțați sau corecțai tot timpul, copiii vă vor prezenta gânduri care vă vor îmbogăți înțelegerea.

Dacă se încinge o discuție între copii, legată de tema studiilor, este mai important să le ascultați întrebările și gândurile decât să terminați povestirea.

Aplicație

Unii oameni cunosc foarte bine Biblia, dar nu au siguranța mântuirii, nu au o relație personală cu Domnul Hristos. Aplicarea cunoștințelor din Biblie la viața personală este partea cea mai importantă a studiului biblic. Aplicațiile sugerate pentru fiecare zi au menirea să conducă mintea copiilor la o înțelegere personală.

Hotărâre

Pentru fiecare zi, este prevăzută o întrebare care să ajute la luarea unei hotărâri. Simțiți-vă liber(ă) să o formulați astfel sau să puneți o întrebare care se potrivește mai bine grupului de copii. S-ar putea să fie nevoie să puneți mai multe întrebări și să discutați cu copiii răspunsurile. S-ar putea să fie nevoie să discutați personal cu un copil care nu răspunde nicicum. Este posibil ca, în spatele refuzului său, să fie o neînțelegere sau o durere personală. Pentru rugăciune, folosiți-i pe cei care se oferă singuri, copii sau adulți.

Ideea principală

Întrebați-i pe copii: „Care a fost ideea cea mai importantă din această povestire?” Ascultați-i cu atenție, pentru a evita orice înțelegere greșită. Răspunsurile lor vă vor ajuta să aflați cât este de necesar acest exercițiu, ca să vă dați seama ce au înțeles ei din lecția pe care le-ați prezentat-o.

Activitate

Cereți-le copiilor să deseneze o scenă din povestire. Lucrul acesta îi va ajuta să se gândească la ce au învățat. Dacă au înțeles greșit un anumit lucru, s-ar putea ca desenul să-l pună în evidență și să vă dea prilejul să corecțai, cu blândețe, ideea respectivă. Păstrați desenele fiecărui copil și pregătiți câte o copertă mai deosebită, astfel ca, la sfârșit, fiecare să aibă o „carte” personală, cu ilustrații din viața lui Iosif.

Temă

Dacă au de făcut ceva și acasă, copiii se vor gândi și în continuare la lecția învățată. La fiecare lecție este prevăzută și o „temă” - nu scrisă! Formulați-o așa cum considerați că ar fi mai potrivit pentru copiii din grupa dumneavoastră. Întrebați-i a doua zi.

NOTĂ: Pentru fiecare zi, sugestiile adresate părinților și instructorilor sunt scrise cu litere italice.

DUMNEZEU NE POARTĂ DE GRIJĂ

Genesa 35,27

Materiale ajutătoare

Aduceți în clasă fotografii cu familia dumneavoastră sau un obiect care vă amintește în mod special de ceva ce vă spuneau părinții sau bunicii. Pregătiți coli de hârtie și creioane pentru copii.

Introducere

Arătați-le copiilor ce ați adus și spuneți-le pe scurt - în două minute maximum - povestea dv.

Voi știți o poveste asemănătoare de la mama, de la tata sau de la vreunul dintre bunicii voștri? *Lăsați-le copiilor timp să povestească.* În cursul acestei Săptămâni de rugăciune, vom vorbi despre viața lui Iosif. Tatăl și bunicul lui l-au învățat multe lucruri importante, niște „lecții” care sunt la fel de potrivite și pentru noi, cei de astăzi. Puteți ghici care a fost una dintre aceste lecții? *Ascultați cu răbdare și cu atenție răspunsurile copiilor.*

Povestire

Cine poate să-mi spună ceva despre Iosif? Cum îl cheama pe tatăl lui? Dar pe bunicul său? Câți frați a avut Iosif? Știți cam pe unde locuia el? *Ascultați cu atenție răspunsurile copiilor, ca să știți, în funcție de ele, ce detalii să includeți în povestire. Dacă numai un copil sau doi știu și ceilalți nu, ajutați-i pe cei care știu să le-o povestească pe scurt, celorlalți.*

Iosif avea o familie mare. Ce credeți, aveau și o casă mare? Cum credeți că era casa lor? Așa este, locuiau în corturi și se ocupau cu creșterea animalelor. Aveau oi și vite. Când turmele terminau toată iarba din pășunile de primprejur, se mutau în alt loc. Iosif era destul de mic, atunci când familia lui s-a mutat la Hebron, unde locuia bunicul său, Isaac.

Lui Iosif îi plăcea să asculte ce povesteau tatăl, Iacov, și bunicul Isaac. Când povesteau ei, era cam

așa cum este la voi acasă, când faceți altarul familial - când vă rugați și citiți din Biblie. De ce era atunci la fel ca acum, când faceți voi altarul acasă? *Lăsați-i pe copii să răspundă. Ascultați ideile lor.*

Isaac și Iacov, care de acum se numea Israel, l-au învățat pe Iosif despre Dumnezeu - i-au spus aceleași lucruri pe care le citim și noi astăzi, din Biblie.

De ce nu citea și familia lui Iosif Biblia? *Lăsați-i pe copii să răspundă.* Pentru că Biblia nu fusese scrisă. Abia după vreo două sute de ani, a scris Moise primele cărți din Biblie. Așa că Iosif a învățat despre Dumnezeul cel adevărat din lucrurile pe care i le-au spus tatăl și bunicul lui.

Bunicul Isaac povestea cu l-a chemat Dumnezeu pe tatăl lui, pe Avraam, și i-a spus să plece din țara și din cetatea în care locuia. Dumnezeu nu i-a spus lui Avraam unde să se ducă. Dar străbunicul Avraam s-a încrezut în Dumnezeu atât de mult, încât a fost gata să plece oriunde avea să-l trimită Dumnezeu. Dumnezeu a vorbit personal cu Avraam, de mai multe ori, și i-a spus că familia lui va avea un viitor minunat.

Care dintre voi știe cum îl cheama (sau cum îl cheamă) pe străbunicul lui? Știți și unde locuia?

Bunicul Isaac văzuse că tatăl său era prieten cu Dumnezeu și crescuse încrezându-se în planurile pe care le avea Dumnezeu pentru familia sa. Îl învățase aceste lucruri și pe fiul său, Iacov, iar când Iacov s-a făcut mare, și el s-a încrezut în Dumnezeu și l-a rugat să-l conducă, pe el și familia lui. Dumnezeu a vorbit personal și cu Iacov. Așa că Iosif știa toate aceste lucruri și era sigur că Dumnezeu Se va îngriji de familia lor. Mai mult, era sigur că odată Dumnezeu avea să-i ia la El, ca să trăiască alături de El, în cer, fericiți pentru veșnicie.

Aplicație

Știți că și voi faceți parte din familia lui Avraam? În Romani 4,16, Biblia ne spune că oricine crede în Dumnezeu face parte din familia lui Avraam. Așa că povestirile pe

care le-a ascultat Iosif sunt și despre familiile voastre și puteți și voi să vă încredeți în Dumnezeu și să fiți siguri că El are grijă de voi. Puteți fi siguri că Dumnezeu a plănuțit un viitor minunat și pentru voi. Doriți să fiți și voi alături de El, în cer, pentru totdeauna?

Hotărâre

Câți dintre voi vor să-și pună încrederea în Dumnezeu, așa cum au făcut Avraam, Isaac, Iacov și Iosif? Haideți să ne rugăm, să-I spunem Tatălui din cer că ne încredem în El și să-I mulțumim pentru că ne iubește și pentru că a făcut un plan atât de minunat pentru viitorul nostru.

Ideea principală

Care este cea mai importantă idee pe care ați găsit-o în povestirea aceasta? *Vezi introducerea pentru părinți și instructori.*

Activitate

Cereți-le copiilor să-l deseneze pe Iosif, ascultând o poveste pe care i-o spune bunicul său. Vezi introducerea pentru instructori.

Temă

Aș vrea ca acum, când vă duceți acasă, să-i povestiți mamei, tatălui sau persoanei care are grijă de voi despre ce ați învățat azi, aici. Spuneți-le că acum știți că faceți parte din familia lui Avraam, pentru că îl iubiți pe Dumnezeu și credeți în El, la fel ca Avraam. Spuneți-i că Dumnezeu are un plan minunat pentru viața voastră, pentru acum, dar și pentru veșnicie. Apoi cereți-i să vă povestească o întâmplare din viața sa, când Dumnezeu l-a condus (a condus-o) în mod minunat. Măine vom povesti aici, în grupă, toate aceste întâmplări.

Obişnuți-i pe copii să vorbească unul cu altul despre lucrurile pe care le învață. Astfel, vor fi pregătiți să discute lecția și cu părintii.

DUMNEZEU CUNOAȘTE VIITORUL

Genesa 37,1-22

Materiale ajutătoare

Pregătiți din nou coli de hârtie, creioane, gume și creioane colorate, pentru ca fiecare copil să-i poată desena pe Avraam, Isaac și Iosif și să scrie numele sub fiecare personaj. Ați putea să scrieți numele acestea pe hârtie autocolantă și să le lipiți pe desenul fiecărui copil, ca o răsplată că a desenat frumos.

Aceasta va fi a doua filă a „cărții” Imagini din viața lui Iosif.

Introducere

Poate cineva să povestească o întâmplare, aflată de la părinți, despre o ocazie în care Dumnezeu S-a îngrijit în mod special de familia lui? Lăsați-i pe copii să povestească, dar aveți grijă ca povestirile să nu fie prea lungi. Spuneți-le apoi să-i deseneze pe Avraam, Isaac, Iacov și Iosif și ajutați-i să scrie numele sub fiecare personaj. Cereti-le apoi să vă spună ce știu ei despre acești oameni. Ajutați-i să facă legătura între personaje, gândindu-se fiecare la tatăl, la bunicul și la străbunicul său. Dacă aveți și creioane colorate, cereți-le să coloreze desenele și amintiți-le de haina lui Iosif, care avea mai multe culori.

Povestire

Chiar dacă Dumnezeu alesese familia lui Avraam să facă din ea un popor deosebit pentru Sine, Iosif a crescut într-o familie în care nu au lipsit necazurile. Mama lui a murit când l-a născut pe Beniamin. Poate acesta era unul dintre motivele pentru care tatăl, Iacov, își petrecea mai mult timp cu Iosif și Beniamin și le dădea

parcă mai multă atenție. O iubise foarte mult pe mama lor, Rahela. Și Iosif ar fi fost întâiul născut al lui Iacov, dacă Laban, tatăl Raheliei, nu l-ar fi înșelat la nuntă, dându-i-o de soție întâi pe cealaltă fiică a sa, pe Lea. Vedeți, era o familie destul de „încurată”. S-ar putea ca și în familiile voastre să fie „încurături” de felul acesta - să aveți frați sau surori dintr-o altă căsătorie a mamei sau a tatălui. Dar puteți fi siguri că Dumnezeu înțelege toate grijile și necazurile voastre, pentru că El iubește familiile în care sunt probleme.

Un tată, un bunic, trei mame vitrege, doisprezece băieți și (cel puțin) o fată și o mulțime de slujii-

tori! E clar că atâția oameni nu se înțelegeau totdeauna foarte bine. Și așa cum și eu, și tu facem greșeli, și cei din familia lui Iosif greșeau.

Poate că Iacov n-ar fi trebuit să-i facă lui Iosif haina aceea cu multe culori. Când au văzut-o, cei zece frați mai mari și-au spus că tata considera că Iosif este mai important decât ceilalți. Ei mergeau cu turmele, iar Iosif era tratat ca un prinț. S-au supărat grozav. În vremea aceea, fiul cel mai mare era cel mai important. Iar în familie erau zece băieți mai mari decât Iosif! Din cauza acelei haine, frații au început să-l urască pe Iosif.

Totuși Dumnezeu îi iubea, chiar dacă nu erau perfecți. Voi sunteți perfecți? Vă iubește Dumnezeu? *Atenție la răspunsurile copiilor! Aveți grijă să-i asigurați de iubirea lui Dumnezeu.*

Știți ce înseamnă cuvântul „profeție”? *Ascultați răspunsurile copiilor.* Profeția înseamnă cunoașterea unor evenimente, înainte de a se întâmpla. Numai Dumnezeu știe ce se va întâmpla în viitor, dar, uneori, El le vorbește copiilor Săi despre viitor și le descoperă ce va fi. Dumnezeu i-a spus multe secrete prietenului Său, Avraam, străbunicul lui Iacov. I-a spus că va fi tatăl unui popor mare (Gen. 12,2), că familia lui va locui în Canaan (Gen. 12,7) și că va avea un fiu (Gen. 15,3-5). Dumnezeu i-a vorbit și lui Iacov despre viitor (Gen. 28,11-15). Avraam și Iacov le-au spus celor din familie despre descoperirile pe care li le

făcuse Dumnezeu, așa încât Iosif și frații săi știau că Dumnezeu are planuri deosebite cu ei.

Apoi, Dumnezeu i-a descoperit lui Iosif, într-un vis, ce avea să se întâmple în viitor. Toți visăm, în fiecare noapte, dar foarte puține dintre visele noastre înseamnă ceva. Dar, uneori, Dumnezeu dă descoperiri prin vise.

Într-o noapte, Iosif a visat că era cu frații lui la câmp, la strânsul

snopilor. Deodată, snopul lui Iosif s-a ridicat și a stat drept, iar snopii făcuți de frații săi s-au aplecat înaintea snopului care stătea drept. Era ca și cum acești snopi ar fi făcut o plecăciune sau s-ar fi închinat înaintea snopului lui Iosif. Ce vis ciudat! Ce ar fi putut să însemne? Iosif le-a spus fraților lui despre acest vis. Și ei, mânioși foc, l-au întrebat dacă nu cumva își închipuie că va ajunge să domnească peste ei. Gândul acesta le-a venit în minte și datorită hainei lui Iosif, care arăta și ea că acest băiat va fi conducătorul familiei. Visul i-a făcut pe băieți să-l urască pe Iosif și mai mult.

Dumnezeu i-a mai dat un vis lui Iosif și el li l-a povestit celor din familie. În acest vis, se făcea că soarele, luna și unsprezece stele se închinau înaintea lui. Frații s-au

uitat la el și și-au spus, în gând: „Lasă, lasă! Ai să vezi tu!” Dar tatăl, Iacov, a ținut minte visul acesta.

Cu mulți ani în urmă, Dumnezeu îi trimisese „mesaje profetice”, adică îi descoperise viitorul, străbunicului Avraam, apoi lui Iacov. Acum, primise și Iosif o astfel de descoperire.

Odată, Iacov l-a trimis pe Iosif să-i caute pe frații lui, care erau plecați cu turmele la păscut, și să-i aducă vești de la ei. S-au încrunțat și li s-a posomorât fața când l-au văzut că se apropie, îmbrăcat cu frumoasa lui haină. Și-au făcut planul să scape de el. Mai întâi, i-au smuls haina cea frumoasă. Unii ar fi vrut să-l omoare, dar Ruben, care era cel mai mare, voia să-l scape. El i-a convins pe ceilalți să-l arunce într-un fel de fântână fără apă. Era, de fapt, un „rezervor” pentru apă, săpat în stâncă. Ruben se gândea să plece cu turma lui ceva mai încolo, apoi să se întoarcă să-l scoată pe Iosif și să-l trimită acasă.

După ce Ruben s-a îndepărtat, a apărut o caravană, niște negustori călare pe cămile. Mergeau cu mărfuri în Egipt. Și Iuda, al patrulea dintre frați, ar fi vrut să-i salveze viața lui Iosif. Pentru că nu știa nimic de planurile lui Ruben, s-a gândit că și negustorii erau o salvare pentru Iosif și, pe deasupra, le dădeau și niște bani. Târgul s-a făcut cât ai bate din palme și iată-l pe Iosif, îndreptându-se spre Egipt, o țară îndepărtată, unde avea să fie vândut ca sclav și pus la muncă.

Cum puteau să se mai împlinească profețiile lui Dumnezeu?

Aplicație

Voi ce credeți, îi mai iubește Dumnezeu pe oameni când greșesc? De ce? De ce credeți că lasă Dumnezeu să li se întâmple oamenilor lucruri rele și să aibă necazuri, așa ca Iosif, care a ajuns sclav? Ascultați cu atenție răspunsurile copiilor. Rugați-vă pentru înțelepciune, pentru ca atitudinea și cuvintele dumneavoastră față de nevoile și preocupările copiilor să fie cele mai potrivite.

În Romani 8,28, Biblia ne spune că Dumnezeu face ca toate lucrurile să se întoarcă spre binele

celor care Îl iubesc pe El. Iosif Îl iubea pe Dumnezeu. Așa că, deși i s-a întâmplat această nenorocire, noi știm că Dumnezeu va avea grijă de el. Vom vedea în ce fel. Dacă voi Îl iubiți pe Dumnezeu și totuși în familia voastră se întâmplă ceva rău, ce credeți, va avea grijă Dumnezeu de voi? Puteți fi siguri că El vă pregătește un viitor minunat. Biblia promite că Isus va reveni să ne ia cu Sine, în cer.

Hotărâre

Toți cei care vor să se încreadă în Dumnezeu și să-L iubească, așa ca Iosif, să ridice mâna! Haideți acum să ne rugăm și să-L mulțumim Tatălui din cer pentru planurile minunate pe care le are pentru viața noastră și pentru că ne-a ajutat să aflăm acest lucru. *Rugăciune*

Ideea principală

Care este lucrul cel mai important pe care l-ați învățat din povestirea aceasta?

Activitate

Ajutați-i pe copii să-și facă coperta pentru „carte” (lipind pe ea un abțibild potrivit, scriindu-și numele) și puncte în ea și desenul de astăzi.

Temă

Spuneți-le părinților să vă povestească ceva despre bunicul sau străbunicul vostru. Întrebați-i dacă își amintesc de ocazii din trecut, în care Dumnezeu i-a ajutat în mod deosebit pe bunici sau pe străbunici să iasă dintr-un necaz. Probabil că mâine veți avea de povestit aici, în grupă, niște întâmplări extraordinare.

LUNI

PUTEM SĂ CREDEM ÎN CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

Genesa 37,25-36

Materiale ajutătoare

Pregătiți niște fâșii de pânză (batiste, eșarfe) cu care să-i legați la ochi pe jumătate dintre copiii din grupă. De asemenea, să aveți pregătite foile de hârtie și creioanele.

Introducere

Cine știe să ne povestească ceva despre bunicul sau străbunicul lui? *Dați-le ocazia copiilor să povestească pe scurt. Apoi împărțiți-i în două grupe, egale ca număr. Dați-le celor din prima grupă fâșiile de pânză și spuneți-le să-și aleagă câte un partener din grupa cealaltă, care îl va lega la ochi și apoi îl va duce de mână. Dacă este un copil care nu are partener, veți fi dumneavoastră partenerul lui. Învățați-i pe cei care au de condus „orbii” cum să meargă cu grijă prin cameră, oprindu-se la timp și spunându-i celui care nu vede când să se oprească sau când să ocolească un obstacol. Îndemnați-i și pe copiii care sunt legați la ochi să asculte îndrumările care li se dau. După ce ați făcut un mic tur al clasei, vorbiți cu copiii despre „încredere”. Fiecare dintre cei legați la ochi a trebuit să aibă încredere că partenerul său îl va conduce bine.*

Am ajuns cu povestirea noastră despre viața lui Iosif la momentul în care a fost vândut ca sclav într-o țară îndepărtată. Ce trebuia să facă Iosif? În cine trebuie să ne încredem noi?

Povestire

Arătați-le pe o hartă localitățile despre care vorbiți.

Iosif a fost vândut ca sclav negustorilor, într-un loc numit Dotan, aflat la nord de Sihem. Locul acesta se afla cam la o sută de kilometri nord față de Hebron, ținutul în care locuiau tatăl și bunicul lui. Negustorii au pomit spre

Egipt, deci au luat-o spre sud. Probabil că, în a doua sau a treia zi a călătoriei, Iosif a putut să vadă dealurile atât de cunoscute, dincolo de care se aflau corturile familiei sale. Cât de trist trebuie să fi fost, când se gândea că era atât de aproape de ai săi, dar ei nu știau de el și nu-l puteau ajuta! Probabil că negustorii îl legaseră pe Iosif, ca să nu poată fugi. Ce putea să facă? **Ascultați răspunsurile copiilor.** Putea să se încreadă în Dumnezeu, nu-i așa?

Zilele treceau una după alta. Poate că a mers mult, pe jos sau călare pe cămilă. Oricum, avea timp destul să se gândească. La ce credeți că se gândea Iosif? **Lăsați-i pe copii să-și exprime ideile.** Cred că îi revenea în minte tot ce știa el despre viitor. Și tatăl său credea că el va ajunge cineva, din moment ce îi făcuse haina aceea de prinț. Dumnezeu spusese că familia lor avea un viitor mare și îi descoperise în vis că el avea să fie respectat de cei din familie. Iosif avea de ales să creadă sau nu că Dumnezeu Își va aduce la îndeplinire planurile.

El și-a amintit că străbunicul său, Avraam, fusese chemat să-și părăsească țara și casa. Și Dumnezeu avusese grijă de el, așa cum îi promisese.

Apoi, Iosif și-a amintit de vremea când tatăl său, Iacov, a fugit de acasă pentru că fratele său, Esau, căuta să-l omoare. Fusese vina lui Iacov. El greșise. Noaptea a venit și el nu avea unde să se culce, decât jos, pe pământul gol. În loc de pernă, a luat o piatră și a pus capul pe ea. Când a adormit, a visat o scară care ducea de la pământ, chiar de lângă el, până sus la cer. Îngerii urcau și coborau pe scara aceea. Iar în capătul scării, Se afla chiar Dumnezeu, care i-a vorbit, i-a descoperit ce se va întâmpla în viitor și i-a promis că va avea grijă de el. Când s-a trezit, Iacov a fost sigur că Dumnezeu va face tot ce îi spusese în vis. Și Dumnezeu S-a ținut de cuvânt. Au trecut mulți ani. Dumnezeu a avut grijă de Iacov și l-a adus înapoi la Hebron, lângă tatăl său.

Ce credeți, s-a decis Iosif să se încreadă în Dumnezeu, așa cum

făcuse tatăl său? Da, s-a hotărât să nu-și facă griji pentru ce avea să i se întâmple în Egipt. Se ruga în fiecare zi și își spunea mereu că Domnul Se va îngriji de viitorul lui.

Când au ajuns în Egipt, negustorii l-au dus pe Iosif la un târg de sclavi și l-au vândut. A avut Domnul grijă de el chiar acolo, în piața de sclavi? Da, Domnul l-a trimis pe unul dintre cei mai de seamă oameni ai Egiptului să-l cumpere pe Iosif. Era șeful gărzii împăratului. Știți cum îl chema? Da, Potifar. Potifar l-a luat pe Iosif la el acasă, să-l pună la muncă. Avea o casă mare și frumoasă.

Iosif credea în cuvântul lui Dumnezeu, care îi descoperise că va ajunge cândva un om de seamă. Cum credeți că își făcea lucrul care îi era dat? Credeți că îi pune pe alții să muncească în locul lui? Ce credeți, îi păsa dacă e curat și ordine în casa lui Potifar sau nu? **Ascultați ideile copiilor.**

În fiecare zi, Iosif se ruga ca Domnul să-l ajute să facă totul cât putea de bine, ca să fie astfel pregătit pentru lucrarea pe care avea să i-o încredințeze Dumnezeu, mai târziu. Potifar a observat ce sârguincios era Iosif și cât de corect făcea tot ce i se dădea de făcut și l-a pus mai mare peste toată casa lui.

Aplicație

De ce s-a încrezut Iosif în cuvântul lui Dumnezeu? Ce credeți? **Lăsați-i pe copii să caute răspunsuri, dar ajutați-i să se gândească la experiențele familiei lui Iosif, la ocaziile în care Dumnezeu Și-a împlinit făgăduințele, la visele pe care le-a avut Iosif.** Ce credeți, are Dumnezeu planuri de viitor și pentru mine, și pentru voi? **Lăsați-i pe copii să discute și să exprime ideea că Dumnezeu are un plan pentru viața fiecărui om și, în plus, planul să ne ia la Sine, în cer, ca pe copiii Săi, ca să trăim veșnic lângă El.**

Gândiți-vă, copii! Voi sunteți fii și fiice ale Împăratului universului! L-ați rugat pe Dumnezeu să vă ajute să vă faceți bine lucrul, ca să fiți pregătiți pentru îndatoriri mai importante, pe care Dumnezeu vrea să vi le încredințeze când veți fi mai mari?

Hotărâre

Vreți să faceți bine, acum, tot ce vi se dă de făcut, acasă sau la școală, ca să fiți pregătiți pentru ce a plănuit Dumnezeu pentru voi în viitor? Haideți să ne rugăm pentru acest lucru. Putem să ne încredem în cuvântul atotputernicului nostru Tată din cer. (Rugăciune)

Ideea principală

Care este cea mai importantă idee pe care ați reținut-o din această povestire?

Activitate

Cereti-le copiilor să-l deseneze pe Iosif când era vândut în târgul de sclavi sau muncind în casa lui Potifar.

Temă

Fiecare dintre voi este un prinț sau o prințesă, nu-i așa? Aș vrea ca acum, când vă veți duce acasă, să vă uitați prin camera voastră. Este curățenie și ordine, așa cum ar trebui să fie în camera unui prinț sau a unei prințese?

Rugați-vă ca Domnul Isus să vă ajute, așa cum l-a ajutat și pe Iosif, să credeți că El are planuri minunate pentru voi și să vă dea putere să faceți totul foarte bine, să faceți ordine și curățenie în cameră, așa cum ar fi făcut Iosif. Cred că mâine, înainte să trecem la continuarea povestirii despre Iosif, îmi veți povesti ce ați făcut acasă.

PUTEM AVEA TOATĂ ÎNCREDEREA ÎN FĂGĂDUINȚELE LUI DUMNEZEU

Genesa 40

Materiale ajutătoare

Aduceți în clasă ceva ce le-ar putea sugera copiilor ideea de închisoare: un lanț gros, o poză cu niște mâini prinse în cătușe etc. Pregătiți foile de hârtie, creioanele și niște bucăți de hârtie mai mici.

Introducere

Câți dintre voi și-au făcut curat în cameră, așa ca să arate ca și cum ar fi a unui prinț sau a unei prințese? *Apreciați-i pe cei care au făcut acest lucru, iar pe cei care nu au reușit încurajați-i să se străduiască în continuare.*

Ați așteptat vreodată ceva? *Lăsați-i pe copii să-și spună fiecare experiența pe scurt. V-a încurajat cineva atunci?*

Arătați-le ce ati adus și întrebați-i la ce îi face să se gândească obiectul respectiv. Când menționează cuvântul „închisoare”, întrebați-i ce fel de oameni sunt duși la închisoare.

Ce părere aveți, ar fi drept ca oamenii buni și cinstiți să fie duși la închisoare? Ce puteți să-mi spuneți despre Iosif? Cum a ajuns el la închisoare?

Povestire

Iosif lucra în casa lui Potifar de zece ani. Cam mult timp de când aștepta să i se împlinescă visele, nu-i așa? Câți ani avea când a fost adus în Egipt? *Saptesprezece. Și câți ani avea acum? Douăzeci și șapte.* Haideți să citim în Biblie, să vedem ce se spune despre purtarea lui Iosif în acești ani (Gen. 39,2-6). Era Iosif muncitor? Era credincios față de Dumnezeu? Îi plăcea lui Potifar de Iosif? Avea încredere în el? Cum arăta Iosif? Se pare că toate îi mergeau grozav de bine, nu-i așa?

Ce credeți că a învățat Iosif, cât timp a lucrat în casa lui Potifar?

Oferiți-le „puncte de sprijin” pentru următoarele răspunsuri: a învățat limba egipteană, așa cum era vorbită de persoanele oficiale; a învățat să trăiască într-un palat, pentru că până atunci stătuse în cort, să se îmbrace, să mănânce și să se poarte ca o persoană bogată, de rang înalt.

Iosif a mai avut ocazia să-și dea seama și cât de puternic era Potifar. În vremea aceea, un om ca el putea să-i omoare pe cei de care nu îi plăcea, fără să dea seamă cuiva. Nu e bine ca un om să aibă atâtă putere, dar pe atunci așa era. Era important ca Iosif să înțeleagă și cum își îndeplinea lucrul înalt demnitar? Dumnezeu ne face totdeauna să ajungem în locuri și în situații în care să învățăm lucrurile pe care vom avea nevoie să le știm.

Dar Satana n-a stat degeaba. I-a pricinuit lui Iosif o mulțime de necazuri. Soția lui Potifar observa-se că Iosif era foarte chipeș și l-a invitat să păcătuiască cu ea. Era soția stăpânului și ar fi putut să-i facă multe necazuri, dacă nu asculta de ea, și să-i spună lui Potifar tot felul de minciuni despre el. Ce putea face Iosif? Haideți să citim în Biblie, să vedem cum i-a răspuns Iosif (Gen. 39,9). Ce credeți că este mai important - să nu-i contrazicem pe oameni sau să facem ce vrea Dumnezeu?

Iosif a făcut o alegere bună, nu-i așa? Dar care a fost urmarea? A ajuns la închisoare! Haideți să vedem ce spune Biblia, în Psalmul 105,18. Iosif făcuse o alegere bună, nu făcuse rău nimănui și totuși, oamenii răi l-au pus în lanțuri. De ce nu l-a omorât Potifar pe Iosif, când a auzit minciunile pe care i le-a spus soția lui? Poate că nici el n-a crezut-o. Și poate că s-a gândit că Iosif făcuse ce este bine, și de aceea nu a poruncit să fie omorât.

Acum Iosif era în închisoare și aștepta. Credeți că zăcea acolo, într-un colț, plângea și nu voia să facă nimic? (Gen. 39,20-23). În timp ce aștepta, Iosif n-a stat degeaba. Atunci când așteptăm, ne vom simți mai bine dacă facem ceva în timpul acela, Dumnezeu l-a binecuvântat pe Iosif și a făcut să-i fie

date în grijă toate treburile de acolo. De fapt, ce aștepta Iosif? Dumnezeu îi promisese un viitor minunat, nu-i așa? Putea Iosif să se încreadă în această făgăduință a lui Dumnezeu?

Trecuse cam un an de când era Iosif în închisoare și iată că au mai fost aduși doi oameni. Erau niște oameni cu slujbe înalte. Unul dintre ei fusese brutarul care pregătea pâinea pentru masa lui faraon. Celălalt fusese paharnicul. Acesta avea grijă de hăutura care i se aducea împăratului și o gusta totdeauna înaintea lui, ca să fie sigur că nimeni nu încearcă să-l otrăvească. Dar faraon se supăraseră pe acești doi slujitori și-i aruncase în închisoare.

Într-o dimineață, când a trecut pe la ei, Iosif a văzut că amândoi erau triști. I-au spus că avuseseră niște vise ciudate și nu înțelegeau ce ar putea să însemne. Haideți să citim, din Genesa 40,8, ce le-a răspuns Iosif. *Dacă aveți timp și copiii arată interes, povestiți ambele vise. Dacă nu, spuneți-le doar că tot ce le-a spus Iosif s-a împlinit exact.*

Când a aflat că va fi eliberat, paharnicul i-a promis lui Iosif că va încerca să-l ajute să iasă din închisoare (Gen. 40,23).

Au trecut doi ani și Iosif era încă în închisoare, așteptând. Credeți că i-a fost ușor să aștepte tot acest timp? Credeți că s-a supărat și n-a mai vrut să facă nimic? Sau credeți că i s-a părut că Dumnezeu l-a uitat? Ce l-a ajutat să-și păstreze credința în făgăduințele lui Dumnezeu? *Dacă este nevoie, ajutați-i puțin pe copii să se gândească la binecuvântările pe care Iosif le primise în închisoare și la experiențele celor din familia sa.*

Iosif încă nu știa nimic, dar erau gata să se întâmple niște lucruri extraordinare.

Aplicație

V-a promis vreodată cineva ceva și apoi a uitat să mai facă lucrul respectiv? *Ascultați ce vă spun copiii. Oamenii uită destul de des ce promit, nu-i așa? Dar Dumnezeu uită? De ce credeți că, uneori, Dumnezeu lasă să treacă mai mult timp, până când își îm-*

plinește făgăduințele? *Acceptați toate răspunsurile! Nu uitați că răspunsul nu poate fi greșit - așa crede copilul respectiv! Dar ajutați-i pe copii să înțeleagă că Dumnezeu știe când e timpul cel mai potrivit pentru un anumit lucru.*

Hotărâre

Cine dintre voi vrea să se încreadă în făgăduințele lui Dumnezeu, așa cum s-a încrezut Iosif? Haideți să ne rugăm ca Domnul Isus să ne ajute. *Rugăciune*

Ideea principală

Care este lucrul cel mai important pe care l-ați învățat din această povestire?

Activitate

Cerți-le copiilor să-l deseneze pe Iosif în închisoare. Fila de azi a cărții lor cu poze va fi aceasta.

Temă

Ce ați putea face voi acasă, pentru a ajuta pe cineva din familie? *Scrieti, pe bilețelele pregătite deja, ce va face fiecare. Vreau să luați acasă aceste bilețele, ca să vă aduceți aminte de promisiunea făcută. Rugați-L pe Domnul Isus să vă ajute să faceți exact ce ați promis. În timp ce faceți lucrul respectiv, aș vrea să vă gândiți la Iosif și la faptul că și voi vă pregătiți pentru viitor, la fel ca el. Măine, când ne vom întâlni, aștept să ne povestiți cum a fost.*

MIERCURI

FACE DUMNEZEU MINUNI?

Genesa 41

Materiale ajutătoare

Două pahare din sticlă transparentă, sare, două ouă proaspete. Puneți într-unul dintre pahare câteva linguri bune de sare. Apoi puneți apă în ambele pahare, cam până la jumătate. Încercați să faceți experiența acasă, înainte de a le-o prezenta copiilor. Nu uitați de foile de hârtie și de creioane.

Introducere

Cine vrea să ne spună cum și-a îndeplinit promisiunea scrisă ieri pe bilețel? *Ascultați relatările copiilor. După aceea, arătați-le „minunea”. Nu le spuneți că într-un pahar este apă sărată. Puneți ouăle ușor, în pahare. În paharul cu apă sărată, oul va rămâne mai la suprafață, pentru că apa sărată are densitatea mai mare. Nu le explicați nimic copiilor, deocamdata, dar lăsați-i să discute între ei și să încerce să-și explice ce se întâmplă.*

Scoateți ouăle din pahare și țineți o linguriță în paharul cu apă sărată, până la nivelul la care începe lichidul. Turnați ușor, așa ca să se scurgă pe linguriță apă din

celălalt pahar și nu amestecați. Cufundați din nou ușor oul, care va ajunge până la apa sărată și va rămâne acolo, „suspendat” la mijlocul paharului. Întrebați-i pe copii dacă știu ce este o minune. Apoi explicați-le „minunea” pe care ati făcut-o sub ochii lor. Ajutați-i să înțeleagă că ni se par minuni lucrurile pe care nu le putem înțelege. Dar Dumnezeu înțelege tot. Pentru El, nimic nu este miraculos.

În povestirea de astăzi, vom vorbi despre ceva ce părea a fi o minune, dar pentru Dumnezeu nimic nu este de mirare, pentru că El știe și cunoaște tot.

Povestire

Dacă aveți în grupă copii care cunosc această parte a povestirii, ajutați-i să o prezinte ei „pe roluri”.

Împăratul Egiptului avusese o noapte proastă. Il chinaseră niște vise foarte ciudate. Visele erau diferite și totuși, parcă semănau între ele. Ce vroia să mai însemne și asta? De dimineață, visele i-au revenit clar în minte și faraon era foarte tulburat. I-a chemat pe vrăjitori și pe înțelepți și le-a povestit toate amănunțele viselor. Dar nu au putut să-l ajute cu nimic. De ce nu au putut să-i explice visele? Dumnezeu dorea ca visele să fie explicate de cineva anume. De cine?

Faraon îi plătea pe oamenii aceștia ca să înțeleagă și să-i explice taine și vise neînțelese, și iată că nu erau în stare. S-a înfățișat înaintea lui și mai marele paharnicilor. Când a văzut tulburarea lui faraon, și-a amintit că și el visase cândva un vis care îl tulburase. Cine îi explicase atunci visul? Mai marele paharnicilor i-a vorbit lui faraon despre sclavul evreu care era în închisoare și care se pricepea să explice visele.

„Aduceți-l aici!” a poruncit faraon. Slujitorii au plecat imediat după Iosif. Ce a trebuit să facă Iosif, ca să se poată prezenta înaintea împăratului? (Gen. 41, 14). Când vă treziți voi dimineața, ați putea vorbi cu președintele țării, așa cum sunteți când vă sculați din pat?

Cine l-a pregătit pe Iosif pentru momentul acesta? În fiecare zi,

Iosif își făcuse lucrul care îi era încredințat, lăsându-se condus de Dumnezeu. Și Dumnezeu condusese viața lui Iosif și îi dăduse ocazia să învețe toate lucrurile pe care trebuia să le știe acum, când urma să stea înaintea împăratului. Știa cum trebuie să fie îmbrăcat, cum să vorbească și cum să se poarte. Dar de unde știa ce să spună? (Gen. 41,15,16). Cine avea să-l învețe pe Iosif ce trebuie să spună?

Dumnezeu i-a descoperit tot ce avea de spus. Iosif i-a explicat lui faraon că Dumnezeu îi arătase ce avea să se întâmple. *Dacă aveți timp și copiii manifestă interes, povestiți visele.* Dumnezeu avea să trimită șapte ani de belșug, în care pământul avea să dea roade foarte bogate și vitele aveau să se îngrașe. Apoi aveau să vină șapte... ani răi, în care nu avea să se facă nimic, nici pe câmp, nici în grădini, și aveau să sufere de foame chiar și animalele. Iosif l-a sfătuit pe împărat ce să facă pentru a-și proteja poporul în timpul anilor de foamete.

A crezut împăratul Egiptului cuvintele acestea, spuse de un sclav? (Gen. 41,37-43)

Unde se aflase Iosif, în dimineața aceea? Și ce s-a întâmplat, până la sfârșitul zilei? (Gen. 41,45). Ce i-a dăruit împăratul? Nu pare o minune? Minunile sunt evenimente pe care nu le putem înțelege. Și desigur nu este de înțeles cum, într-o dimineață, Iosif a ajuns, dintr-un sclav întemnițat, prim-ministru al Egiptului. Era o minune și pentru Dumnezeu? Nu, pentru că El Însuși îl condusese și îl pusese pe Iosif exact la locul potrivit. Dumnezeu a considerat că acum era momentul ca Iosif să fie pus în slujba aceasta, ca să strângă provizii și să nu lase oamenii să moară de foame, în anii de mare lipsă care aveau să vină. Câți ani avea Iosif când s-au întâmplat aceste lucruri? (Gen. 41,46).

Iosif a avut multe de făcut. Mai întâi, a trebuit să organizeze totul. A străbătut țara și a poruncit să se facă depozite sau silozuri, în care să fie pus ce se va strânge în anii de belșug. Apoi el a su-

pravegheat totul. În anii aceștia buni, i s-au născut și doi fii. Știți ce nume le-a pus? (Gen. 41,50-52)

Dacă ați fi fost în locul lui Manase, fiul cel mare, sau al lui Efraim, fiul mai mic al primului-ministru al Egiptului, ce v-ar fi plăcut să faceți împreună cu tatăl vostru, Iosif? *Acceptați răspunsurile pe care vi le dau copiii. Dacă nu au idei de la început, le puteți sugera, de exemplu, să se plimbe cu tata în carul regal (Gen. 41,43), să călătorească prin toată țara, să se joace în mormanele de grâu, să stea acasă cu mama, la palat, să inoate în Nil sau să se plimbe cu barca în lungul râului, să meargă în vizită la împărat sau să viziteze piramidele etc.*

Iosif a făcut provizii pentru milioane de oameni. Biblia spune că grămezile de grâu care s-au strâns erau atât de mari, încât nu mai puteau fi cântărite sau socotite, erau „cât nisipul mării” (Gen. 41,49). Sistemul aritmetic al egiptenilor nu avea nici cifre, nici cuvinte, pentru a exprima niște cantități atât de mari.

Aplicație

A avut Dumnezeu un plan cu viața lui Iosif? Și-a făcut Iosif lucrul zilnic cu seriozitate și sârguință, în timp ce aștepta

împlinirea planului lui Dumnezeu cu el? Are Dumnezeu un plan și pentru viața voastră? Știți care este planul acesta? Ce ar trebui să faceți, atâta timp cât așteptați să vedeți care e planul Său pentru voi?

Hotărâre

Cine vrea să trăiască pentru Domnul Isus în fiecare zi, așteptând să vadă ce plan are Domnul pentru el, să vină aici, lângă mine. Haideți să ne ținem de mână așa, în cerc, și să ne rugăm ca Domnul Isus să fie cu noi și să ne ajute să fim credincioși în fiecare zi. Rugăcune

Ideea principală

Care este ideea principală din povestirea de azi?

Activitate

Cereți-le copiilor să-l deseneze pe Iosif, ajuns prim-ministru, împreună cu fiii lui.

Temă

Povestiți acasă ce ați învățat azi despre minuni și despre Iosif. Întrebați-i pe părinți dacă ei știu ce plan ar putea să aibă Dumnezeu cu viața voastră. Întrebați-i cum au descoperit care era planul lui Dumnezeu pentru viața lor. Măine ne veți putea povesti aceste lucruri, aici, în grupă.

FAMILIA REUNITĂ

Genesa 43-45

Materiale ajutătoare

Aduceți două fotografii ale aceleiași persoane, la vârste diferite - în copilărie și ca adult. Dacă se poate, ar fi bine să fie o persoană cunoscută copiilor. Împreună cu copiii, faceți o cruce simplă. Aveți nevoie de puțin aracet sau alt adeziv bun și de câteva bucățele de hârtie. Nu uitați de colile și creioanele pentru desene.

Introducere

Cine vrea să ne povestească ce a discutat aseară cu părinții?

Și acum, aș vrea să vă uitați puțin la pozele acestea, pe care le-am adus. Știți cine e în poza aceasta? Dar în cealaltă? *Ajutati-i puțin, dacă e nevoie, ca să descopere că este aceeași persoană. Ce părere aveți, când se fac mari, mai arată oamenii la fel ca pe vremea când erau copii sau când erau foarte tineri? Ați văzut poze ale părinților voștri, de când erau copii?*

În povestirea noastră, Iosif a ajuns acum prim-ministru. Credeți că arăta la fel ca pe vremea când avea șaptesprezece ani?

Povestire

Cei șapte ani de belșug au trecut. Iosif strânsese muniți de provizii. Și, așa cum spusese Domnul, au început cei șapte ani de foamete. Atât în Egipt, cât și în țările din jur, oamenii au în-sămânțat ogoarele. Dar n-a ieșit mai nimic, iar puținele fire de grâu care rezistaseră s-au uscat înainte de a face spic. Oamenii nu mai aveau hrană. Haideti să ne gândim la o familie din Canaan, care începea să-și facă griji pentru că terminase toate proviziile. Locuia la vreo trei sute cincizeci de kilometri nord de Egipt. Să vă arăt pe hartă. Despre ce familie este vorba? Da, despre familia lui Iacov.

Ce credeți, în acești douăzeci și doi de ani care trecuseră de când Iosif nu mai era printre ei, ceilalți frați au fost fericiți? Bunicul Isaac murise. Iacov era mereu trist. Credeți că faptul că scăpaseră de Iosif îi făcea fericiți pe frații lui? Ați făcut vreodată ceva rău și după aceea v-ați tot chinuit să nu așteptați? Cum v-ați simțit?

Foametea era tot mai mare. Sufereau și animalele. Cei din familia lui Iacov nu mai aveau hrană. Cineva i-a spus lui Iacov că în Egipt se pot cumpăra grâne. Așa că tatăl și-a trimis fiii să aducă hrană. Haideti să citim din Biblie, din Genesa 42.1, să vedem ce au făcut. De ce stăteau ei și se uitau „unii la alții”? Să citim și versetele 3-5. În cele din urmă, cei zece frați mai mari au pornit spre Egipt.

În Genesa 42.6-9, ni se spune ce s-a întâmplat când au ajuns. De ce a putut Iosif să-i recunoască, iar ei nu l-au recunoscut pe el? Se schimbaseră Iosif mai mult decât ei? Ce și-a amintit Iosif când i-a văzut aplecați cu fața la pământ înaintea lui, rugându-l să le vândă grâu?

Iosif le-a pus tot felul de întrebări. Despre cine dorea el să afle? Apoi i-a acuzat că sunt spioni și i-a trimis la închisoare, pentru trei zile. De ce credeți că a făcut lucrul acesta? Era încă supărat pe ei și voia să se răzbune? Haideti să vedem ce s-a mai întâmplat! Să citim din Genesa 42.18-24.

În loc să citiți următoarele cinci paragrafe, i-ați putea pune pe copii să interpreteze povestirea, pe rînduri, sau să citească, tot pe rînduri, de la

Genesa 42,25 la Genesa 45. Puneți-le întrebări, din când în când, ca să vă asigurați că înțeleg despre ce este vorba.

Deci, în cele din urmă, Iosif i-a trimis acasă pe toți frații lui, în afară de unul. Pe Simeon l-a trimis din nou la închisoare, ca garanție că, atunci când ceilalți se vor întoarce, îl vor aduce și pe Beniamin, fratele mai mic. Nouă frați triști s-au întors acasă să-i povestească tatălui ce li se întâmplase. Iacov își spunea că de acum a pierdut doi copii - pe Iosif și pe Simeon. Era hotărât să nu-l lase pe Beniamin să meargă în Egipt. Nu sună puțin a favoritism? Acum era el preferatul tatălui?

Timpul a trecut și proviziile s-au terminat iar. Iacov le-a spus fiilor săi să plece din nou în Egipt. Dar ei n-au vrut să plece fără Beniamin și Iacov a trebuit să-l lase, în cele din urmă, să meargă cu ei.

Când i-a văzut pe cei zece frați, Iosif i-a poruncit administratorului să-i ducă la palatul său și să le pregătească o masă de sărbătoare. Ce s-a întâmplat?

A doua zi, de dimineață, au pornit spre casă, cu provizii îmbelșugate pentru familiile lor. Dar, de abia ieșiseră din cetate, când omul lui Iosif i-a ajuns din urmă și i-a învinuit că au furat paharul de argint al stăpânului său. Unde a fost găsit paharul? Aveau acum ocazia să scape de celălalt frate care rămăsese preferatul tatălui. Așa au făcut? Fuseseră fericiți după ce îl vânduseră pe Iosif? În anii în care păstraseră secretul acela îngrozitor, Dumnezeu le dăduse ocazia să se schimbe. Mai puteau acum să-l facă pe tatăl lor să sufere?

Iuda, al patrulea dintre frați, i-a vorbit lui Iosif și l-a rugat să-l lase pe Beniamin să se întoarcă acasă la tatăl lui, oferindu-se să rămână el în locul fratelui mai mic.

Văzând aceasta, Iosif nu s-a mai putut stăpâni. Ce a făcut? I-a învinuit pe frați pentru răul pe care i-l făcuseră? Să citim versetele 7 și 8. Ce a spus Iosif? Cine îl trimisese pe el în Egipt și de ce? Ce credeți, Dumnezeu este cel care conduce viața noastră și hotărăște unde să locuim?

Ziua aceea a fost pentru Iosif o zi așa de fericită, cum nu mai avusese de foarte mult timp. Era din nou împreună cu frații lui, era cu familia lui! Și acum erau prieteni. Iosif le-a spus fraților lui să se întoarcă în grabă acasă și să aducă întreaga familie să locuiască în Egipt. El urma să se îngrijească de toți și să le asigure hrană pe tot timpul foametei. Ce le-a spus Iosif la plecare?

Aplicație

Știți ce înseamnă „împăcat“ și „împăcare“? Când doi oameni, care au avut neînțelegeri unul cu altul, devin din nou prieteni, se spune că „s-au împăcat“. Și Iosif „s-a împăcat“ cu frații săi, nu-i așa? Vi s-a întâmplat să faceți cunoștință cu cineva de care, pe moment, nu v-a plăcut, dar, după un timp, ați ajuns prieteni buni? Nu este așa că ne simțim bine când ne împăcăm? Știați că există Cineva care ne-a împăcat, pe mine și pe voi, cu Dumnezeu? Știți cine? Să citim în Coloseni 1,21-23. Puteți să spuneți după mine?

1. Noi toți eram neascultători de Dumnezeu și nu-L iubeam.

2. Domnul Isus a murit ca să ne împăce cu Dumnezeu și să ne ajute să înțelegem că El este prietenul nostru.

3. Dumnezeu dorește să ne ia la cer ca pe un popor al Său, sfânt și fără pată.

4. Partea noastră este să ne încredem cu totul în El, așteptând ca Isus să revină.

Știți despre ce am vorbit acum? Despre Evanghelie. Dacă auziți vreodată vorbindu-se despre Evanghelie, știți ce înseamnă. Evanghelia este vestea bună că Domnul Isus ne-a împăcat cu Tatăl.

Hotărâre

Ce vă învață istoria vieții lui Iosif să faceți, dacă cineva se poartă rău cu voi? Să încercați să vă răzbunați sau să-i „plătiți“? N-ați vrea ca Isus să vă ajute să fiți ca Iosif și să-i iertați pe cei care vă fac rău? Dacă da, veniți lângă mine, să-L rugăm pe Domnul să ne dea un spirit iertător și plin de bunătate. Rugăciune

Ideea principală

Care considerați că a fost învățătura cea mai importantă din povestirea de azi?

Activitate

Spuneți-le copiilor să-l deseneze pe Iosif când le spune fraților lui cine este. Aceasta va fi următoarea filă a cărții cu poze.

Temă

Aș vrea să vă gândiți la o persoană pe care trebuie să o iertați. Îndoiiți câte un bilețel, ca să arătați că doriți ca Isus să vă ajute să iertați. Nu scrieți nimic pe bilețel, pentru că lucrul acesta este ceva personal, între fiecare dintre voi și Isus - nu trebuie să-l știe și ceilalți. Apoi vom lipi biletele pe cruce, pentru că pe cruce v-a iertat Isus și pe voi, v-a împăcat cu Tatăl și-a făcut astfel ca și voi să puteți ierta pe cei care vă greșesc. Când ajungeți acasă, în seara aceasta, aș vrea să vă rugați ca Domnul să vă învețe ce să faceți, ca să vă puteți împrieteni cu cei pe care i-ați iertat, așa după cum Dumnezeu este prietenul nostru, deși adesea greșim și avem nevoie de iertarea Lui.

PUTEM FI SIGURI DE AJUTORUL DUHULUI SFÂNT

Genesa 39,3-6.23; 41,38-41

Materiale ajutătoare

Aduceți o plantă cu frunze verzi și o candelă, eventual improvizată una. Nu uitați foile de hârtie și creioanele.

Introducere

Sunteți bucuroși că ați putut ierta?

Arătați-le copiilor planta și întrebați-i de ce are nevoie ca să se poată dezvolta. Pot fi mai multe răspunsuri, dar subliniați apa. Arătați-le apoi candela și întrebați-i de ce are nevoie ca să poată lumina.

În Biblie, atât apa, cât și untdelemnul sunt folosite ca simboluri pentru Cineva foarte important. Știți pentru cine? În partea de astăzi a povestirii, vom vedea de unde a avut Iosif putere să-L reprezinte pe Dumnezeu.

Povestire

De ce erau frații lui Iosif așa de bucuroși, întorcându-se acasă? Cum credeți că se simțeau la gândul că îi vor spune lui Iacov că Iosif este guvernatorul Egiptului? Ce a spus Iacov când a aflat acest lucru? (Gen. 45,25-28)

În prima noapte a călătoriei spre Egipt, Dumnezeu i-a vorbit lui Iacov. Citiți, în Genesa 46,1-4, ce s-a întâmplat. Puteți să-mi arătați pe hartă unde este cetatea lângă care și-a așezat Iacov tabăra?

Dumnezeu i-a repetat făgăduințele pe care li le făcuse lui Avraam și lui Isaac. De ce nu i-a spus Dumnezeu nimic lui Iacov despre Iosif, în toți acești ani? Ce ar fi făcut Iacov, dacă ar fi știut că fiul lui fusese vândut ca rob în Egipt? Doar Dumnezeu a știut când era timpul cel mai potrivit, ca Iosif să fie din nou împreună cu familia sa. Iacov, Iosif și frații săi n-au avut decât să aștepte momentul pe care avea să-l hotărască Dumnezeu pentru reîntâlnirea lor.

Era planul lui Dumnezeu ca familia lui Iacov să stea în Egipt? (Gen. 15,13.14)

Iacov a îmbătrânit și, înainte de a muri, i-a strâns pe toți cei doisprezece fii ai săi să le spună câte ceva deosebit despre fiecare. Când a ajuns la Iosif, Iacov le-a descoperit cum a putut Iosif să ajungă un martor pentru Dumnezeu, atât de plin de putere. Chiar dacă frații lui l-au atacat și alții au încercat să-l doboare, Iosif l-a rămas credincios lui Dumnezeu, îndeplinindu-și datoriile în fiecare zi și arătând ce fel de Dumnezeu este Dumnezeul căruia l se închină.

De unde am spus că își ia planta puterea de a crește? Dar candela, puterea de a lumina? Cine este reprezentat în Biblie prin apă și prin untdelemn? Această putere a fost secretul succesului lui Iosif.

În Genesa 49,24.25, Iacov repetă secretul puterii lui Iosif, în trei feluri:

1. Măinile lui au fost întărite de mâinile Puternicului lui Iacov.
2. Aceasta este lucrarea Dumnezeului tatălui tău...
3. Aceasta este lucrarea Celui Atotputernic.

Ce credeți, s-a bucurat Iacov când a văzut cu câtă putere lucrase Dumnezeu în viața lui Iosif? Și Potifar, și mai marele temniței, și chiar faraon, cu toții descoperiseră secretul puterii lui Iosif.

Dumnezeu era secretul puterii și iscusinței lui Iosif, de a face bine orice i se dădea de făcut. El trimite Duhul Sfânt să lucreze în viața acelora care Îl iubesc și sunt gata să meargă pe căile Lui. Toți cei care l-au cunoscut pe Iosif au știut că Dumnezeul de care asculta el era un Dumnezeu puternic. De aceea, Domnul a putut să facă lucruri mari prin Iosif.

Aplicație

Când studiem viața lui Iosif, descoperim că Duhul Sfânt l-a ajutat să aștepte, să lucreze bine și sărăcuțios și să fie gata mai degrabă să sufere decât să fie necredincios față de Dumnezeu.

Dorește Dumnezeu să trimită Duhul Sfânt să lucreze și în viața noastră, așa cum a făcut pentru Iosif? Trebuie să facem ceva pen-

tru ca Duhul Sfânt să poată lucra în viața noastră? Ați văzut în viața cuiva vreă dovadă că Duhul Sfânt este la lucru? Care?

Hotărâre

Dacă doriți ca Duhul Sfânt să lucreze în viața voastră, ridicați mâna. Haideți să ne rugăm ca Domnul Isus să ne ajute să fim credincioși, astfel ca Duhul Sfânt să lucreze în noi, așa cum a făcut cu Iosif. Rugăciune

Ideea principală

Care este lucrul cel mai important pe care l-ați învățat din povestirea aceasta?

Activitate

Dați-le copiilor creioane și hârtie să adauge încă o filă la cartea cu ilustrații din viața lui Iosif. Cereți-le să-l deseneze pe Iosif în timpinându-și tatăl și restul familiei, la sosirea în Egipt.

Temă

Când ajungeți acasă, vorbiți, discutați cu părinții despre Duhul Sfânt. Întrebați-i ce știu despre lucrarea Lui. Apoi rugați-i să se roage împreună cu voi, pentru ca Duhul Sfânt să poată lucra prin voi și prin familia voastră în așa fel, încât oamenii care vă cunosc să știe că vă închinați unui Dumnezeu puternic.

CALVARUL - CEA MAI ÎNALTĂ ASIGURARE

Genesis 45,7.8; 50,15-21

Materiale ajutătoare

Foi de hârtie și creioane pentru desenul de azi, copertile, eventual un capsator sau un perforator și panglicuță pentru a „lega” cărțile.

Introducere

Ce ați mai învățat despre Duhul Sfânt, din discuția pe care ați avut-o acasă? *Lăsați-i pe copii să răspundă, pe scurt. Dați-le file de hârtie și creioane și cereți-le să se deseneze pe ei, într-un moment în care au fost salvați dintr-o primejdie sau în care Dumnezeu i-a ajutat să iasă dintr-o situație grea. După ce termină de desenat, cereți-le să-și explice desenele. După fiecare povestire, cereți-i copilului să repete Psalmul 121,2: „Ajutorul îmi vine de la Domnul, care a făcut cerurile și pământul”. Faceți apoi trecerea spre povestirea de azi, spunându-le copiilor:*

Acum, la sfârșitul povestirii vieții lui Iosif, vom vorbi despre felul cum și-a salvat Iosif familia și despre Cineva la care ne face să ne gândim. Cineva care ne-a salvat pe noi, pe voi și pe mine.

Povestire

Ultima parte a povestirii este luată din Patriarhi și profeti, ediția 1996, paginile 234-236 - ultimele paragrafe din capitoul „Iosif și frații săi”.

Iosif a trăit fericit împreună cu familia lui în Egipt, timp de șaptesprezece ani. Ce s-ar fi întâmplat

cu familia aceasta, dacă Iosif n-ar fi ajuns guvernatorul Egiptului?

După moartea lui Iacov, cei zece frați mai mari s-au temut ca nu cumva Iosif să vrea să se răzbuie de-acum pe ei, pentru răul pe care i-l făcuseră cândva. Putem citi despre aceasta în Genesa 50,15-21. Spusese Iacov cuvintele acelea, pe care ziceau cei zece că le-a spus? De ce au spus ei așa? Care a fost răspunsul lui Iosif? Care a spus el că a fost intenția lui Dumnezeu, atunci când l-a făcut să ajungă în Egipt? Dumnezeu îl trimisese pe Iosif în Egipt ca să le salveze viața.

Avem nevoie, și voi, și eu, să fim salvați? Cine ne-a salvat pe noi? Pe cine a trimis Dumnezeu pentru noi? Unde?

De-a lungul întregii sale vieți, Iosif s-a încrezut în Dumnezeu. Nu s-a îndoit niciodată de profețiile Domnului. Povestea vieții lui Iosif ne încurajează să credem și noi.

Dar noi avem un motiv și mai mare să credem în Cuvântul lui Dumnezeu. Pentru că Domnul Isus a murit pe cruce, știm cât de mult ne iubește Dumnezeu și știm că El vrea să fim cu El, în cer, pentru veșnicie. Lucrul acesta ne dă siguranță.

Astăzi, aș vrea să vă gândiți la asemănările dintre Iosif și Domnul Isus. Frații lui Iosif, care erau invidioși pe el, l-au vândut ca să fie siguri că visele lui nu se vor împlini. Ce l-au făcut oamenii răi Domnului Isus? S-au gândit că, dacă îl vor omorî, nu va mai ajunge împărat. Și ce s-a întâmplat? În ambele cazuri, Dumnezeu S-a folosit chiar de faptele lor rele, ca să-și aducă la îndeplinire planurile Sale bune.

Fiind mai întâi rob în Egipt, Iosif a ajuns să-și salveze familia. Prin ce a trecut Domnul Isus, ca să

ne salveze pe noi? Să înțelegem cumva că oamenii răi au făcut ce dorea Dumnezeu să facă? Nu, Domnul nu este niciodată bucuros când oamenii păcătuiesc, pentru că El știe că păcatul aduce suferință. Dar Dumnezeu este atât de puternic, încât poate să-și aducă planurile la îndeplinire, chiar atunci când oamenii răi încearcă să le oprească sau să împiedice realizarea lor.

Iosif a fost vândut de propriii săi frați. Cine l-a vândut pe Domnul Isus?

Iosif a fost aruncat în temniță și a fost pedepsit pe nedrept, datorită unor minciuni care s-au spus despre el, pentru că nu făcuse nimic rău. Cum a fost cu Domnul Isus?

Aplicație

Am spus, la începutul acestei săptămâni, că povestirile pe care le-a ascultat Iosif sunt la fel de potrivite și pentru noi, cum au fost pentru el. Ce credeți, istoria vieții lui Iosif a fost scrisă în Biblie pentru el sau pentru voi?

Și acum, pentru că am ajuns la sfârșit, ce v-a plăcut cel mai mult din povestirea aceasta? Ce ați învățat? Cum vă ajută să vă apropiați mai mult de Domnul Isus, Mântuitorul nostru?

Hotărâre

Îl iubiți pe Domnul Isus, pentru ce a făcut El pentru voi? Haideti să ne așezăm în cerc și să îngenunchem, ca să-I mulțumim că este Mântuitorul și prietenul nostru. Să-I mulțumim și pentru povestirea vieții lui Iosif, care ne ajută să înțelegem mai multe despre Domnul Isus. *Rugăciune*

Activitate

Dați-le copiilor „cărțile” despre Iosif, să și le definească și să le admire.

Publicația oficială a Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România.

Apare lunar, sub coordonarea Comitetului Uniunii

Redactor Adrian Bocăneanu

Consultanți: Aron Moldovan, Ioan Câmpian-Tătar, Adam Engelhardt, Teodor Hujanu, Virgil Peicu, Teofil Petre, Iosif Suci, Victor Zgunea

Secretar de redacție
Mihai Ghioaldă

Tehnoredactare George Toncu

Textul articolelor puse la dispoziție de Conferința Generală a fost revizuit de Loredana Gheorghidă. Lecturile pentru copii au fost traduse de Alina Badea.

Adresa redacției: Curierul Adventist, str. Labirint 116, 74124 București, Oficiul poștal 20, tel. 323 48 95.

Către cititori: Pagina pentru scriitori este un spațiu de dialog în care să puteți comunica sugestiile, reacțiile la articolele publicate, preferințele pentru anumite subiecte sau abordarea unor probleme pe care le socotiți importante. Ne cerem scuze dacă, din motive de spațiu, vom reformula unele scrisori mai lungi.

De asemenea, primim cu plăcere manuscrise nesolicitate. Sunt

binevenite informații și inițiative din viața comunităților. Aprecieri articole care tratează aspecte legate de experiența personală și puncte de vedere asupra problemelor majore care ne confruntă.

Imprimată la Tipografia Viață și Sănătate.
Adresa: str. V. Brâniște nr. 29, tel. 323 48 95.

ISSN 1220-6725
Anul LXXIV nr. 11